

acazul e scurt, se întepenise al nos-
ca porcul cu juțul în gard.
— Iar, mă? a făcut parlagiul.
— Lovi-l-ar damblaua pe al de vă-
tine la uşe! a oftat cel care mergea
la gară — şi a luat-o pe jos ca să
nu scape trenul.

Ca să ajungem mai repede care pe
unde aveam treabă, ne urcaserăm în
tramvaiu la 9 ceasuri. Acum erau 10
şi un sfert, şi la *Prînciar*, aşteptam
să treacă o căruţă cu lemne, care
descărca decurmezişul liniei.

Când am ajuns în dreptul podului
de la Elefterie, trompetul dela Mal-
maison suna de masă. Străbătuse-
răm, care va să zică, cu *electricul*,
în două ceasuri, o distanţă, pe care,
jos, o calci în treizeci de minute!
Nici la *Anadolki* nu se călătore-
e în aşa condiţi — şi plătim ca la
tena.

Archibald

Felicitare sfântului Jon

di'-rent cum ți-o fi barba
u coşul casei așezat;
est, cu părul făcut coade,
u după modă retezat,

porți papuci de lemn sau ghet
americane cu bizeț,
tot te felicit, — cu riscul
a fi tratat chiar cu dispreț.

ând eram copil, spun sincer,
'nspăimântam de dumneata;
cum plecam pe drum cu steaua,
sfert de ceas n'o apuca.

săreau cât colo coada
colturile și beteala,
de n'o luam din loc mai iute,
ă aștepta și pâruiala.

ici de! atunci pe la răspântii
lăteau o sumă de lichele;
când că le-ai fi dat poruncă
i dea cu bătele în stele.

poi a doua zi la școală
team atâtea dandanale;
ci ni se isprăvea vacanța,
act cu ziua dumatile.

profesorul — om flegmatic —
lua pe rând în... avion,
nd nu știam, vedeai că 'ncepe:
tăm! nea Ion, tot nea Ion!

i însă, cu scump'rea vieții,
ne-a băgat rău în răcori,
felicit, sfinte Ioane,
... ne mai scapi de sărbători!

Iorgu-Lescu

Sentimentalitate englezească

— Ah! ce groasă nănenorocire, ce teribil! Să asisti la un asemenea
spectacol și să n'ai aparatul de fotografiat la îndemână.

BIBLIOTECA
UNIVERSITAT
IASI

FARSA

Răsfoind prin hârtiile vechi, am
dat peste fotografia unui camarad
din timpul războiului, îmbrăcat în
uniformă de ofițer de artilerie, în ți-
nuta de campanie, al cărui nume îl
uitasem cu desăvârșire. Cartonul
purta o ștampilă cu adresa unui fo-
tograf din Bârlad.

Eram s'o arunc în foc, dar ime-
diat îmi luai seama. Aveam un văr
la Bârlad, care-mi făcuse odată o
poznă.

— Ce-ar fi dacă i-ași trage vărul
lui o păcăleală? mă gândii eu și i-
mediat luai fotografia și scrisorii pe
ea: „Iubitelui meu unchi în semn
de dragoste și respect“, și trimisei
chipul camaradului pe adresa vărul
lui, fără vr'un alt comentariu.

Peste o lună întâlnii pe un prieten
al vărului de la Bârlad, căruia îi po-
vestii de farsa ce i-o făcusem.

— Da? Tu ești farsorul? Inchi-
puștești dragă că bietul om a pus
în picioare pe toți prietenii și cunos-
cuții lui, pentru a afla cine este per-
soana din fotografie. Ști foarte bine
că vărul tău are cultul amintirilor.
A răscolit întreg orașul. A căutat
și pe fotograf, dar nu l-a găsit, deoa-

rece murise cu un an înainte, de o
boală de piele. Dar lucru curios e că
vărul tău crede că fotografia trebuie
să fie a vr'unui nepot, dispărut odată
cu izbucnirea revoluției rusești și
despre care familia nu mai are nici
o cunoștință. Crede că nepotul a o-
mis de a-și da adresa, dar că se află
în cine știe ce oraș. Am să-i scriu să
înceteze cu investigațiile. Poți să te
lauzi că i-ai făcut destul sânge rău.
Scrisoarea mea cred c'o să-l liniș-
tească.

Mă întorsei spre casă vesel. Par-
că-l vedeam pe vărul dela Bârlad,
scrutând ore întregi chipul din foto-
grafie, frământându-și mintea pen-
tru a putea deslega enigma.

După o săptămână primii și eu
dela Techirghiol fotografia unei fe-
mei frumoase, dar absolut necunos-
cute, în costum de plajă, care purta
următoarea dedicație: „Scumpul
meu, gândul meu zboară vesnic că-
tre tine. Actualmente îmi fac cura la
Techirghiol. Cred că peste-o săptă-
mână să fiu în București. Prima
mea grijă va fi să viu să te văd. Mii
de sărutări, Bonbonica ta.

P.S. Am uitat să-ți spun că noua
mea adresă din București e str.
Cornul Capri No. 18. Intreabă de
d-na Milion“.

— Iată, îmi zisei eu, contemplând fotografia frumoasei necunoscute, vărul de la Bârlad vrea să se revanșeze de farsa ce i-am jucat. Dar nu mai prinde. Dacă-i vorba pe farse, știu să le fac, dar ca să le'nghit nu pot. Totuși, pentru că fotografia reprezenta chipul unei femei frumoase, în loc de a o distruge, o băgai cu grije în buzunar.

După câteva zile întâmplarea făcu să trec pe str. Cornu Capri.

— Ce-ar fi, mă gândii eu, dacă-ai întreba la No. 18 de d-na Milion? Pierd ceva?

La poartă sta o servitoare.

— D-na Milion alcea șeade?

Mare îmi fu mirarea, când servitoarea îmi răspunse:

— Da, s'a'tors de la Techirghiol chiar azi. Cred că-i acasă. Vedeți și d-voastră, băteți la ușa a treia, la stânga.

— Nostimă afacere, mă gândii eu. Curiozitatea mă făcu să merg mai departe cu investigațiile și, plin de îndrăzneală, căci chipul frumoasei necunoscute îmi apărea neîncetat 'na-întea ochilor, bătui la ușa locuinței ei.

După câteva minute o servitoare mă introduse înăuntru și în curând fui întâmpinat de însăși doamna Milion în carne și'n oase (mai mult în carne decât în oase, de oarece purta un decolteu prea exagerat lăsând să se vadă numai forme rotunde).

— Ce doriți d-voastră?

— Doamnă, îi vorbii eu, ca un copil care spune o lecție, acum opt zile am primit această fotografie și îi arătai chipul. Ori, până în prezent n'am avut încă fericirea să vă cunosc personal. Puteți să-mi explicați prin ce împrejurare această fotografie s'a rătăcit pe la mine? Cred că mai de grabă am fost victima unei glume oarecare.

— Vai, răspunse ea, luând în mână fotografia, de sigur că un farsor v'a trimis-o. Acum îmi viu eu de-acasă. Inchipuiți-vă, acum zece zile eram la Techirghiol. Voiam să-mi anunț prietenul de întoarcerea mea. Tocmai scriam plicul, când un vânt îmi luă fotografia, făcând-o să zboare în aer. Am căutat-o pretutindeni, dar n'am găsit-o. Am crezut-o pierdută în mare.

Probabil că un prieten al d-voastră care v'a știut adresa, găsind fotografia, v'a trimis-o, pentru a face astfel cu d-voastră o glumă de prost gust. Dar cred că n'a reușit. Vă mulțumesc că v'ați deranjat să mi-o restituiți, dar vai, destinatarul n'are s'o mai primească niciodată, deoarece de două zile am rupt cu el orice relațiuni.

Actualmente sunt liberă, urmă d-na Milion mai departe și dacă

d-voastră din întâmplare ați mani-festa, dorința ca epitetul de „scumpule“ din fotografie să vă aparție cu adevărat, n'aveți decât să faceți să înceteze văduvia mea. Puteți dar păstra fotografia, împreună cu dedicație cu tot, putând de aci înainte conta pe'ntraga mea afecțiune, lucru ce n'o să vă coste decât 10.000 lei pe lună.

Virg.

Comoara

In noaptea de Bobotează joacă comorile.

(Credință populară).

Am păzit o noapte 'ntreagă,
Bizuit pe o idee
Și-am descoperit, spun sincer,
O comoară... de femei.

Auzisem că'n ajunul
Bobotezii, dese ori
De păzești, cu siguranță
Surprinzi jocuri de comori.

Insă, cum nu sunt la țară,
Am stat noaptea în oraș
Și-am surprins-o pe... o scenă
Jucând... dansuri de apăș.

Dar când să o iau comoara,
Observai că are grai
Și 'n loc să mă 'mbogățească,
Mă întreabă: Cât îmi dai?

Timidu

Răzbunarea

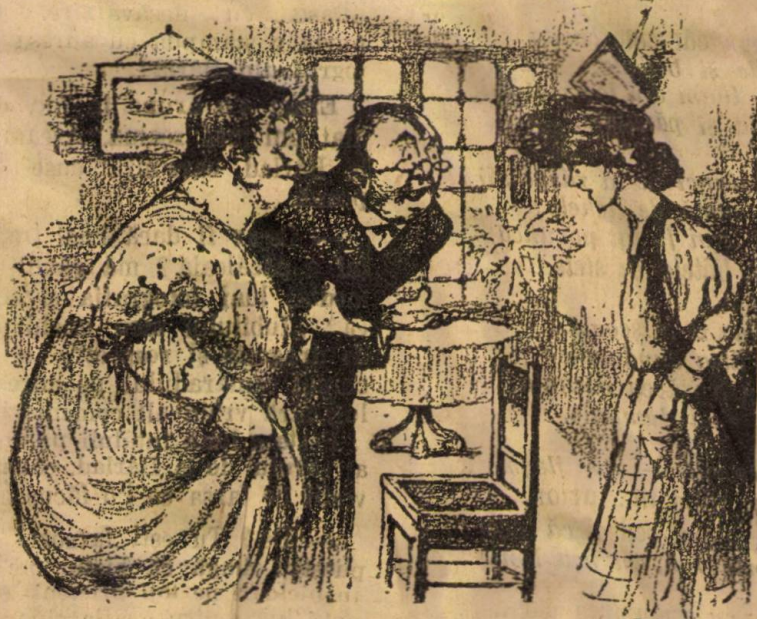
La ora trei și jumătate Iancu Zalman conducea la gară pe Dora Zalman, tânăra sa soție. Ce vreți? Ade-seori în viață intervin împrejurări de felul acesta, în fața cărora trebuie să te resemnezi. Dora Zalman se ducea la Buhuși ca să îngrijească de o mătușă bogată, care actualmente se află pe patul de moarte.

Așa dar Iancu Zalman se întorcea posomorit dela gară; totuși, deși în-totdeauna se lăuda că e om dezinter-sant, dar gândul că de multe ori banii joacă un rol foarte important în viață și mătușa dela Buhuși avea destui, acest gând îl făcea să suporte mai cu ușurință tristea despărțirii.

— Așa dar, viitoarea despărțire a mătușei, echivala cu sacrificiul făcut. În ziua când soții Zalmanul făcui mit telegrama, prin care erau pri-țati că mătușa e greu bolnavă, un-stat nici un moment la îndoială; pentru că soțul era reținut de afaceri în Capitală. Dora a trebuit să plece singură la căpătâiul suferindei.

Despărțirea a fost emoționantă. Amândoi soții și-au făcut unul altui recomandări amănunțite: — „Vă să nu răcești Dora!“ — „Să nu uiți fularul, Iancule!“ etc. și'n clipă când trenul a fluerat de plecare în brățișarea de despărțire a fost îndu-șătoare. Iar când trenul dispăru spre cotiturile stației B. M., Iancu Zalman încă mai agita batista. Rămas singur pe peron, își pături cu grije batista, o puse la loc în buzunarul jachetului, suspină adânc și părăsi gara.

Ajuns în Calea Griviței, Iancu Zalman avu impresia că a redevenit hol-

— De ce nu vrei să-l iei pe domnul Jean?
— Are un ochiu la pînă și altul la slănină.
— Nu fii proastă, iei, că-i cumpărăm noi ochelari negri!

tei. De zece ani de când se însurase, nu se despărțise niciodată de Dora, așa că lipsa ei modifică în mod serios felul său obișnuit de viață.

Timpul era frumos, senin și aerul răcoros. O zi splendidă de toamnă. Razele palide ale soarelui consolară puțin sufletul d-lui Zalman. Incețini pasul. Un aer rece de toamnă târzie îi biciui fața.

— Ce frumoase sunt femeile azi, își zise el în gând. Dar imediat, pentru aceste gânduri vinovate, care-l îndemneau la lucruri necurate, își făcu singur reproșuri. Ce nebunie! Tocmai în ziua când scumpa lui soție plecase în acel lung voiaj, al cărui scop unic era viitoarea lui fericire, care nu putea să întârzie prea mult.

Încercă să se gândească la alte lucruri mai serioase, la criza de numerar, la noua lege a chirilor.

Pe str. Romană, două picioare pline, eșite dintr-o hăinuță de blană scurtă, era să-l facă să-și schimbe direcția. Dar Zalman iar își făcu reproșuri amare, grăbi pasul și în curând sosi în fața domiciliului conjugal.

Întră înăuntru, suind în grabă treptele primului etaj și intră în buduarul ei, al soției iubite, în care vai nu se mai auzea ciripind nici un glas de femeie. Făcu o mare efort, pentru a se debarasa de gândurile ce-l năpădeau și cu eylavie sărută chipul soției adorate, prins într-o ramă de stejar.

Aruncându-și însă ochii în dreapta și'n stânga, prin buduarul Dorei, băgă de seamă că sertarul dela toaletă rămăsese deschis. Voi să-l închidă la loc, dar curiozitatea îl făcu să tragă sertarul. Înăuntru nu găsi decât un roșu de buze și un plic bleu care conținea o scrisoare parfumată. Instinctiv desfăcu hârtia și citi: „Dora mea cea adorată“.

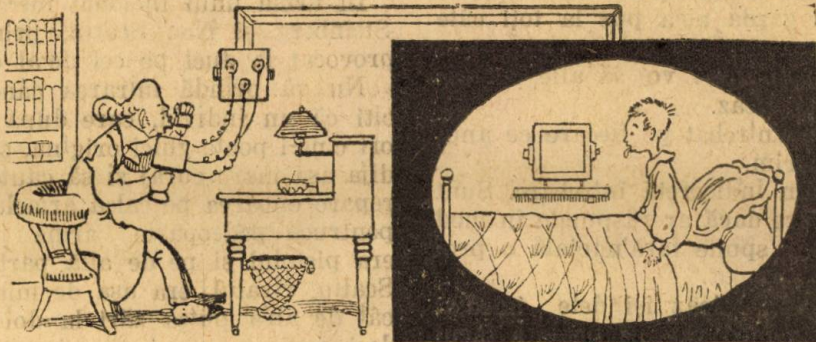
FuriOS, împinse cu putere sertarul, trânti un pumn formidabil în marmora toaletei, făcu scrisoarea în mii de bucăți, pe care le aruncă în gura sobei, apoi căzu abătut pe un scaun, cu capul în mâini. Cele mai grele gânduri începură să-l năpădească.

Autorul scrisoarei fără îndoială că nu și-ar fi putut permite să se adreseze soției lui cu: „Dora mea cea adorată“, dacă Dora nu l-ar fi angajat prin acte reale și definitive.

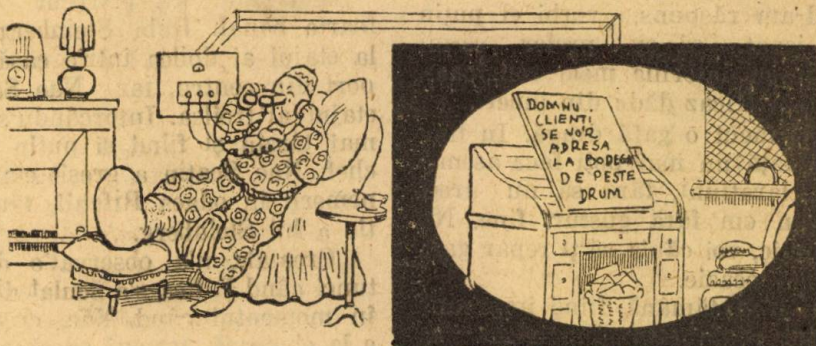
Iancu Zalman nu mai putea să se îndoiască de coarnea ce le purta, cine știe de când, ca orice muritor de rând. Și el, naivul, care-și reproșase că prea se uitase lung la femeile frumoase de pe stradă, îi era acum necaz că avusese remușcări.

Curând din fundul mănii sale se născu o idee. Infidelitatea soției sale schimba radical fața lucrurilor. Fapta ei îl autoriza să urmeze și el acelaș drum.

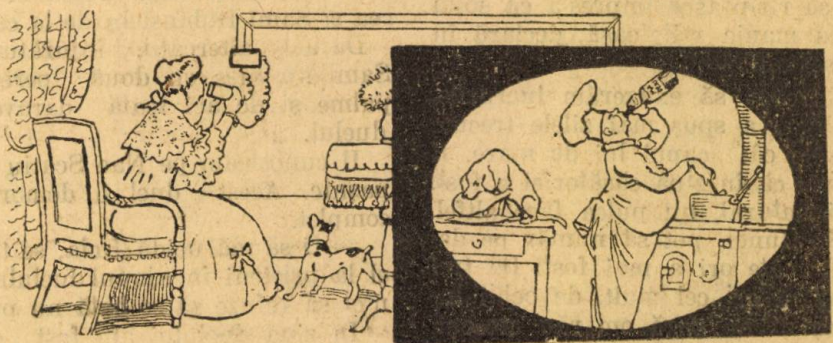
Viziunea la distanță

Arată limba puinle la nenea doctorul!

Ah! afurista de guiă mă ține aici. Ia să văd ce fac funcționarii mei.

Cred că bucatărarul n'a uitat friptura pentru azi.

La această idee Iancu Zalman zâmbi. Se ridică, trecu în sufragerie, mănca cu poftă și bău din plin, apoi în smoching, înmănușat, parfumat, cu un trabuc în colțul gurii, cu aerul cel mai degajat din lume, încântat, Iancu Zalman apucă drumul către varieteul „Chat noir“.

Mox.

una, din alta, gazda la un moment dat puse întrebarea tuturor celor de față ce anume preferă mai mult. Fiecare răspunse după cum îl tăie capul: teatrul, sportul, dansul, bijuteriile, etc. Fu întrebat și tânărul Micaz. La început acesta ezită, dar în urma stăruinții gazdei, se hotărî să răspundă, roșind puțin:

— Eu prefer să-mi îndeplinesc datoriile conjugale.

Fu o ilaritate grozavă. Toată lumea izbucni în aplauze ironice de bravo. În fine se mai găseau și oameni galanți și sinceri. Câteva cocoane mai în etate își dădură cu părerea că d-na Micaz trebuie să fie cea mai fericită femeie din lume. Biețul băiat plecă puțin cam jenat întrebându-se mereu dacă nu cumva făcuse vr'o gafă.

Intors acasă, natural că d-na Mi-

O punere la punct

Tânăra doamnă, Nina Micaz era căsătorită numai de șase luni. Soțul ei, domnul Ionel Micaz, era un tânăr încântător, dar cam naiv.

Acum câteva zile Ionel era în vizită la o prietenă a Ninei, Madam Micaz nu putuse să-l însoțească. Din

caz îl întreabă de persoanele care fuseseră la prietena ei.

— A fost cutare și cutare, răspunse soțul și gazda n-a pus la toți câte o întrebare.

— Ce anume? voi să aflu curioasă d-na Micaz.

— Ne-a întrebat pe fiecare ce anume preferim.

— Cam indiscretă întrebare. Sunt mulți, care dacă ar răspunde în mod sincer, ar spune fărăndoială o prostie.

Tânărul Micaz își dăte imediat seama, în mod vag, că poate a făcut rău că a fost sincer și că răspunsul care l-a dat cu atâta nevinovăție, poate iar displace tinerii sale soții.

— I-am răspuns, vorbi el puțin cam jenat, că eu prefer să-mi îndeplinesc datoriile mele religioase. Madam Micaz dădu din umeri.

— Ai făcut o gafă dragă. În timpul de față nu mai poți face asemenea declarațiuni, fără să nu treci drept un om fără gusturi fine. Nu face nimic, voi căuta să-ți repar gafa la prima ocazie.

După o săptămână, fiind împreună cu soțul ei, la aceeași prietenă ca s'aducă vorba de cele ce se discutaseră săptămâna trecută, d-na Micaz se scuza mai întâi că n'a putut să vie. Apoi ca să dreagă gafa bărbatului, și ca să risipească impresia că soțul ei avea mania religioasă, declară în mod solemn.

Nu trebuie să exagerăm lucrurile. Soțul meu a spus mai zilele trecute o prostie cât capul lui de mare. E adevărat că în ziua căsătoriei a fost era și natural, nu putea face altfel. Dar de-atunci, pot să număr pe degete de câte ori a mai fost. De trei sau patru ori cel mult, de ochii lui mei, ca să nu pară om rău crescut. Ceva mai mult, în ultima dată doar a intrat și a eșit.

Parice

— Conița e acasă?

— Nu.

— Când se 'ntoarce?

— Să mă duc s'o întreb.

Desen de d'Hémar

Duelul

În urma unui incident între Rubi Steinberg și Nae Scatiu, primul a provocat la duel pe cel de-al doilea.

Nu vă prindă mirarea când veți citi că un individ, care după nume ori cine-i poate ghici originea, să aibă dija așa mare curaj și să caute să-și repare onoarea pe calea armelor. Nu pentru că pedeaparte arma aleasă era pistolul și pe de altă parte Nae Scatiu, rivalul, era așa de miop, încât de abia putea zări la doi pași; deci pericolul unei răniri era completamente înlăturat pentru Sami Rubinstein.

Incidentul s'a petrecut în mod foarte banal. Rubi Steinberg locuia la etajul al doilea într-o casă de raport din centru, iar Nae Scatiu la etajul al treilea. Intorcându-se acasă mai târziu și fiind și puțin cam cu chef, Nae Scatiu a greșit etajul și a nemerit în odaia Rifchii, tânăra soție a lui Steinberg.

Greșeala n'a observat-o decât atunci când Rifca s'a sculat din somn în momentul când Nae, crezând că e la el acasă, tocmai se căznea să-și scoată pantalonii.

Rifca „somnoroasă“, nu și-a dat seama la început de ce era vorba, dar tocmai în clipa aceea se întorcea și Sami Rubinstein de la cafenea. De aci altercații, injurături, etc. Sami s'a ales cu două peregii de palme și de aci toată daravera cu duelul.

Îl cunoșteam pe Nae Scatiu ca om pașnic. Acest duel îl demoralizase complet.

— O să mă ucidă Iuda, se tânguia el la prieteni în ajunul duelului. Dar nici să refuze să se bată nu putea.

În ziua duelului am fost ocupat, așa că nu știam cum decursese lupta și nici dacă prietenul meu pățise ceva. A doua zi însă trecui pe la el. Îl găsi teafăr, cu sticla de vin pe masă și cu chef de vorbă.

— N'ai pățit nimic?

— După cum mă vezi și te văd îmi răspunse el jovial.

— Dar Sami?

— Iuda? I-am găurit posteriorul.

L-am rugat să-mi povestească și mie cum a decurs duelul.

— Natural că mă temeam să nu mă 'mpuste ovreiul, începu Nae Scatiu povestirea. Locul de întâlnire l'am avut în pădure la Băneasa. Marțorii ne-au măsurat distanța de 30 pași și au comandat: „foc“. Rubi probabil că m'a ochit bine, căci glonțul lui m'a vâjâit pe la ureche. Eu, drept să-ți spun, că nu vedeam de loc, așa că la ce bun să mai încerc să trag în el?

— Ai vrut să mă omori, Rubi, i-am strigat eu. Ei bine, ca să-ți arăt că eu sunt mai cavalier decât tine, iată

că te cruț și trag în vânt. Ridic țeava pistolului în sus, trag și aud un trup cum se rostogolește la pământ.

Ovreiul, văzând că lovitura lui dăduse greș, de frică se suise la iuteală într'un pom. Glonțul meu tras în aer, îl lovise în partea cea mai delicată a corpului.

— Asta se cheamă justiție immanentă, continuă Nae Scatiu, dând de dușcă încă un pahar cu vin.

VICTIMELE GERULUI

— În sfârșit am ajuns în focul Gheenei.

Gura păcătosului....

De Bobotează, Patriarhul a runcând sfânta cruce în Dâmboviță, oficiază botezul apelor.

*L'am zărit pe cârciumar,
Cum e obiceiul
Între lumea ce-ocupa
Pe de-arândul cheiul.*

*Sta și dânsul, curios
Ca mulți alți să vadă
Cum aruncă crucea și
Întreaga paradă.*

*— Ce te 'nghesui pe aci,
Îl întreb, vecine
Și nu stai mai liniștit
Acasă la tine?*

*Ce-i botezul îl cunoști
Din experiență,
Ești doar preot, nu din
Ci prin excelență.*

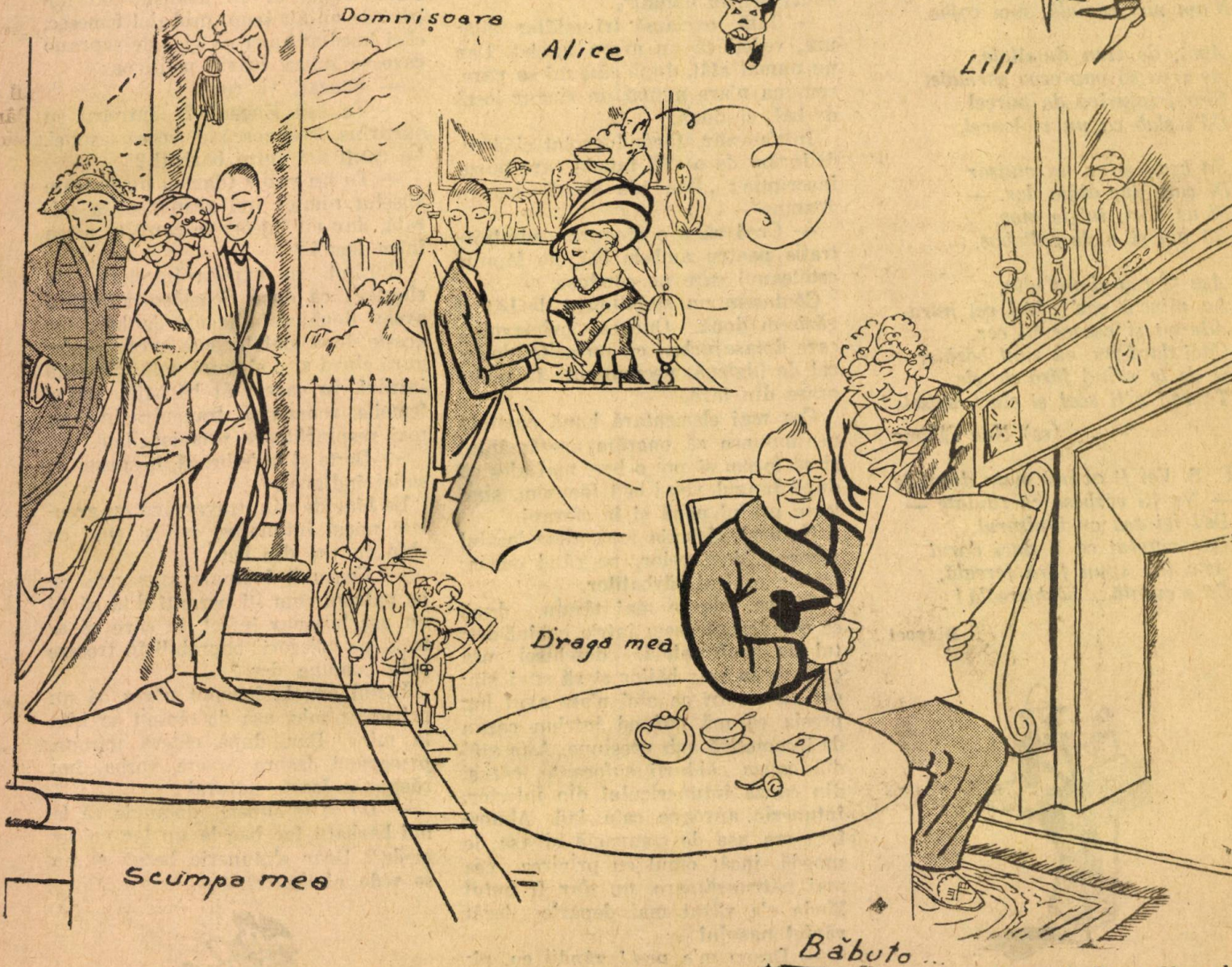
*— Ai dreptate, însă vezi,
Îmi zise vecinul;
Apa se botează rar,
Nu-așa des ca vinul!*

Ciupac

77/1927

Cum le numim

Scrisoarea unui bărbier

Primim la redacție printre altele, și scrisoarea de față, cu rugămintea de a fi înmănată celui în drept.

Ori, cum noi nu îndeplinim acest fel de servicii, subsemnatul a găsit cu cale a o reda în copie — Moș Crăciun fiind unul dintre cei mai vechi abonați ai „Veseliiei”. Reținem originalul, care fiind parfumat cu odicolon fără apă, va fi pus la păstrare în dulapul cu ciorapi.

Și acum iată :

*O, mult iubite Moș Crăciun,
Te rog să fii atât de bun,
La mine'n casă dacă vii.
Adu-mi și niște jucării
Pentru copii.*

*Nevesti-mi, te rog frumos,
Să fi atât de generos
Adu-i ceva mai gros pe ea
Căci tremură ca o nuia.*

*Iar mie, iarăș, dacă vrei
Adu-mi vre-o sută mi de lei,
Să-mi iau ceva lemne de foc;
N'am nici căciulă, nici cojoc.*

*Apoi, de ziua dumitale,
Aș vrea să pap ceva sarmale.
Și-o fripturică de purcel
Că's slab ca un violoncel.*

*Să beau și eu un vinisor
De care duc atâtă dor, —
Și aș dori, iubite moș,
Să am și niște callabos.*

*Așa te rog și nu uita,
La mine'n cas' când vei intra.
Adu-mi și ceeace îți cer,
Căci dacă nu, eu sunt bărbier
Și de te prind fără de ele,
Te rad și ți scoț și cinci măsele !*

(ss) Nae Clăbuc

P. S. Vei fi având mata dreptate
— Nu îți vorbesc cu răutate —
De'l iei așa cu binșorul,
Dar vinului că îi duci dorul
Asta ți-o spun fără jereală,
Că e curată.... bărbiereală !

Dinpoet

Baia de aburi

De și rar, dar mi s'a întâmplat câte odată ca ajungând în câte-un orașel de provincie, să găsesc oarecare instalațiuni de băi, foarte necesare igienei unui voiajor plin de praf și asudat. În cele mai multe localități însă, n'am găsit așa ceva.

Intr'o zi, după ce făcusem cu mașina un drum de peste o sută de km. am rămas plăcut impresionat, când mi s'a spus că localitatea Scârțâeni-din Deal posedă un asemenea stabiliment.

— Există vr'o bae în comună ? întrebai eu pe primul cetățean întâlnit în cale.

— Mi se pare că da, răspunse în mod vag cel întrebat. Al doilea cetățean mă lămură mai bine :

— Dacă nu mă'nșel, mi se pare că orașelul are chiar o bae cu aburi. Apoi se oferă să ne conducă până la stabilimentul băilor. După ce cotirăm câteva ulițe și după ce întrebăram și pe alții, ajunserăm în sfârșit în fața unei clădiri vechi, pe zidul căreia scria cu litere mari : „Bae de aburi pentru domni”.

— Iată, exclamă triumfător călăuza, vedeți că nu m'am înșelat. Dar nu numai atât, după câte mi se pare, comuna n'are numai un singur local de băi, ci două.

Intr'adevăr, făcând ocolul clădirii, dădurăm de o altă fațadă care purta inscripția : „Bae de aburi pentru doamne”.

— Cred că e o singură administrație pentru ambele băi, ne lămură cetățeanul care ne conduse.

Căntasem un stabiliment de băi și găsiseam două. Onoare primarului, care dotase urbea cu un astfel de local de igienă, necunoscut în multe orașe din țară.

Cea mai elementară bună cuviință ne impunea să onorăm așezământul și să facem și noi o bae, mai ales că după lungul voiaj cel făcusem, simțeam praful până și în ciorapi.

Natural că soția mea alese localul rezervat doamnelor, pe când eu intrai în acel al bărbaților.

Câteva minute mai târziu, după ce mă desbrăcasem într'o cabină destul de confortabilă, deschisei ușa care da în sala băilor și vă spui sincer că nicăiri ca aici n'am avut impresia că mă cufund într'un cazan de locomotivă sub presiune. Asta atât din cauza căldurii sufocante, cât și din cauza întunericului din interior, întuneric aproape ca'n iad. Atmosfera era așa de compactă și așa de umedă, încât omul cu privirea cea mai pătrunzătoare, nu s'ar fi putut lăuda c'a văzut mai departe decât vârful nasului.

— Dracu m'a pus ! gândii eu, pipăind cu mâna în dreapta și'n stân-

PORTRETUL

— Sper că ai să faci nevastă-mi un portret frumos și grațios.

— Da, mai ales dacă nu ții să se-mene !

ga, în speranța de-a găsi vr'un scaun sau vr'o bancă de lemn pe care să mă așez. Ici și colo se auzeau șgomete infundate de trupuri goale ce se ciocneau și de cuvinte trunchiate ca : „ce bă, ești chior ?” „dă-te la o parte mă”, „du-te dracului” și alte grațiozități de felul acesta. Tampo-nasem și eu vr'o cinci trupuri invizibile, când, la un moment dat mă izbi de un alt trup, probabil femeesc, căci imediat auzii un glas de soprano care se scuza foarte politicos :

— Scuzați vă rog.

— Tu ești Eugenio ? întrebai eu surprins, recunoscând vocea soției. Ce cauți aci între bărbați ?

— Tu nu vezi ? (dar eu nu vedeam absolut nimic) îmi răspunse ea mirată, dar nu'nțeleg ce cauți tu aicea între femei ?

Curând ne explică cum stă chestia : că dacă Scârțâeni-din-Deal aveau două stabilimente de băi, dar aceste două stabilimente aveau o singură etuvă și o singură sală, cu două intrări, în care atât bărbații, cât și femeile, veneau să transpire în cea mai respingătoare promiscuitate.

— Durte și te'mbracă, îi spusei eu soției indignat.

De bine de rău, traversând cu greutate norul întunecos, eșii și eu, cu chiu cu vai, din iad.

— I'ascultă domnule, apostrofai eu pe patron, cum îți permiți d-ta să ții un așa lupanar infect, în care să a-tragi pe voiajorii onorabili în trecere prin comuna d-v. ?

Bietul om, la început părea că nu pricepe nimic, așa de tâmpit se uita la mine. Dar, după câteva minute, pricepând despre ce era vorba, îmi răspunse foarte natural :

— De ce te superi domnule că la noi bărbații fac bae la un loc cu femeile ? Doar e'ntuneric beznă și nu se vede nimic.

Problema leului

— Și la momentul potrivit, tranc !
 — Dar mai întâi stabilizează-te !... te revalorizezi.

Ce-avem noi mai mult...

Cum se varsă 'n valuri negre,
măzgălind și străzi și steul,
în reflexele lumini
se confundă cu țifeiul;
și cum leoscăie de-alungul
trotuarelor de-asfalt, —
râuri curg de ciocolată,
dintr'un mal la celălalt....

Dac'ar fi să se măsoare
cu cisterna sau cu tona,
s'ar înșirui vapoare
din Constanța 'n Lisabona —
plîne doar cu goroveala
din Băneasa 'n Filaret,
fără cea din Bălți, Caracal,
Huși, Galați, Reghin, Siret...

Ca țifeiul, de s'ar strânge 'n
uriașe rezervorii,
ia gândiți-vă: atâtea
bilioane de calorii,
care-ar arde 'n sobe, fabrici,
mori, furnale, ori uzini,
„leului“ desăvârșinduri
gura sumbrei viziuni....

Ce-ar mai năvăli voinicii
(opțsprezece milioane),
toți cu păcură să-și umple
— (de-ar fi) — doniți și bidoane!
N'ar sta osie neunsă,
mătăuș uscat n'ar fi.
Carul Statului, nici dânsul,
poale, n'ar mai scârțâi....

Dar (așa cum ne mănjește
ghetele) de-ar fi el crema,
câți nabab de surogate
nu s'ar festeli emblema!
Și la câtă sărăcie
n'am da lustru lucitor,
scutind zilnic două piese
date la văcsuitor!

Să se schimbe-așa, de-odată 'n
smoală caldă, de paval, —
ce-ar mai tresălta ed. în
orice urbe din regat!
Mahalalele 'n care astăzi
nu răzbați c'un camion,
măine-ar fi alei de Nisa,
Los-Angeles, Cork, Lyon....

Și 'n ciorbarniți nesfârșite
adunându-l — tencuiată,
că palate nu s'ar face,
fără multă cheltuială!
Sau vopsea — ce stofe pentru
redingote, smocking, frac
n'am boi, cu toată smioarca
din Banat până 'n Bugeac!

Dar nu e decât mocirlă...
și de am o consolare,
e că el de toți se prinde,
dela mic și pân' la mare:
„Rișă“ 'l iau pe limuzine,
„snobi“ pe galoși, și ei,
iar „frumoasele“ mi-l poartă
pe ciorapi de mii de lei...

Nor. Oiescu

CELEBRUL PROFESOR TROT

Banda veselă sosise în fața unuia dintre aceste danciguri moderne unde, în schimbul unei taxe de intrare destul de urcate, ești admis să aluneci languros pe parchet.

La bar, domni în smoking, beau la mese mici, în tovărășia dansatoarelor favorite, în vreme ce o orchestră sdrăngănea, rând pe rând, bucățile cele mai tandre sau mai îndrăcite din repertoriu.

Din când în când, o pereche se ridică cu gravitatea celor care au conștiința că împlinesc un rit sacru.

Dansatorii se înlanțuiau, apoi alur necând în cerc executau, cu o atenție susținută, evoluțiile unui pas la modă. Singuri, cei neîndemânatici rădeau câte odată dând peste alții.

— Vezi pe omulețul acela mărunț, suplu și nervos, cu coamă de leu, care percorează colo, în mijlocul unui grup feminin. Ala e celebrul profesor Trot, regele tuturor dansurilor moderne.

Privii pe ilustrul descendent al Terpsichorei și mi se păru că această figură nu-mi era necunoscută. Da, fără îndoială, l'am mai văzut pe undeva, pela vreo recepție mondenă sau pe aiurea pe acest maestru dansator.

Mai multe doamne solicitară sgomotos onoarea de a se învăța în bratele profesorului; dar el se smulse acestor invitații presante și veni mașinal în spre partea noastră. Când ajunse lângă mine, îmi reținui cu mare greutate o exclamație de surpriză.

— Ei, dar e Ionescu!

Privirile noastre se încrucișară și îndată profesorul Trot mă luă de braț pentru a mă conduce într'un colț ferit al barului.

— Ce întâmplare! Va să zică tu ești celebrul profesor Trot a cărui imagine o publică zilnic ziarele, și unde de altfel semeni puțin: tu ești maestrul de balet pe care ni-l inviază America și care de doi ani ești numai în trecere prin România?

— Da, eu.

— Felicitările mele dragă Ionescule.

— Ssst! făcu el zâmbind. Ionescu e un nume foarte cinstit de sigur,

dar care e total lipsit de euritmie pentru un profesor „es“ dansuri moderne.

— Dar cum ți-a venit fericita idee de a te transforma în Vestris? Nici odată nu ne-ai arătat asemenea talent pe vremuri.

Fapt este că-mi aminteam de un Ionescu pe care-l cunoscusem odinioară, bătând complecturile, cântând cu aceeași bună grație romantele sentimentale care te fac să zâmbești și veselele refrene care te întristează. Incolo era un băiat foarte de treabă, dar în continuă lipsă de franci.

Îl pierdusem din vedere la o cotitură a existenței, așa cum te despartii de cineva la un colț de stradă, fără să te mai revezi apoi, mulți ani. Dar amintirea lui Ionescu era legată pentru mine de acele aventuri de douăzeci de ani, a căror exuberantă bogăție lasă totdeauna în inimă parfumul unui regret și pe care satisfacțiile cele mai depline nu le pot face uitate.

— Dar însăfârșit o să-mi explici, insistai eu, cum te-ai transformat în profesor de dans.

— La indiscreta ta întrebare aș putea să răspund că această vocație mi-a venit privind cum sar păsările, dar cu tine vreau să fiu sincer.

Mă găseam fără angajament când îmi căzură într'o zi ochii pe acest anunț:

„Învățați dansurile la modă în zece lecții la celebrul profesor cutare“. În epoca noastră e nevoie să înveți să dansezi în fața bufetului. Cheltui cu nepăsare ultimii bani. Îmi asimilai astfel rudimentele artei coreografice ultramoderne.

La rândul meu, publicați un anunț într'un ziar monden căutând elevi. Se prezentară două sau trei victime, cărora le transmisi, cu multe comentarii, noțiunile de dans pe care le primisem în ajun dela profesor. Mă mulțumii să repet, pe rând, cele ce învățasem și astfel să fac bună impresie. Hainele mele de cântăreț, îmi permisă să-mi țin rangul în această lume și primul nucleu de elevi

imi procură alții. Imi uzam cât mai puțin escarpinii preferând să dau din belsug sfaturi debutanților, încurajându-i cu vorba și cu gestul, ca un profesor de înot în cameră.

— Așa ! La dreapta ! Nu țin capul țepăn ! Brațele mai moi ! Bine, repetă această mișcare.

— Bine, dar de aici și până a ajuns celebrul profesor Trot, pe care îl cunoaște toată lumea, e cum se zice... departe griva de iepure.

— Așteaptă și o să înțelegi cum a mers.

Printre elevii mei avui fericirea să întâlnesc o fată încântătoare, care mi-a arătat încă din primele zile o mare simpatie.

Restul îl ghicești. Dansul ușurează apropierea.

— Jurăminte de amor, făcui eu ironic.

Scurt eleva mea îmi deveni logodnică, apoi nevastă. Ea îmi aduse o oarecare avere care împreună cu propriile mele resurse îmi permise să deschid curând o mare sală de dans. Mă instalai cu tot luxul și decorul pe care-l cere o asemenea întreprindere. De altfel luai și doi profesori ajutători și care dădură cât mai des posibil lecții în locul meu.

— Atunci, nu-i așa ? ai devenit un profesor de tango și de foxtrot, incomparabil.

Profesorul Trot se apropie de mine ca și cum s'ar fi temut să nu ne audă cineva ce vorbim.

— De loc ! îmi spuse el. Forța mea stă tocmai în reputația care mă înconjoară. Toată lumea proclamă minunatul meu geniu. În realitate greu o să mă vezi schițând un pas în public, și dacă joc câte odată de slă, e mereu același lucru : o exhibiție studiată, o lecție învățată cu perseverența unui actor care joacă un rol. În afară de asta...

— Și nimeni n'a băgat de seamă... incompetența ta ?

— O, nici o grijă ! Cunoșc prea bine teoria și în această privință mă pun la încercare cu cei mai experți.

— Atunci reputația ta de dansator e falsă.

— Ca reputația atâtor altora.

Această descoperire m'a surprins adânc și m'a lăsat încă puțin neîncrezător. Totuși profesorul Trot părea foarte sincer în mărturisirile sale.

Urmă o mică tăcere.

În sfârșit, spusei eu în chip de încheiere, tu ești oricum un om fericit. După ce ai găsit fericirea în drum, prin dans, iată-te azi bogat, celebru și considerat. Ce poți dori mai mult ?

Celebrul profesor Trot, al'as Ionescu, se aplecă spre mine și cu un accent de nedefinit mi-se tânguî :

— Crede că am momente de adâncă amărăciune și reputația mea de

dansator cunoscut îmi apasă greu pe umeri.

Făcu un gest larg arătându-mi perechile elegante care evoluau în cadență, după ritmul săltăreț al orchestrei.

Ah ! cât îi invidiez pe ei ! Eu n'am avut niciodată timpul să fac ea ei.

Dacă n'ar fi prea târziu (și aci se apropie și se aplecă și mai mult spre mine) aș vrea, și eu să învăț înfășurăt... să dansez.

Purice

Superioritatea animalelor

E lucru sigur, d-lor, declară celerbra, eleganta și savanta conferențiară față de un auditor select, care o asculta cu atenție, e lucru sigur și cred că nu există nici unul printre d-voastră, care să mă poată contrazice, e lucru sigur zic, căci vă repet că aceeași conferință e o desbatere contradictorie și publică, deschisă larg tuturor opiniunilor sincere și dacă cineva ar avea ceva de obiectat, pentru a-mi contrazice ideile mele, n'are decât să ia cuvântul, cu condiția bine înțeles ca discuția să nu depășească cadrul celei mai stricte curtuazii. E lucru sigur, d-lor să vă declar că această tristă constatare, care face subiectul conferinței mele, n'are drept scop intenția de a desconsidera, sau a umili rasa umană, pentru care am o deosebită stimă, e lucru sigur zic, că animalele sunt mult mai sportive ca noi.

Proportional cu mărimea lor, animalele întrec pe cei mai încercați atleți și sportmani. Astfel pentru a egala iuteala cu care fuge o ploșniță,

în comparație cu talia ei, un om ar trebui să alerge cu o iuteală de cel puțin o sută de km. pe oră.

Dar ce acrobat s'ar putea compara cu un purice, care fără trambulină, sare de două mii de ori mai sus decât înălțimea sa ?

Chiar șoarecele d-lor, șoarecele vulgar, când sare din vârful bufetului, execută fără nici o ezitare o săritură în vid, care ar corespunde cu o cădere de aproximativ 70—80 de metri, o înălțime fenomenală, neatinsă până astăzi de nici unul din edificile Capitalei noastre.

Iată deci d-lor care este tristul adevăr ; și dacă printre onorabila asistență care a binevoit să mă asculte, ar fi și vr'un șoarece, vr'un purice, etc., aceste animale cu siguranță că ne-ar privi cu ochi compătimitori.

Nimeni nu 'ndrăzni s'o contrazică. Intreaga asistență suporta cu resemnare rușinea acestei inferiorități sportive.

— Să trecem la altă ordine de idei, urmă triumfătoare oratoarea, după ce savură cu plăcere bucuria primului succes. Să luăm de exemplu râma. Cine nu știe cu câtă ușurință se îndoaie, putând face chiar un nod din propriul ei trup ! Alt exemplu : câinele își poate mușca propria lui coadă. E printre d-voastră cineva care ar putea să facă la fel ? Dacă e cineva, atunci să poftescă aci să-i cedeze locul. Nu se ridică nimeni ? Natural, cine ar putea să mă contrazică ?

Acum, din punct de vedere al elasticității țesutului, carei individul acela, înalt de 1 m. și 60 cm. care s'ar face într-o secundă de aproximativ cinci metri ? Ei bine d-lor, melcul, cred că fiecare din d-voastră ați văzut un melc ; acest animal modest poate oricând să-și mărească, după voință, de trei ori lungimea corpului său.

Așa dar arătați-mi și d-voastră un

— Nae, Nae, e un hoț în odaie.

— Tacă din gură și culcă-te acolo ; nu vezi că visezi ?

Balada cârnatului...

— Inchinată cârnătarilor din Sibiu —

Cârnat divin, cârnat cu usturoi,
De ce nu ești acum lângă mine
Cu formele-ți draguțe... ronde... pline!
Revino iar, revino înapoi
In gura mea nebună după tine
Cârnat divin cu forme ronde... pline!
Cârnat divin cu picățele albe
Ce de alătea ori te-am devorat
De ce-ai plecat, de ce-ai plecat
Strivit între-a măselelor reci salve?
Când ai ieșit din fabrică-asudat
Întâi pe capu-ți chel te-am sărutat.
Urechii de porc, soriciu și carne macră
Sunt elementele din care te compui,
Și strâns în pielea ta, ți-o spui
Că ești unica bucatăică sacră
Din trupul lui cu grijă îngrașat
Tăiat la repezeală de „Ignat”.
Revino iar în cratița de-aramă
In baia de... untură sfărâindă
Din care bas — cu vocea suferindă—
Ne-ai înjurat de... căltașoși, și mamă
Ne-ai înjurat amar că te-am tăiat
Pentru anosta poftă de mâncat....
Cu ochi de carbonaro ne priveai
Din cari lacrimi grase-ți picurau
Și tâmpile... grozav ți se zbăteau
Vedeam perfect că strașnic suferai
Și n-ai fi vrut în burtă să te nchizi,
Între miazme sufocante și acizi!...
In cinstea ta, cinstim-am bucuroși
Paharele cu pațimă-am golit,
Costache ca din v's părea trezit
Și Victor fabrica mereu gogoși...
Și Mișu lângă sobă sta răsând
Iar subsemnatul te privea plângând
Plângând?! Dar nu, eu n-ăs sentimental

Iar lacrimile-mi toate-s ipocrite,
Durerile-mi le spun în limbi sanscrite
Și 'n creeru-mi e veșnic carnaval!...
Cârnat sublim, cârnat cu usturoi
Ce bine ne 'nțelegem amândoi!
Tu, sfârâind ți-ai plâns melancolia
Ți-ai inecat durerile 'n... untură...
Aghiazma ta, a fost o bălătură,
Iar necrolog ți este poezia
Ce ți-o închin cârnate mult iubit
In care-un alter-ego mi-am găsit...
Cârnat înlors în formă de covrig!
Tu ești simbol în versuri... simboliste
Tu ești „delict” în chestii familiste
Și ești... refren în „Serenade de Grieg”
Mai lung, mai scurt și adeseori prea mic
Ești o (alfa) și o (omega) și... nimic...
In mașul meu prea strâmt te-ai torturat
Și în zadar vroiai să stai întreg,
Stomahul meu... (ce imbecil strateg!)
Te-a atacat și-apoi te-a sfărâmat!
O jucărie 'n ghiara lui erai
Și lacrimi crocodilici vărsai!...
Eu, te simțiam, și strașnic am mai plâns
Și tare aș fi vrut să te salvez
Căci te-auzeam plângând în Fa diez
Te jeluiai că ești prea tare strâns...
Și-apoi te auzeam mai rar... mai rar...
Probabil ți pusesesi un (becar)
Ne protestând trecuși în neființă
In urma ta regretele mă frâng.
Doar pielea — relativ ți-o mai strâng...
Acesta-ți fu — cred — ultima dorință.
Nemuritor cârnat cu usturoi
Ah! mult ne mai iubirăm amândoi!

Sakounine

singur om, sau cel puțin un singur organ al unui om, care să fie capabil să facă așa ceva.

La aceste cuvinte parte din auditori se priviră lung cu un aer de jenă vădită. Urmă o tăcere grea. Câteva doamne zâmbiră ironic.

Dar din fundul sălii un domn se ridică în picioare. In fine, un contradicător, care nu era altul decât soțul conferențiarului.

— Permite-mi doamnă, strigă el, melcul d-tale chiar dacă s'ar face de patru ori mai lung, tot n'ar fi un fenomen prea grozav. Așa de exemplu d-ta, care după 25 ani de când te-am luat din fată slăbuță și pîrpirie cum erai, te-ai făcut o batoză de peste 100 kgr., adică asta nu înseamnă nimic? Și după cum vezi, eu n'am făcut din faptul acesta un subiect de conferință. Costiciuță

Să ai automobil... și să mori

de CLEMENT VAUTEL

La Lycée-Palace, școala copiilor de îmbogățiți de curând.

Profesorul. Vom repeta conjugarea verbului „a avea”. Elevul Blumschweiger, începi. Prezentul indicativului cu complement după alegere.

Elevul Blumschweiger. Un complement?

Profesorul. Da, oricare vrei.

Elevul Blumschweiger. Am înțeles (începe să conjughe).

Eu am automobilul meu

Tu ai automobilul meu

El are automobilul meu

Noi avem automobilul meu.

Voi aveți auto...

Profesorul. Mai schimbă posesivul.

Elevul Blumschweiger. Posesivul?

Profesorul. Desigur: nu vorbești decât de automobilul tău.

Elevul Blumschweiger. Dar de care vreți să vorbesc.

Profesorul. De al celorlalți.

Elevul Blumschweiger. (Întorcându-se spre colegii săi).

Ei n'au automobil.

Colegii, (în cor și cu indignare). Ba da; și noi avem automobil.

Profesorul, (continuând). Voi aveți automobilul vostru

Ei au automobilul lor.

(Aparte). Numai eu n'am automobilul meu!

Elevul Blumschweiger. Da, dar eu am un Rolles-Royce. Adică papa, dar tot al meu e!

Profesorul. Acum să trecem la imperfect. Elevul Adhémard de la Rochegommé! Tot cu complement!...

Elevul Adhémard de la Rochegommé. Eu aveam... Eu aveam...

Profesorul. Ce aveai?

Elevul Adhémard de la Rochegommé. A! da!...

Eu aveam automobilul meu

Tu aveai automobilul tău

*El avea automobilul său
Noi aveam automobilul nostru
Voi aveți...*

Elevul Blumschweiger, (ii dă cu cotul). Ia nu te mai lăuda! O să ai automobil când o să ieși pe soră-mea de nevastă!

La grille-room-ul de la New rich's palace.

Doi domni cu mustață americană iau masa.

— Ce faci acum?

— Automobilistică.

— Ca și mine.

Alături alți doi domni cu mustață în perie de dinți mănâncă englezește un antricot.

— Salută?

— Fain!... Imi iau automobil.

— Ca și mine. Dragă nu mai merge: dacă n'ai automobil te ia lumea la ochi.

Mai încolo o preche, femei tânără cu părul scurt și tip cu părul lung.

Femeia. Ai să-mi dai un automobil?

Tipul. Mă gândesc la automobilul tău!

Femeia. Toate prietenele mele au automobil.

Tipul. Îți făgăduiesc c'am să-ți fac cadou un automobil.

Femeia. Nu se mai poate trăi fără automobil.

În sala müncheno-egipto-Louis XVI al grill-room-ului e parcă un cor antic ce repetă mereu.

— Auto.. auto.. auto...

■

La „O sută de mii de automobile”, Avenue de la Grande Armée

Clientul probabil. O vreau foarte lungă, foarte joasă, foarte lucitoare, foarte rapidă.

Negustorul. Fără îndoială, domnule.

Clientul probabil. Nu mă uit la preț.

Negustorul. Evident, domnule.

Clientul probabil. Vreau să iau 120 pe oră...

Negustorul. Asta e sigur, domnule.

Clientul probabil. Paris Trouville în trei ore.

Negustorul. E ușor, domnule.

Clientul probabil. Și vreau să obțin brevetul de conducere în trei zile.

Negustorul. Natural domnule.

Clientul sigur. Luați așa dar comanda. Sunt grăbit... plec Sâmbătă.

Negustorul. Nuram înțeles domnule

CLIENTUL PLEACA

Negustorul. Așa de tânăr și să moară! Încă unul care nu va pierde ocazia de a face doi kilometri pe oră într'un dric hipomobil.

■

Prietenul bogat și prietenul sărac.
Prietenul bogat. vino să ieși masa la noi la moșie.

O să facem o plimbare în mașină.

Amicul sărac. Ai mașină.

Amicul bogat. O! ho!
Amicul sărac. Cât poate să facă într'a patra?

Amicul bogat. O sută zece.

Amicul sărac. Conduci singur.

Amicul bogat. Da, mă amuză.

Amicul sărac. Ai și pivniță bună?

Amicul bogat. De sigur. O să bem vinuri vechi, coniacuri!

Amicul sărac. Da?

Amicul bogat. Da. Ne-am înțeles, vii la masă?

Amicul sărac. NU!

■

Pe șosea.

Patronul (care ține volanul) Merge!

Patroana. Vom ajunge la timp la Potiniere ca să luăm aperitivul.

Patronul. Dacă n'ar fi păcătoasele astea de rable care umplu drumul am avea o medie de nouăzeci pe oră.

Primul invitat. L'am lăst în urmă Rapidul.

Al doilea invitat. Marea viteză procură senzațiuni delicioase.

Doamna invitată. Iată, aceasta e voluptatea nouă.

Câinele polițist. Nu-mi place.

Patronul (Accelerând la maxim). Trebuie să întrec acest torpedo... Mă plictisește de la Lisieux.

Un viraj.

Un nor de praf.

O limusină în față care merge la Paris cu o sută pe oră.

O sucitură de volan prea bruscă.

Un derapaj.

Un antrac

— Ce, numai această floare ți-a mai rămas din buchetul pe care ți l-am trimis?

— Da... restul l'am mâncat. Știi ce mult îmi plac florile!...

Un arbor.

Un șanț.

Și în șanț rupturi de fier, flăcări, țipete, cărnuri strivite, sânge.

Căinele polițist (neatins). Proști sunt oamenii! Ca și când n'ai merge destul de repede și pe picioare!

Conversație modernă.

— Il cunoșteai pe micul Seligman?

— Da. Ce e cu el?

— L'a dat gata automobilul!

— I'auzi. Ca și pe Pontchartier... I-a sfărâmat pântecule mașina răsturnată.

— Dar biata Lisette Delys? A făcut-o ciulama torpedoul când a prins-o dedesubt. A căzut peste un bec de gaz care era stâlp de telegraf.

— Nu pleci din Paris?

— Ba da, mâine, la Dieppe... Cu mașina mea cea mare în trei ceasuri sunt acolo.

— Eu mă duc la Deauville pe cei 60 cai ai mei.

— La revedere.

— La revedere.

Se vor revedea poate... Dar unde?

— Cu aceasta zise vă las... Un prieten mă ia cu el la Bégeniasles-Bains.

— În automobil, desigur.

— Sper să facă 110 pe oră... Eu de asemeni.

— Cum, dumneata totă de familie, te duci în toate serile la bal?

— Da, madam Păpurică, fiindcă eu cânt la vioară în orchestră.

Desen de Georges Desains

Domnul Carbonat trăia fericit între nevastă-sa, fiică-sa și cei doi băieți ai lui. Locuia un apartament confortabil într-o casă liniștită și fericirea sa ar fi fost deplină, dacă....

În existențele cele mai bine echilibrate, se amestecă întotdeauna un „dacă”, ce împiedică echilibrul de a ajunge perfecțiunea.

Pentru d. Carbonat acest „dacă” era un și bemol.

Trebuie să spunem că locatarul apartamentului situat drept deasupra celui al domnului Carbonat aveau o fetiță care lua lecții de piano.

Această tânără persoană era total lipsită de dispoziție pentru muzică, pentru instrumentele care servesc la executarea ei și în particular pentru piano.

Părinții ar fi putut să o învețe acuarela, broderia, tapiseria, arte tăcute prin excelență; dar nu, în ciuda lipsei absolute de simț muzical, care le caracteriza fiica (fiica unică din fericire) acești încăpățânați o constrâneau să-și plimbe pe clape, micile și neîndemânaticile mâini și pe deasupra dirijate, dacă se poate spune, de o rea voință evidentă.

Tânără pianistă învăța *Valse bleue* de vreo șase luni și mai bine. Adoptase un fel cu totul special de interpretare, mâna dreaptă executa cu o corectitudine relativă, — afară de faptul că dădea exact aceeași durată tuturor notelor — concepție care imprimă bietul *Valse bleue* un ritm exagerat de funebru; mâna stângă afirmă o aversiune neînvinsă pentru si bemol. Mi bemol, la bemol... mergeau, dar si bemol era totdeauna transformat în becar.

Și cum *Valse bleue* este presărat cu si bemoluri, efectul obținut era atroce.

Tânără fată studiindu-și Valsul de două ori pe zi, d. Carbonat care avea urechea sensibilă suferea un martiriu bicotidian auzind cum enervanta cacofonie îi perfora plafonul.

Se plânse politicoș părinților. Le

propuse să trimeată el fetei, câte un pachet de ciocolată de fiecare si bemol corect executat, le sugera să suprima toți becarii pianului lor.

Și becarii continuară.

Scrise proprietarului care îi răspunse să se mute.

D. Carbonat își astupă urechile cu chit.

Becarii traversau toate obstacolele.

Atunci d. Carbonat luă o hotărâre eroică. Cumpără un trombon, în care se apucă să sufle din toată puterea plămânilor oricâteori începea *Valse bleue*. Neturburată, pianista continuă să becarizeze si bemolii.

După puțin timp d. Carbonat, rușinat de gălăgia desordonată pe care

o comiteă, își disciplină sufletul, schiță game, cumpără o metodă și exersând zilnic câte două ore, deveni un trombonist bunicel.

Vai! nefericitul *Valse bleue* persistă.

— A! nu se corijează? spuse într-o zi d. Carbonat nevastă-sii; u te bate și tu colea! Și-i arată nevastei mi-

Pentru sărbători

În zilele tihnite ale sărbătorilor nimic nu va întrece, ca generator de bună dispoziție, celebra compunere a marelui ghiduș Niță care, în volumul

Niță Pitpalac și familia în Evropa

a pus toată picanterea, toată sarea, tot piperul, tot muștarul și celelalte delicioase condimente care alcătuiesc savuroasele preparate la mesele bogate.

Deci, nici fără sarmale, nici fără plăcintă cu bilete, dar nici fără volumul scris de eminentul călător.

Prețul unui volum 30 lei la toți depozitarii de ziare și librării.

rate o măreață tobă mare, cumpărată în ajun. Madam Carbonat se sperie.

— Bate aici! Ascultă ce-ți spun! Cât poți. D-na Carbonat cedă... Deslănțui un bombardament teribil, care se însoți cu fanfara sbucuitoare a trombonului.

Deasupra și becarii își vedeau de treabă.

Atunci tânăra Carbonat fu dăruiată cu o armonică, fiul cel mare cu un saxofon, și cel mic cu un asortiment de cutii de lemn, sticle goale și castroane în care bătea cu bețe de demn.

În curând grație muncei de două ori pe zi avură un jazzband surprinzător de veră.

— Mai lipsește ceva, remarcă într-o zi d. Carbonat.

— Ce papa?

— Pianul.

— Pian avem noi.

— Știu, dar n'avem pianist.

— Ce credeți că făcure? Angajară pe fetița de deasupra.

Ea păcănea la și becarii, cari făceau un efect minunat în ansamblul baroc.

Și „Carbonate's jazz“ este astăzi unul dintre cele mai reputeate jazzuri din Europa, America și chiar insulele Hawai.

după Whip

PREȚUL ABONAMENTULUI LA

„VESELIA“

În țară pe an 200 lei
În străinătate pe an 440 lei

— De ce m'ai spus micule să mângâi câinele acesta?

— Pentru ca să știu dacă mușcă domnule.

Desen înedit de Bour

Moșturi

Bloch și Levy sunt invitați la masă într-o casă de prieteni.

Levy profită de momentul când conversația este foarte animată și fură o furculiță și un cuțit de argint pe care le ascunde repede în buzunarul dinăuntru al hainei.

Dar Bloch a prins mișcarea. După masă el se scoală: Vreți să vă face o scamatorie?

Toată lumea îl roagă s'o facă.

— Bine!... Uite încep!... Iau acest cuțit și această furculiță. Le bag în buzunar după cum vedeți și spun: Una, două, trei... Spirite, trece-le în buzunarul lui Levy... Puteți căuta... Furculița și cuțitul sunt în buzunarul lui Levy.

Levy e obligat să arate buzunarul în care se găsesc cuțitul și furculița.

Natural că Bloch n'a dat înapoi pe cele luate de el. ...

Doi tipi se întâlnesc după zece ani de despărțire.

— Ce faci?

— Bine. Sunt negustor de mobile.

— Și merge?

— Așa și așa!... Până acum nu le-am vândut decât pe ale mele.

La specialistul de boale de ochi vine un bătrân cu rugămintea să fie examinat cu multă atenție. Doctorul îl caută și'n cele din urmă i spune:

— Nu văd nimic!

— Nici eu, răspunse bătrânul și tocmai d'aja am venit să mă îngrijesc.

— Inchipuiești am fost condamnat la o sută de lei și cincizeci de bani pentru că mi-am băut nevasta în public.

— Suta ca suta dar cincizeci de bani?

— Taxa pe spectacol.

Crème Simon

Nici uscată
Nici unsuroasă

ci perfect de aderentă, calitate absolut
trebucioasă pentru a pătrunde într'a-
devăr în porii pielii.

La Crème Simon

Nu ascunde numai imperfec-
țiunile obrazului și mâinilor,
ci le face să dispară
cu totul.

— E de sigur o femeie....

— Ași !... cum poți vorbi ? Nu vezi că are părul lung ?....

VESELIX

STERE.

În mocirla bolșevică să primiți botez de sânge
Alergați cu mie, cu mare, ca albinele la stup
Eu cu frații de la Nistru, ca'ntr'un clește, vă vom strânge
Să vă dăm pământ atâta, cât să'ncapă al vostru trup.

CRONICA SAPTĂMĂNEI

Că Italia a fost un aluat pe care mâinile lui Mussolini l-au frământat și i-au dat forma pe care a dorit-o, asta o știe până și cel mai țărănist dintre opozanții parlamentului român. Ordinea pe care a introdus-o el în Stat, unde funcționarul pus să facă o treabă are alături, ca umbra lui, santinela fascistă pusă să-l controleze, e bine cunoscută.

Dar „Ducele” nu se mulțumește numai cu atât. El intră și în viața mai intimă a italienilor. Printr-o lege nouă intrată în aplicare dela 1 Ianuarie, Mussolini lovește cu impozite pe celibatarii între 25—65 ani, pe care îi consideră ca pe niște elemente parazite și dăunătoare Statului. Cauza?

O înțelegeți! Fac politică a la Iuliu Maniu!

Dar măsura lui Mussolini va fi eficientă? Câți burlaci dintre cei care se apropie de limita superioară a lui 65, nu vor fi bucuroși să plătească numai să fie lăsați în pace. Poate pentru acestia ar fi mai meritor să-i amenințe cu însurarea forțată...

Iar pentru cei ce învecinează limita inferioară de 25, nu ar fi fost mai inteligent să-i autorizeze a practica poli-gamia?

Chiar admitând că italienii burlaci ca să-i facă ducelui un bătar s'ar însura, oare n'ar mai avea chip să-i tragă chiulul? Minunile farmaciei preventive și a chirurgiei, curative sunt mari.

Nu cumva Mussolini va reuși și aici cu controlul săptămenei fasciste la îndeplinirea datoriei... cetățenești a tatălui de familie?

În tot cazul e ceva nou și năstos. D. Vintilă Brătianu care are o ire-

mediabilă criză de contribuabili, ar putea studia problema și pentru țara noastră. Dar metodic cum e, bănuiesc că ar supune această chestie, unei experimentări în eprubetă....

Prin noi înșine!

Domnul general Mihail Ionescu, numit subsecretar al căilor ferate pe 1 Ianuarie, s'a repezit să-și ia în primire locul de a călare și cu sabia în mână. Victimă a exercițiilor belicoase ale sabiei domnului general, a căzut în primul rând toată masa diurniștilor care dintr-o dată s'a văzut scăpată de pacostea sculării de dimineață și-a mergerei la serviciu, de necazul muncii zilnice dar și de mica satisfacție a încasării lefelă la sfârșitul lunii. Ca un cadou de Anul nou, gestul d-lui general nu e rău. Ba publicul chiar zice:

— Bravo, domnule! Dă afară posidicul și cine rămâne capătă loafă omenească.

Ci-că !!!...

Asta nu împiedică Parlamentul să-și voteze mărirea d'urnelor iar pe diferitele figuri simandicoase să pompeze fonduri mai mult sau mai puțin secrete sub formă de diurne și... nocturne.

Cât despre funcționari „Lefurile de mizerie ale funcționarilor” constituie un capitol la care nu putem renunța așa de lesne.

E vacă cu lapte, în preajma alegerilor.

Tr. U. Badurul

Piatra filosofală

Cum se răstoarnă noțiunile dom'le — pe onoarea mea!

Se credea, de sute de ani, că om bogat, cu conac, cu bidivii, om, adică-tea, care să fie în măsură de a-și indetula, cu prisoș, trebuințele, pe lângă partidă deschisă la Montecarlo, e proprietarul mare, boierul care deținea, ohavnic, mii de pogoane.

A venit exproprierea, însă, și a redus pe proprietari, dintr-o dată, la situația de palmasi, cu, în casa de fier, testele de titluri care se vând în piață cu ocaua lui Cuza.

S'a crezut, pe urmă, multă vreme, cum că om cu dar de mână, care, fără nici o bătaie de cap, încasează

stând pe scun, cu ciubuc și cu cafea, ar fi să fie bancherul, căruia, pentru o sută, îi dai o mie — și-i rămâi tot dator. Dar a intervenit parchetul, și, din Alschek, zaraf paraliu și cu credit pe piață, a făcut un pungaș de buzunare, pe care clienții, dând le va cădea în mână, au să-l fie numai în palme.

S'a crezut, apoi, când s'a văzut falimentul bancherăcului, că, dacă vrei să te dea bănetul afară din casă, va să te faci liberal: mandat în parlament, iere dela Strunga, jetoane dela Banca Națională, tantieme dela Creditul Minier, diurnă dela I. R. D. P., foloase dela Reșița și în-

lesniri la Banca Românească — bez Vlaşca și Teleormanul.

S'a crezut — dar iaca reversul: Stăpânirea de azi a purces să desființeze culcușurile liberale și să în-tocmească, în locul lor, culcușuri unde să se alivănească „ai noștri” — că oameni suntem, și gura de om, gura de câine: cere pâine.

Văzând, dar, lumea că de surda aleargă după proprietăți rurale, după bănci, ba chiar și după d. Vintilă Brătianu, carele este Sfântu Petru la ușa raiului pământesc, ce s'a zis ea, în năduful pe care i-l pricinuiău sărăcia și obida și alergătura? Ia s'o întorcem, nene, spre concepția dintru început când umblau oamenii goi iar femeile, în loc de vopsea de buze, consumau frunze de vită!

Și au întorsoro, domnule, și s'au făcutără proletari, adică oameni cari se îmbracă cu pielea, se hrănesc cu aer și se încălzesc tremurând — și ca de când mă apucai să vă povestesc, s'au milionăritără așa fel încât Troțky mănâncă în vase de argint, pe Zinoviev îl doboară diamantele, iar Krassin, mort deunăzi la Londra, a lăsat, ca să fie loterie, dreptar și învățare de minte pentru urmasi, a lăsat, ca economii, în câțiva ani, din cariera de căprar în roata de proletari, 4.000.000 de lire înglezesti, ocaie în bani de ai noștri, fac taman patru miliarde de lei noi!

S'a găsit, dar, piatra filosofală.

De acum, jos cu învățătura, cu disciplina, cu munca, miloace învechite, fără rezultat pinăibil! Trăiască democrația rusească, proletaria-tul, panacen care transformă pe zolan în om chibabur — și pe Șulamsohn, în Cresus!

Asta, meserie — nu cele oligarhice.

Decât — de n'asî zice într'un ceas rău! — numai să nu vie, cum va, neagra reacțiune, care a fost, pare-mi-se, pururea dușmană a democrației, că, atunci, te pomenesti că muscalii, propunicii și răsconlici cum sunt de natura lor, fac streânguri de aur ca să spânzure pe cei cari, cu proletaria-tul, au biruit în lupta pentru existență.

Toate sunt cu puțință la poporul pravoslavnic.

Archibald

Răpirea Luciei

Hotărâsem ca a doua zi după dejun, să părăsesc împreună cu Lucia casa părinților ei, să luăm trenul și să fugim la București. Făcusem de atâtea ori drumul Hâțâeni-București, dar de data aceasta nu mai era vorba de un voiaj banal, ci de răpirea fetei gazdei, fetii d-nei Colțeanu, o prietenă a mamei, care mă invitase să petrec câteva săptămâni la conacul moșiei ei din Hâțâeni.

Trebuie să vă spun că pe vremea aceea eu aveam 18 ani și Lucia 16. Eram deci doi copii nebuni, infierbântați de citirea romanelor sentimentale, fiind amândoi de acord asupra acestui punct: să ne trăim viața.

În ajunul zilei plecării noastre, n'aveam astâmpăr; Lucia în schimb era calmă. Mișu Stamate, cel mai bun prieten al meu, tot un invitat al d-nei Colțeanu, probabil că simțise ceva, că-l tot vedeam învârtindu-se în jurul nostru. Nu-i vorbisem încă de proiectele noastre, totuși nu voiam să-i ascund taina noastră până la infinit, mai întâi pentru că țineam foarte mult la el și al doilea pentru că eram mândru să-i arăt că deși cu doi ani mai mic decât el, totuși dam dovadă de o îndrăzneală pe care el poate n'ar fi avut-o și în fine, pentru că ne trebuia un complice, ca în ziua loviturii, să fie cineva care să distracă atenția d-nei Colțeanu și apoi s'o îndrănte pe căi greșite, în caul că va începe să ne caute.

— Să-i spunem și lui Mișu? Întreba eu pe Lucia.

Iubita mea făcu o strâmbătură. Nu voia ca Mișu, pe care nici nu putea să-l sufere, mă asigura ea, să stea lucruri de felul acesta. Proiectele noastre trebuiau să rămână o taină năvă în clipa când faptul va fi îndeplinit.

— Poate să ne fie de vr'un folos, îi răspunsei eu, apoi îi explicai rolul pe care ar putea să-l joace, pentru înlesnirea aventurii noastre, fapt ce făcu pe Lucia să consimtă și ea.

Alergai imediat la prietenul meu. La început păru foarte surprins de proiectele noastre extravagante, dar mai pe urmă, după ce fu pus în curent cu toate, îmi spuse:

— Scummul meu, poți conta de acum pe mine, desigur, dar vrei să faci o foarte riscantă. Ești tu oare sigur de dragostea ei? O să vă iubiți voi oare toată viața? Ce-o să zică d-na Colțeanu? Ce-o să zică mama ta? Nu zic nu, Lucia e o fată drăguță, dar cam shurdălnică. Te-ai întrebat tu vreodată, dacă merită sa-

crificiul pe care vrei să-l faci tu pentru ea?

Îi răspunsei că toată înțelepciunea din lume nu mă va putea abate din calea pe care eram decis s'o urmez, îi spusei că nu știu cât de hotărâtă era și Lucia și terminai, făcând o elocventă apologie a legăturilor cu jurăminte de dragoste eternă.

— În fine, la urma urmei ai dreptate, îmi răspunse el; dar te-ai pregătit bine? Ai cumpărat bilete de tren?

— Natural că le-am cumpărat. Am prevăzut totul în cele mai mici amănunte.

— Da? Foarte bine. Și acum, dacă am vre'un sfat de dat, este să nu ții biletele la tine, să nu le pierzi. Dă-mi-le mie și ți le înapoiez eu mâine după dejun.

Îi încredințai ambele bilete de tren, cartea mea de student, cheea valizei... și toate iluziile dragostei mele.

Mi se părea că în felul acesta nu eram singurul care să suporte întreaga răspundere a faptei mele și că acest complice va ști să ne apere de răutatea bârfitorilor.

A doua zi, ziua loviturii, mă desțectai zăpăcit, ca după o noapte de nesomn. Era un timp primăvărat, cu cer senin și soare cald, care aducea pace în sufletele shucumate. Lucia nu da nici o atenție acestui fapt, pe când Mișu ne spuse că numai pentru noi se îmbrăcase natura în haie de sărbătoare.

Toată dimineața mi-am petrecut-o în grădină, în tovărășia bunului meu prieten, care, ca mai mare și mai cu experiență, îmi dădu ultimele sfaturi.

La dejun par'că aveam un nod în gât. D-na Colțeanu mă găsi prea palid și mă întrebă dacă nu cumva mă doare ceva. Lucia ca de obicei era veselă și sglobie. Admiram în ea și retenia femească, căci numai șiretenie trebuia să fie această dispoziție silită, care părea a fi chiar naturală. Mișu barem era de o exuberanță aproape copilărească, lucru ce mă uimi foarte mult.

După cafele trecurăm în salon. Aci mă apropiai de Lucia și-i șoptii că peste o oră să fie în fundul grădinei, din care, sărind un părleaz, dădea într-o uliță dosnică, în apropierea șoselei principale, care ducea la gară.

Înainte de ora fixată, intrai în camera mea, cerui ertare tuturor fotografiilor din perete, de răul ce mă pregăteam să-l fac, lucru ce mi ușură mult conștiința, mă strecurai apoi binisor de-alungul gardului și luați poteca ce da în fundul grădinii.

Mișu mă aștepta pitit după un nuc bătrân.

— Curaj, Sandule, îmi zise el, strângându-mi mâna. De altminteri o să viu și eu la gară să vă îmbrățisez pe amândoi și să vă dau biletele de tren.

— Adevărat. Biletele. Uitasem de ele. Și Mișu, ce bălat bun, ce grije pe el!

Fusei exact la întâlnire, prea exact chiar: căci așteptai mai bine de un ceas. Nici Lucia, nici Mișu nu se arătară. Ce s'o fi întâmplat? Madam Colțeanu o fi descoperit ea oare complotul și a împiedecat pe Lucia de-a pleca de-acasă? Nu îndrăzneam să mai mă întorc la conac. Mi se shârlea părul numai când mă gândeam la primirea ce-o meritam din partea gazdei. Dacă nu m'ar fi retinut curiozitatea să aflu ce s'a întâmplat cu

Cucoana mioapă. — Copil afurisit, câte victime omenesti ai făcut?
Desen de Thomas Henry

Lucia, fără îndoială c'ăși îi fugi
imediat din Hâțâeni.

Dar îndoiala mea nu dură mult.
Pe șoseaua principală ce duce la
gară, zări pe d-na Colțeanu, care
vădit iritată se repezi mănioasă la
mine.

— Cei cu tine Sandule?

Mă simții pierdut.

— Nimic, îngânai eu încurcat.

— Așa? Va să zică știai totul și
mie n'ai vrut să-mi spui nimic?

— Vai, doamnă!

— Nu face pe naivul, poftim și
citește și-mi întinse o scrisoare, pe
care o citii tremurând:

Scumpa mea mamă,

„Misu Stanate m'a convins că tre-
buie să-mi trăiesc viața. Iartă-mă de
supărarea pe care fără voia mea
ți-o fac, dar nu puteam altfel. De
altminteri Sandu e în curent cu
toate și poate să-ți dea orice relații”

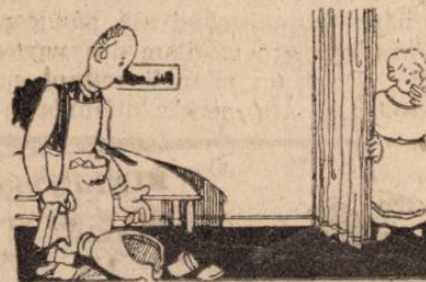
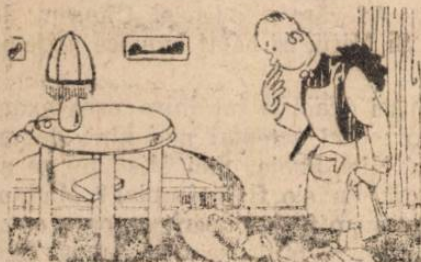
— Atunci? mă întrebă d-na Col-
țeanu, e adevărat că Lucia îl place
pe Mișu?

— D-nă, îi răspunsei eu, cred mai
de grabă că Luciei îi place voiajul.

Era ultima mea iluzie, pe care în
cerșam s'o mai salvez.

Mox

FEL DE A VEDEA

— Mi se pare c'ai spart ceva Ioane.

— Da, conită: vasul cel mare de
Sèvres; dar am avut noroc că s'a
spart numai în trei.

— Asta la tine e noroc.

— D'apoi cum? Știi dumneavoastră
cât e greu de adunat bucatelele
mici de pe jos?

— Minte-mă, minte-mă dacă vrei, dar jură-mi că nu m'ai înșelat?
Desen de Paulbot

In jurul legii chirliilor

Scrisori între chiriași

II

Dragă. Bubulete.

Legea lui Cudalbu frate,
M'a albit pe jumătate,
Că de nu-s funcționar
Mă aruncă pe trotuar,
Hoțul de proprietar,
Fie ceasul blestemat,
Când m'au dus de-am învățat
Meseria de hingher,
Că doar tata a stricat
Că nu-s azi și eu boer.
Vr'un slujbaş la minister.
Uite, Sentu lui Scarlat
Mătură pe la Senat,
Handrabulea-i ușier.
La „Domeni” la minister
Și Răpciugă din hamal,
Azi c-aprod la Tribunal,
Aștia stau la înfinit,
Cu contractul prelungit.
Numai eu ca meserias
Din naștere chirias,
După legea de acum
O să fii svârțit în drum.
Iată deci, ce să-ți mai spui?
Legea-i lege, te supui.
„Dura lex” da-oș de-a dura
C'o să-mi facă neurcătura.
Dar mi-am pus și eu în gând,
Să mă fac cât de curând
Ca și Sentu lui Scarlat.
Vr'un slujbaş mărunț la Stat.
Să sua lăță din buget,
Că sunt posturi herechet.
Si-am să roș pe Nicolaeanu,
Că sunt neam cu barosanul,
Să-i trimet năcoan vr'un miel.
Să mă hăa nardist la el,
De și lumea face aură
Că nardist e sinecură.
— Tu stai azi loț în Vitan?
Salutare.

Gioroipan

Dragă. Gioroipane,

Cum primii a ta scrisoare,
M'am pornit p'un jaltuc plâns.
Frățioare, frățioare,
Grele timpuri am ajuns.
Numai unu'n țara asta,
Era zău, cu noi milos,
Dar căzu pe el năpasia,
Că l'au dat boerii jos.
Numai Lupu bolcioricu.
A voit să fac'o odată
Unde ne-o pofti buricu,
S'avem casă fără plată.
Unde-i Lupu azi sărmanul
Ca p'un tată să-l cinstim?
Că făcusem chiar și planul
Ce palat să locuim.
Găsporo, Ispas și Stancu,
Se muta la domnul Trancu.
Haraiman și Scăfărlie,
Tocmai la Patriarhie.
Ionită Paraleu
Se muta la Ateneu.
Sevastița lui Pârjoală
Vrea la Banca Națională
Hoțotop și Barlaboi
Vrea palatul lui Mosoi.
Numai singură Didina,
Vrea în pod la Colentina.
Dar cu-a lui Cudalbu lege,
Mi se dă a înțelege
Că sunt liber a alege;
Orî mă fac proprietar,
Orî mă mut la primăvară
Sus la moroa'n oalan'ar.
La Mulțirani și să trăiești

Bubulete din Ducești

p. conf. Tache Carebeatutun

O farsă bună

Pe calea Victoriei, în dreptul Cercului militar, Fane Gugustuc văzu pe prietenul său Luca Drumeanu, care mergea drept în fața lui. Din buzunarul drept al hainei lui Drumeanu ieșea pe jumătate un pachet lunguț.

Ca un băiat teribil de spiritual cum era, îi vein ideea să „îo facă” lui Luca.

Astfel că apropiindu-se cu apucături de apas, scoase pachetul din buzunarul lui Luca, cu o mână expertă și așa de delicat încât amicului Luca nu simți nimic.

Râzând pe sub mustață de gluma lui, Fane făcu stânga împrejur, gata să se piardă prin mulțime, când mâna răsbunătoare a autorității îl căzu grea pe umeri.

— Teram prins șmechere, cotrobăind prin buzunarele contemporanilor, rosti în același timp vocea zisei autorități, reprezentată în această împrejurare printr'un respectabil sergent de stradă.

Fane tresări:

— Ia mâna! Nu vezi că am glumit cu un prieten?

Da vardistul:

— Știu noi! Glume d'astea fac toți pungașii de buzunare și duc la câteva luni de Văcărești.

În vremea asta, după cum vă închipuiți, lumea se adunase grămadă și amicului Luca se întorsese.

Fane se simțea foarte încurcat.

— Ascultă, domnule sergent, a fost o glumă, o farsă. Dă-mi drumul. Domnul ăla îmi era prieten intim. Ca un frate!

Și deodată zărind pe Luca în primele rânduri, strigă:

— Luca, spune-î mă, dumnealui că-ți sunt prieten; nu sunt pungaș de buzunare. Am vrut să-ți joc o farsă și m'am păcălit. În loc să râd eu, râzi tu. Hai spune-î nu vezi că vrea să mă ducă la secție? Curmă odată scena asta. Spune-î!

Ochii a două sute de curioși se întoarseră spre Luca.

— E adevărat că cunoașteți pe domnu? întrebă sergentul.

Dar Luca flegmatic:

— Nici de cum! Nu-l cunosc! Acum îl văd întâi.

— Luca! strigă Fane trăznit.

Și nu mai putu spune altceva.

Apucat strâns de braț de autoritate și urmat de Luca și de o mulțime de gură cască, se îndreptă tot alaiul spre secție.

— Ce e cu ăsta, întrebă comisarul.

— Să trăiți don' comisar, l'am prins pe individul acesta umblând prin buzunarele dumnealui și pre-

Grafologie și fizionomie

	Am să-ți frânt se un picior în c
	dacă așa cocosat cum sunt consimți să mă îei și promi
	Scumpule de câte ți sate iubiri cu mine, aflasă io nu te refu
	În nemurătorul meu Capodopiu, cu redutându am de vici
	Am onoarea de a fi cel mai plecat servitor al dumneavoastră
	da că nu xoti bani pă Kare mii oi păpat
	bravasca domnu generație aversu

- 1). Violență — Hapsănie — fascism.
- 2). Lipsă de caracter — sensualitate — generozitate — Molciune.
- 3). Grafism în general culcat — Amabilitate — Complezență — Lăsa de cultură intelectuală.
- 4). Mândrie — Suficiență și insuficiență — Ambiție.
- 5). Politețe — Servilitate.
- 6). Spirit dominator dar lenes chilipirgiu.
- 7). Lipsă de disciplină — Desordine — Idei bizare (trăiască d. gen. Averescu ?!)

textând că sunt prieteni, ceea ce nu e adevărat.

Dar Luca luă cuvântul.

— Domnule comisar, dumnealui e Fane, bun prieten al meu. Ca să facă o glumă mi-a luat pachetul din buzunar. N'am vrut să-i rămân dator și la rândul meu, pentru ca să i-o „fac” și eu, l'am lăsat să fie arestat. Așa că vă rog să-l redați societății, a cărei frumoasă podoabă este.

Comisarul zâmbi.

— Sunteți liber! îi spuse el lui Fane.

Apoi întorcându-se spre Luca:

— Dumneata însă trebuie să rămâi să răspunzi pentru delictul de glumă

impotriva forței publice în exercitiul funcției.

Și Luca a fost într'adevăr condamnat la cinci zile închisoare, transformate în amendă.

Nu vă spuneam eu? Amândoi prietenii sunt niște băeți foarte spirituali.

După Rodolphe Bringer

Micul vagabond

Doamna Goldman, văduva fostului bancher cu același nume, vizită într-o zi azilul copiilor abandonati, dela periferia orașului. Fu primită de însuși d-l Grozeanu, directorul azilului, care-i arată ceata de copii fără căpătai îmbrăcați în haine curate, cu bocanci lustruiți și cu părul tuns mărunț.

Dar din ceata micilor vagabonzi, numai unul atrase în mod mai deosebit atenția vizitatoarei. Acesta era un băiețuș între 13 și 14 anișori, vioi, inteligent, simpatic, și care avea, ca figură, o foarte mare asemănare cu Jakie Coogan. Adevărul era, că dacă te uita la el mai cu atenție, vedeai că acest mic vagabond nu era decât o pușlama ordinară — dar i se ertau toate defectele, în favoarea acestei asemănări cu frumosul „Kid” copilul răsfățat și iubit de toată lumea.

— Se numește Titi Sentu, explică d-l Grozeanu bogatei văduve și a fost găsit fără nici un căpătai prin cartierul Orbeșilor, unde urma școala de pungași a bondului Grandabura, depe maidanul din dosul sanatoriului Filaret. N'are nici mamă, nici tată. Nici el nu știe al cui e. Sămânță bună aruncată în mijlocul elementelor rele dela periferiile Capitalei. Cu toate acestea, la etatea lui, tot mai sunt speranțe de a-l abate din drumul viciului și al pierzării. Iar trebui însă un protector, un salvator.

Era lucru clar că d-l Grozeanu spera să se debaraseze de pensionarul său, fără 'ndoală indezirabil. Incerca să 'nduplece pe d-na Goldman să-l ia sub protecția sa, căci d-l Grozeanu cunoștea foarte bine că bogata vizitatoare era, și o femeie foarte generoasă.

— In fine doamnă, d-voastră care sunteți văduvă, bogată și fără copii, d-voastră care patronați cu toată înțelegerea atâtea opere de binefacere, de ce n'ați încerca să luați sub scutul d-voastră și pe acest copilăș, care dacă n'ar primi o altă îndrumare, ar fi un copil pierdut?

— Vai, răspunse nobila doamnă, privind pușlama cu atenție. E foarte drăguț, de sigur, dar ca să-l iau la mine, nu, sunt prea ocupată, să-mi iau asemenea obligațiuni.

— Păcat, gândea vagabondul, privind la bogata văduvă cu ochii gașeși.

E lucru cert că deși doamna Goldman atinsese etatea de 40 de ani, totuși era încă bine și frumoasă. Defectul său soț de sigur că nu se plictisise cu ea și poate chiar d'ala și murise în floarea vârstei. Natural că de doi ani de când văduvise mulți

adoratori încercaseră s'o'nduplice, să-i pape milioanele, dar d-na Goldman își infranase pasiunile, nelăsându-se de loc convinsă, ci se devotase cu totul operilor de binefacere.

— Totuși, urmă după un timp d-na Goldman, ca să vă probez că nu mă dezinteresiez complet de acest biet copilăș, fiți bun vă rog și trimiteți-l la mine acasă, mâine după amiază. O să-l pui să facă ceva, da, o să ajute camerastelor mele să înșire mărgelile de lemn, sau să facă lanțuri și flori de foiță, căci am de gând să dau în Carnaval cateva serbări în folosul diferitelor instituțiuni de binefacere. Vroi ca sala să fie ornată după gustul meu. Vroi să fie ceva original. Am deci nevoie de ajutoare. Dacă copilul va fi cuminte și va avea tragere de inimă, voi încerca să fac ceva din el.

— Hei, ai auzit? se adresă Grozeanu pensionarului său, după plecarea d-nei Goldman. Să dea dracu să faci pe-acolo vr'o prostie, că te-ai topit. Tu știi cum să 'nșiri mărgelile? Nu? Nici eu nu știu, dar să dea dracu să nu le 'nșiri bine, că te rup în bătae.

A doua zi micul vagabond fu condus la locuința d-nei Goldman. Fu primit de personalul de serviciu, compus din două fete 'n casă, o frugioaică și o bucătăreasă. Acestea transformaseră una din odăile apartamentului stăpânei, în odă de lucru.

— Vai, ce îngeraș! exclamă toate 'n cor, când dădură cu ochii de copil. Fiecare se grăbi să-l sărute și să-l desmierde, lucru cel făcu pe micul vagabond să răspundă și el la desmierdările lor, dar de așa manieră, că toate rămăseră înmărmurite.

— Sămânță de apaș, îi strigă cea mai în etate, simțând cum acesta îi vârăse mâna 'n sân.

Dar copilul își ceru ertare, cu cel mai nevinovat aer din lume.

— Scuză-mă, te rog, n'am făcut-o din adins!

Celelalte femei mai tinere îi luară apărarea, deși fiecare înțelegea că

manierele copilului dovedeau mai degrabă o precocitate perversă, decât nevinovăție.

Copilul fu pus la treabă. Cele patru femei îi arătară pe rand cum să înșire mărgelile. Dar lucrul mergea greu, pușlama se obrăznea din ce în ce, pe măsură ce femeile se mai imblânzeau. Așa că pe la ora șase seara, când d-na Goldman pătrunse în atelierul improvizat, rămase în prag indignată de atitudinea scandalosă a personalului de lucru. Nu mai era atelier, ci local de petrecere lupanar ordinar.

— Afară de-aci desfrânatelor, strigă d-na Goldman furioasă, iar tu, pușlama ordinară, epavă a speluncilor de apași, să te duci de unde ai venit!

Copila lui „Jakie Coogan”, fără să mai zică un singur cuvânt, cu ochii în pământ, părăsi casa ospitalieră; pe când cele patru femei își strânseseră și ele bagajele, căci d-na Goldman în culmea indignării, le izgoni fără nici o milă.

Dar mai pe seară, rămasă singură, d-na Goldman, nu se știe de ce, puse mâna pe receptor și ceru azilul copiilor abandonati.

— Alo!... domnul Grozeanu? înțrebă ea cu glas melodios. Alo!... uite ce e, domnule Grozeanu, m'am resgândit relativ la micul d-voastră pensionar. Alo... da, e foarte interesant și inteligent și dacă vrei să-mi încredințezi, mă 'nsărcinez cu plăcere de educația lui.

— Vai doamnă, răspunse d-l Grozeanu, transportat de bucurie, sunt foarte mândru c'ați rămas încântată de el, mai ales că înainte de a-l trimite, l'am învățat felul cum să se poarte în lume. Văd, cu mare plăcere că pensionarul meu a știut să se folosească de lecțiile ce i le-am dat.

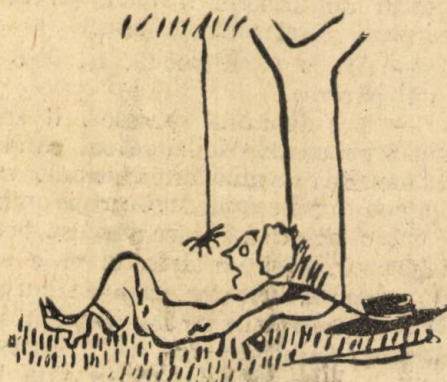
Purice

— Bine, dar castelul acesta e părăsit. Plouă în toate încăperile!
— Pe aici prin partea locului se zice că e acoperit de ipotecă. Dar asta pe semna că nu durează atât de bine ca țigla.

Desen inedit de I. P. Godreuil

O zi de odihnă la câmp

Servitoarele de azi

Madam Poponete are mosafiri. După o masă succulentă și din belșug stropită, bărbații au rămas pe loc, să golească ultimele sticle de vin, pe când cocoanele s'au strâns la sfat în salon.

Din una, din alta, veni vorba și de servitoare.

— Știi pe Frosa mea, vorbi una din cocoane, fata aia naltă și grasă, pe care ai văzut-o la mine acum o lună? Am dat-o afară. Inchipuieți-vă că se plangea la toți vecinii c'o las nemâncată.

— Aveți dreptate, întârzi alta. Și eu ce mai pătesc cu ele! Anicăi mele după două săptămâni a trebuit să-l fac pașaportul. Pretindea nici mai mult, nici mai puțin, ca în fiecare Duminică s'o las liberă, dela dejun și până a doua zi la opt.

Toate cocoanele căzură de acord asupra acestui punct. Ah, servitoarele! Nu mai poți scoate la capăt cu ele!

Madam Poponete, găzda, interveni și ea în discuție.

— Să vedeți ce-am pățit eu cu a mea! Știi pe Sanda, cu care am fost astă vară la băi?

Toate cocoanele o știau pe Sanda, servitoarea d-nei Poponete; una, schioapă, cu piciorul drept răsucit. Ori de câte ori, în cercul ei de prietene, venea vorba de servitoarea ei, d-na Poponete nu se putea abține de a nu declara:

— Sanda mea? O perlă, nu altceva. Curată ca o carte nouă, cinstită ca d. Iorga, respectuoasă, vrednică și nepretențioasă. Fără să exagerez, nici o dată nu mi-a dat ocazia să-i fac cel mai mic reproș.

Știi ce-am pățit cu ea? urmă

d-na Poponete. Acum două luni bărbatul meu s'a operat de apendicită. Am chemat pe cunoscutul chirurg Scalpel, profesor la facultatea de medicină. Am admirat îndemânarea profesorului. Venea în fiecare zi la noi, să urmărească mersul bolii soțului meu.

Intr-o zi, din cauza piciorului ei sucit, Sanda cade cu tava de farfurii și le face pe toate cioburi. Bărbatul meu se supără, dar eu îi iau apărarea.

— N'a vrut săraca! E un defect dela natură, pentru care trebuie să fim mai indulgenți.

Doctorul Scalpel era de față. Dragostea de meserie îl făcu să ceară să vadă și el piciorul fetei.

— Are o vână sucită, își dete el cu părerea.

— Vai domnule profesor, îi zisei eu, mire așa de milă de ea, când o trimet în pivniță după lemne, sau în pod după ceapă. Mi se rupe inima când o văd că se duce fără să bombănească, căci cu defectul ei e așa de greu! Mire tare frică să nu ne lase. În ziua de astăzi o servitoare devotată e lucru rar și așa fi în stare s'o țin în serviciul meu o viață întreagă. Și apoi nici fără ele nu putem să ținem casa. Ia vedeți și d-voastră, poate că răul ei n'o fi chiar incurabil!

Doctorul Scalpel o examinează cu atenție, pipăindu-i articulațiile piciorului, vinele, muschii, oasele, nervii, apoi declară:

— Cred că o operație ar putea să-i îndrepte piciorul. Operația n'ar fi tocmai grea și nici periculoasă. Dacă fata consimte, eu sunt gata să încerc.

Toată ziua mi-am dat silința s'o indemn să-și facă operația piciorului. În fine, după 24 ore de pledoarie izbită, să-și smulg această declarație:

— Fie, dacă doamna ține așa de mult, nu mă opun. Cu toate acestea, nu înțeleg de ce doamna, care m'a primit în serviciu cu acest defect, nu m'ar ține și mai departe așa schioapă cum sunt?

Operația odată făcută (nu mi-a luat decât 5000 de lei) profesorul Scalpel îmi dete următorul sfat:

— Fata fiind condamnată să stea trei săptămâni în pat, trebuie ca în acest interval să aveți grija ca să fie cald în odaia ei și să nu se stingă focul nici ziua, nici noaptea. Ca hrană, numai alimente substanțiale, carne, brânzeturi, legume, lapte, etc.

Am îngrijit-o ca pe o soră. Puține ore de răgaz cemi lăsau treburi gospodăriei (căci în acest interval îmi făceam menajul singură) le petreceam numai la căpătâiul bolnavei.

În fine în a 21-a zi dela operație, o rugai să încerce să se ridice. Sărmana plângea de emoție. Se ridică cu mare greutate, ajutată de mine și făcu prin odaie câțiva pași, șovăind. Tot schiopăta, dar asta probabil numai din cauza vechiei deprinderi, căci după alți câțiva pași, tot șovăind, băgai de seamă că schiopăta mai puțin. Călca apoi mai cu curaj. Nu mai schiopăta de loc.

— Bravo, bravo, exclamai eu în culmea fericirii. Terai făcut bine Sanda.

Eși apoi în curte, să încerce să meargă și pe-afară. Ajunse până la poartă.

— Acum întoarce-te, îi strigai eu din ușă. Dar Sanda era acum prea departe, ca să m'audă. Eși în stradă, continuând să meargă înainte. Mersei după ea. Silueta ei din ce în ce se zărea mai mică, până dispăru cu totul în lungul străzii.

Trecu o jumătate de oră. Sanda nu se întoarce. Trecu o oră, două, trei, Sanda nicăeri.

— Vai, mă gândii eu, să nu i se fi întâmplat ceva. Tocmai vream să mă duc la Poliție să trimeț agentii după ea, s'o caute, când un bătaș mi-aduse un petic murdar de hârtie, pe care scria cu creionul aceste câteva rânduri:

Sărut mâna Cocoanei,

Să ne vedem sănătoase. Pentru bagaj o să viu mâine, acum n'am timp. Deocamdată sănătoasă și sărăvănă, sper să găsesc un alt loc mult mai bun.

Sărut mâna, Sanda.

Virg.

In familie

Ea: Tăram cumpărat unul ca să nu fiu singur când lipsesc eu de acasă.

Desen de Pierre Faute

Părerii de rău

— A ! dacă te-ași fi cunoscut acum douăzeci de ani...
— E simplu : ai fi făcut pușcărie.

Max și Alex. Fischer

No. 5231

I

INSEMNARI NEINSEMNATE

An sucit

Crăciunul îl făcurăm pe-o căpadă
Pe care a întins-o Primăria.
Fiindcă din cer n'avea de gând să
cască

Și de Crăciun așa e datoria
Ba n'am putut nici porcul de Ignat
Să-l tai cum ai fi vrut să-l fi tăiat.

De Anul nou
Ieși în pardesiu
Și am căpătat cadou
Un... pliu!... hăpciul!
Un guturai! Dar asta n'are a face
Că m'am plimbat în pardesiu și pace!

De Bobotează.
Când altă dată crăpau lemnele de frig
Și căminii se făceau corrig,
Cei ce scot crucea 'ntârziază
Și'n Dâmboviță se mai răcoresc.
Spuneți-mi zău, de nu este grotesc!

Desigur n'urmi închipui că deacum
Vom renunța să mai plecăm la drum
(Măcar în gând) în spre Mediterana
Cu aer cald, smochini și panorama
Care-a făcut pe unii autori
Să strige:
Să vezi „Napoli” și apoi să mori!

Desigur asprul ger n'o să ne ierte
Și vișorul prin uși o să ne certe.

Troenii ne vor nămeți cărarea
Și norii grei o să ne-ascundă zarea.
Din nou cădeau vor stâlpi de telegraf
Ca'n comedii la cinematograful
Și or să stea tramvaiele 'n oraș
Și trenu'n Bărăganu buclucas
Fii gata! Anul ăsta-i an posnaș!
Fii gata! Anul ăsta-i an sucit
Și deși Sf. Gheorghe-i potrivit
'Naintea Paștelui ăst an să cadă,
Vom ciocni ouă roșii în... căpadă!

Turandot

Rătăceam împreună cu Robin
prin salmele marelui muzeu. În fața
unui tablou, un grup de vizitatori
exclama: „Superb! Gioconda! Vinci!
Iace un milion cu ochii mei!”

Oare doream să admirăm mai mult
timp această pânză de preț? Năma-
seserăm în muzeu după înclădire.

La miezul nopții, alergam pe as-
faltul străzii Rivoli. Robin se căsnea
să acopere cu puișana hainei Gio-
conda.

— repede, repede, să fugim! Con-
servatorul o să anunțe poliția. În
douăzeci și patru de ore vom fi la
beci.

— Afuriș! tabloul! Pe zid părea
mititel și în brațe enorm.

Nu puteam să ne petrecem restul
existenței străbatând Parisul și pur-
tând alternativ capodopera lui Leo-
nardo da Vinci. Ne găseam în plăce
de l'Étoile. Reuși să conving pe Ro-
bin că prudența ne poruncește să mer-
gem imediat să depozitam achiziția
noastră în camera lui dela hotel din
bulevardul Magenta. În piața Con-
cordiei, Robin refuză odată de a
mai înainta. Se apucă să mă con-
vingă că o singură soluție pareă ac-
ceptabilă. Trebuia să mergem să as-
cundem tabloul în mansarda mea de
la Auteuil.

De cincizeci de ori străbăturăm tro-
tuarul pe Champs-Élysées. Când ne
apropiam de Obelisc Robin aducea
un argument subtil care ne asvârlea
spre Étoile. Îndată ce ajungeam la Ar-
cul de Triumf eu ridicam o obiecte
decisivă care ne dădea ghies să ne
îndreptăm spre piața Concordiei.

Se făcuse ziua. Oprit la colțul
străzii Alexandru al III-lea nu stăam
în definitiv ce hotărâre să luăm. Un
om cu o șapcă pe cap, pe care se pu-
tea citi: „Societatea națională de
arte frumoase” se apropie de noi.
Înainte de a isbuti noi să ne recăpă-

NOTA REDACȚIEI. — În momen-
tele acestea când lumea discută din
nou furtul Giocondei (urmat la Bu-
curești, de furtul Grigoreștilor, ca să
fim moderni) ne-am gândit să dăm
„Cititorilor noștri” traducerea ce ur-
mează, scrisă încă de pe vremea când
Gioconda a fost furată pentru pri-
ma oară. Fantazia umoristicilor a fost
întrecută de realitate. Ani de zile
criticii au recunoscut în Gioconda de
pe pereții Louvrului, capodopera lui
Vinci, când ea nu era decât o copie.
Schita fraților Fischer, anticipată cu
mult umor și siguranța celei la care
am asistat.

— Dacă ai vrea tu Juliska, fi-
la casa 'n oraș și trăs pune și o
fată 'n casă...

— O, asta nu! nu!

Desen de Raymond Pallier

tăm sângele rece, el ușură pe Robin
de Gioconda.

— Lucrări trimise pentru Salon,
murmură el. Ați sosit cu noaptea'n
cap. Birourile se deschid peste zece
minute. Dar, nuri nimica. Veniți cu
mine.

Eram trăsniți. Nu mai găseam pu-
terea să mai formulăm nici cea mai
mică protestare. În vestibulul Mare-
lui Palat, stăteau și alți domni. Ei
aveau pânze la subțioară. Erau pic-
tate de ei înșiși? Mister.

Urmând pe omul de serviciu intra-
răm într'un birou întunecos. Un per-
sonaj autoritar începu să completeze
un formular.

— Numele artistului?... V?... Vin?
Vinci, nu e așa? Titlul operei vă
rog? Un portret de femeie. Portretul
doamnei...?

Eră de dorit ca unul dintre noi doi
să-l fixeze asupra acestui punct. Eu
tăceam. Robin se căsni să răspundă.

— Ei... scriți numai atât: Portre-
tul doamnei: J....

Omul de serviciu lipi pe ramă un
număr de ordine: 5231. Ne dădu și
nouă un număr la fel. Ne arată ie-
șirea:

— Puteți să mai treceți Luni pe
aici, ca să aflați dacă tabloul dum-
neavoastră e primit.

II

Timp de șapte zile nu încetaram
de a ne plânge.

— Doamne Dumnezeule ce e de
făcut? Să renunțăm la tablou și la
speranța de a trăi ani fericiți, la
umbra arborilor unei cochete vile la
țară? Să ne întorcem la Marele
Palat și să riscăm de a trăi ani mai
puțini fericiți la umbra celor patru
jalnici pereți ai unei închisori?

În a opta zi ne prezentăm la birourile Societății naționale.

— Numarul 5231, mi se pare, spune omul de serviciu. Domnul Vinci, nu-i așa?

— Da, eu sunt, răspunde Robin.

— Luați loc puțin, încă nu s'a hotărât asupra soartei *Portretului domnului J...* Domnii membri ai juriului tocmai examinează cateva pânze. Dar tare mi-e frică să n'aveți multe șanse.

Eram în prada unei terori extreme. Din fericire paloarea fețelor noastre nu atrăgea prea mult atenția omului de serviciu. Persoanele care așteptau alături de noi în vestibul păreau tot atât de îngrijorate. Numai cauza îngrijorărilor noastre difera. Tovarășii noștri își ziceau: „Numai de-ar examina lucrările cu grijă“. Noi ne rugam: „Numai de n'ar da nici o atenție pânzei noastre.

Fiecare minut poate ne apropiă de un desnodământ fatal. Ușa sălei în care juriul ținea ședință rămăsese întredeschisă. Nu resista dorinței de a-mi furișa o privire indiscretă.

— Așa dar spunea un domn bătrân, dispunem în prezent de 6240 metri 23 centimetri de pânză?

— Și suprafața panourilor pe care avem să le acoperim, r'postă un alt domn bătrân este exact de 6523 metri.

— Deci, conchiseră împreună cei doi domni bătrâni, ne mai lipsesc încă 281 metri 77 cm. de pânză.

Apostrofară pe un băiat de serviciu.

— Urmează cu tablourile!

Cei doi membri ai juriului se scormiră prin buzunare. Mă așteptam să-i văd că se înarmează cu câte o lupă. Spre via mea mirare, scoaseră fiecare câte un centimetru.

Servitorul anunță curând că se mai admiseseră încă douăzeci de pânze spre a figura în expoziție. Era și a noastră între ele.

— Vezi domnule Vinci, că de geaba te-am mai necăjit, adăogă el pe un ton paternel adresându-se lui Robin. Iacă-tă-ne și la Salon. Acuma să vedem și părerile domnilor critici.

III

Robin se împăuna acuma de dimineată până seara într'un costum de velur „a cotes“ și pălărie moale de feutru. Obişnuit să nu se mai audă chemat pe numele autorului zilelor sale ci pe numele autorului tabloului său, îl hotărî, vai, să-și ia rolul prea în serios.

Expozanții nu întârziară de a se certa cu administrația Societății Naționale. Toți pretindeau să li se expună tabloul mai la vedere. Nădăjduisem să nu mă hărâi cu nimeni pe această chestie.

— Mulțumesc, domnule, răspunsei eu politicoș unui organizator care mă informă într'o sală abscură, de exilul tabloului nostru cocotat sus lângă tavan. *Portretul d-nei J...* va fi admirabil așezat acolo.

— Colo sus? interveni Vinci. Niciodată. Ce vrei să-și sucească gâtul admiratorii mei?

Și apoi să știi că mă plictisești. Tu ești autorul sau eu?

Mă găsi obligat să mărturisesc: „Nu sunt eu“. Din nefericire îmi era peste putință să adaug în prezența unui al treilea. „Dar, nici tu nu ești“

Poate că Vinci ceruse ca să fie și *Portretul d-nei J...* pus la vedere, numai pentru ca să nu se singularizeze. Curând regretă. Ușile salonului se întredeschiseră, cu trei zile înainte de vernisaj, pentru membrii presei.

Pentru a nu lăsa nimănui grija de a ne arăta impresia asupra criticilor de artă la vederea pânzei noastre hotărâsem să urmăim în peregrinările lor pe Jean Sévère dela *Quotidien universel* și pe Pierre Lindulgent dela *Univers quotidien*. Erudiția lor eră cunoscută. La ieșire în fiecare seară mă întâlneam cu prietenul meu.

— Jean Sévère, îmi spuse Robin, a venit la unu și jumătate. A cumpărat un catalog. S'a așezat la bufet. A luat câteva orangeade glasate. Pe urmă până la șase a strâns o grămadă de mâini, a discutat politică și literatură.

— Pierre Lindulgent, spusei eu, și-a petrecut vremea cam în acelaș fel ca și Jean Sévère. Dar în loc de a consuma orangeade, și-a potolit se-

tea cu cafele calde. În loc să cumpere catalogul la sosire și să-l țină degeaba toată după amiaza, el l'a cumpărat la plecare.

A doua zi după vernisaj desfăcurăm febril gazetele. Pierre Lindulgent scria în *Univers Quotidien*: „Degeaba am întârziat în fața pânzei unui anume domn Vinci, căci n'am putut descoperi calități. Desen imprecis, colorit oarecare“. Sub semnătura lui Jean Sévère citirăm în *Quotidien universel*:

„...Și însfârșit un portret al d-nei J... în josul căruia am descoperit de bine, de rău, o semnătură Vinci. Acest portret nu e nici excelent, nici prost. Poate că acest debutant va isbuti mai bine mai târziu. E de dorit...“

Nici o altă gazetă nu menționa pânza noastră. Într'un elan de bucurie nebună executai de trei ori, în galop, înconjurul camerei.

Vinci care fără îndoială că se ținea, îmi declară.

— E o infamie, se înăbușe tinerile talente; îți jur că dacă mai expun odată, am să-mi fac reclamă.

IV

Am putut să verific exactitatea acestei judecăți: „Publicul dela vernisaj nu vine pentru a vedea tablourile, ci vine pentru a fi văzut“. Pot să completez: „Publicul care pășește pragul salonului în luna care urmează după vernisaj, vine pentru ca să admire pânzele care au fost admirate de publicul dela vernisaj, adică nu vede nimic“.

Englezii pe Riviera

— Credeam că domnul o să stea mai mult timp... N'ați fost mulțumit de serviciu?

— Nu, dar băncile franceze sunt conduse de pungași... Când am venit era francul mai ieftin. De ce s'a ridicat acuma?

Desen de Dharm

Să expui în public un tablou furat, într-un salon de pictură, înseamnă să-l furești de toate privirile, mai sigur decât dacă l-ai instala pe un șevalet, în mijlocul Sănare.

În ziua încinerării, toți expozanții regretară că pânza lor n'a fost oprită de Stat. Unica noastră preocupare era de a o vinde pe a noastră unui particular, în bune condițiuni. Sarcina ne pareea de altfel destul de grea. Cum să interesezi un singur amator de pictură de un tablou, când șezeci de mii de amatori au defilat prin fața lui, fără măcar să se uite la el.

Coboram scările dela grand-Palais. Un domn cu haine în careuri ne abordă.

— Tabloul pe care îl duceți, ne spuse el, provine dela grand-Musée, Tăgăduți de geaba. Noi Englezii nu suntem altfel decât voi Francezii. Dacă ar fi fost un tablou dela British Museum nu l-aș cunoaște. Dar tablourile din grand-Musée din Paris, le cunosc pe toate. Pe acesta l'am recunoscut dela deschiderea expoziției. Așteptam cu nerăbdare închiderea expoziției. Luați acest pachet de bancnote. Aveți deacuma milionul. Tabloul e al meu.

Chemaram, o trăsură. Crezurăm de datoria noastră, eu și cu Robin să mergem numai decât la grand-Musée.

Avusesem o ușoară surpriză. Jurnalele nu suflaseră o vorbă despre dispariția capodoperei lui Leonardo da Vinci. N'am să încerc să vă descriu stupefacția noastră, când intrăram în marea sală dela primul etaj. Pe panoul pe care-l golisem cu două luni mai înainte se răsfăța un tablou. Rămăseam cam nouă. Pictura cam proaspătă. Crezurăm că o să leșinăm. În fața acestei pânze un grup de vizitatori exclamă!

— „Superb! *Gioconda!* Vinci! Face un milion cu ochii închiși!”

— Nu perde ocazia. Cumpără cât sunt ieftine. Oulele astea le-am adus cu ocazia scăderii francului.

După P. H. P. H. H.

O idilă

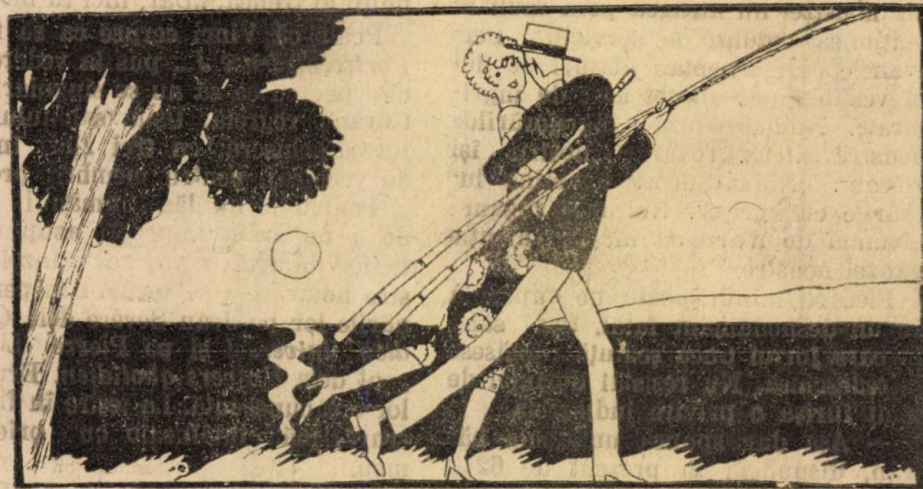
După o noapte de voluptate, ai de multe ori a doua zi surprize neplăcute. Nu toate diminețile sunt încântătoare. Așa vorbi Radu Turbure, tot mestecând în dinți paiul cufundat într-un pahar cu sirop.

Toți cei de față îl aprobează. Măguliț, Radu Turbure voi să-și sprîjine teza, povestindu-ne următoarele:

Sunt zece ani de atunci. Hoină-

era foarte glumeată și spirituală; apoi, eleganța și îmbrăcămintea ei și, mă făcu să cred că am de-a face cu o fată din lumea bună, venită aci la periferia orașului, având pasiunea pescuitului, după cum multe femei au pasiunea vânatului.

După cinci minute eram prieteni buni. După un sfert de oră începuserăm să ne tutuim. Idila părea a fi foarte plăcută. Îi recitai câteva versuri de Cosmin, îi spusei fel de fel

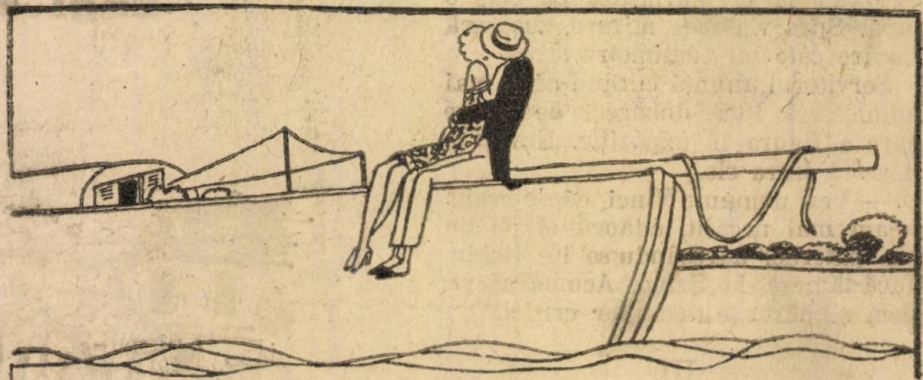
ream în neștiire dealungul lacului Fundeni. Ocupația mea de inspector al presiunii atmosferice, mă silea să fac adeseori constatări la fața locului; funcțiune plăcută, dar care cerea mare alergătură.

Cum vă spusei, mă plimbam pe malul lacului Fundeni, căscând gura la dopurile de plută ale undițelor, cu care pescarii amatori prindeau pește. Îmi făcea mare plăcere când vedeam sbătându-se câte un peștișor în câr-

de glume picante. Fata râdea cu poftă.

Spre seară Marieta (aflasem numele pescărișii, de și alte amănunte le ignoram complet) își manifestă dorința de a se întoarce acasă.

O rugai să mai stea puțin, spunându-i că'n drum spre oraș știu o casă ospitalieră, în care am putea petrece câteva minute excelente. O asigurai de stima mea și-i promisai că voi avea față de ea o purtare ire-

ligul undiței, momit de răma din vârful ei.

La o cotitură a lacului, zării și o pescăriță. O fată blondă, frumoasă, tânără, între 18-20 ani și care prinsese o mulțime de pești. Mă apropiai de ea, rugând-o să-mi arate și mie meșteșugul pescuitului, ceea ce primi cu plăcere, dându-mi și mie o trestie. Pescuirăm împreună, dar pe când fata prindea de zor, eu nu agătai până seara de cât un singur barboas.

Nu era deloc rău, din contră

proșabilă.

Ea mă'nțelese, dar după o scurtă gândire, îmi spuse că regretă, dar că trebuia neapărat să se întoarcă acasă și dacă vreau ca idila noastră să nu se termine așa în mod banal, n'am decât s'o însoțesc până la ea acasă.

Iată-ne deci porniți în lungul lacului, la braț ținând fiecare în mână liberă trestia cu undița. Se noptase bine și luna se încăpătâna să nu iasă să ne lumineze calea. Din cauza întinericului, eram nevoiți să mergem strâniți lipiți unul de altul. La un

moment dat, Marieta îmi arată o colibă stranie, ca un vagon de tramvai cu cai.

— Am sosit, îmi zise ea. Tata probabil că s'a culcat. Calcă încet, cu atenție să nu ne simtă.

impodobeia cutiuta denumită „dormitorul meu”.

Oboseala drumului, emoțiunile prin care trecusem, mă făcură că odată culcat, să adorm un somn de plumb, greu, fără vise.

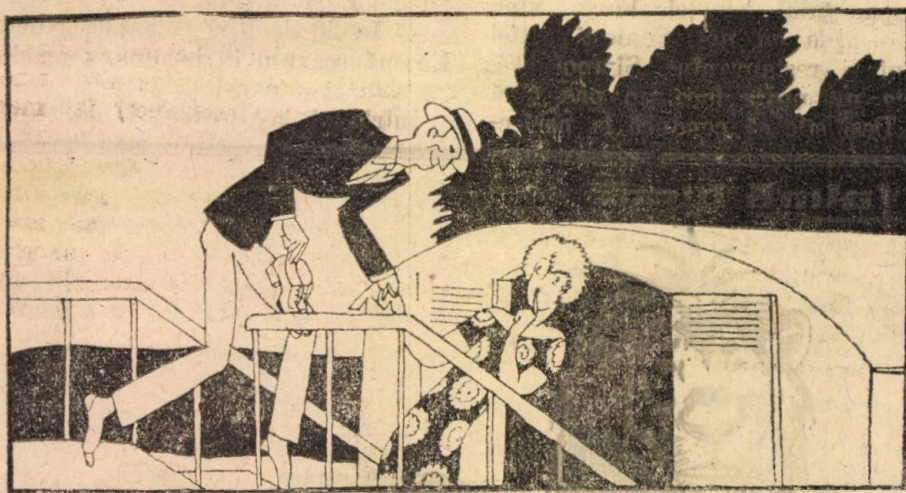

Îmi scoasei ghetetele și o urmași. Coborârăm pe o scară mobilă. Trecând pragul unei uși minuscule, mă izbii la cap atâta de puternic, încât nu mă putui reține să scot un strigăt de durere și de mânie. Marieta mă făcu idiot, atenuând însă injuria cu un sărut fermecător.

A doua zi nurni bătu în geam aurora cu degetele de roză, ci însuși soarele cu razele sale fierbinți.

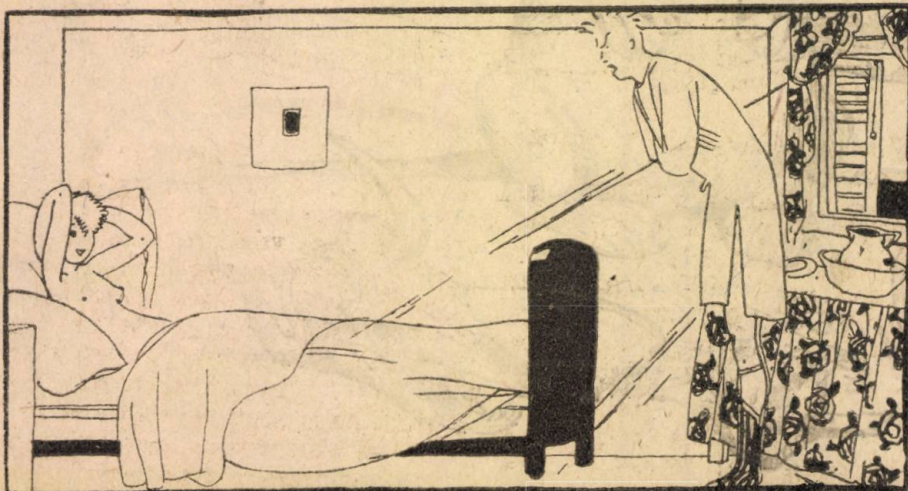
După o aruncătură de ochi la ceas, un sărut iubitei, sării repede din pat, începând să mă'mbrac în grabă.

— Unde pleci? mă'ntrebă Marieta căscând alene.

În mica odăiță a iubitei mele, ne aștepta numai un pătuț de o persoană și o măsuță transformată în lavabou. Incolo nici o altă mobilă nu

— Scumpa mea, la nouă trebuie să fiu neapărat la birou. E deja opt; de-abea am timpul să mă'mbrac în fugă și să m'arunc în vre-o mașină.

Marieta privi pe fereastră, apoi îmi spuse liniștită.

— Ce atâta grabă? Trebuie să fim cel puțin la 40 km. de oraș. Mi se pare c'am ajuns la Firbinți. Tata a înhamat azi noapte cai. Știam de eri că azi la ora zece suntem așteptați la bălciul din Jilava.

La rândul meu, băgai și eu capul pe fereastră și zării peisajul rustic al localității în care ne aflam. Numai atunci înțelegi că idila mea avusese loc într'o droagă de cabotini de bălci.

Costaș

Miș-mișuri

D. și D-na Blum se duc la teatru. La casă:

— Cât costă fotoliul de orchestră, madam?

— O sută douăzeci.

— Dar galeria?

— Douăzeci.

— Dă-mi două bilete la galerie.

Spectacolul pasionează pe d. Blum, care pentru ca să vadă și să audă mai bine, se apleacă peste marginea galeriei. Madam Blum îl apucă de haină și-i strigă:

— Isac bagă de seamă să nu cazi. Jos se plătește o sută douăzeci.

Măritată fără să fie.

Unei domnișoare de o vârstă oarecare, frumoasă și spirituală i-se propune o partidă foarte potrivită pentru ea. Și toți se mirau că domnișoara nu voia să audă de măritiș.

— Dar de ce persisti să nu ieși nici un bărbat? spuse unul.

— La ce bun să mă mărit, răspunse ea. Am un câine, un papagal și o pisică: la ce mi-ar mai trebui și bărbat?

— Ce legătură poate fi între bărbat și aceste trei animale?

— Este și iată cum: câinele latră toată ziua, papagalul înjură într'una și pisica nu vine noaptea acasă. Nu e destul?

— Ioniță, cine-a băut din sticla asta de coniac?

— Nu știu, conită!

— Mă!

— Să mă bată Dumnezeu, conită! Am încercat să-i scot dopul dar n'am putut.

— Bine Marișo, nu ai spălat peștele ăsta când l-ai pus la gătit.

— Vai de mine conită, ce nevoie? N'a stat el o viață întreagă în apă?

Dansatorul domnișoarei

— Note de om pătit —

Iarna asta am fost ales de părinții Ninetei ca dansatorul ei oficial, adică cu voia lor aveam dreptul să plătesc trăsura domnișoarei, garderoba, tratația la bufet, etc. Ca o recompensă și ca o adevărată concesie, domnișoara din când în când mă măgulea cu cuvintele: „Vai dragul meu dar prost mai dansezi!”

Fiind dansatorul ei autorizat, puteam eși cu ea ori și unde, fără a o compromite. Mamele de astăzi au înțeles că, cu scumpetea actuală, e mai practic să-și încredințeze fetele tinerilor dansatori, care fără 'ndoială că nu le vor lua nici odată de nevastă, dar câtă economie, când te gândești că aceștia vor contribui într-o largă măsură la suportarea cheltuelilor de eșire în lume, cheltueli care ar ruina o pungă modestă.

Păstrez Ninetei o simpatie sinceră, fără vr'un alt sentiment mai serios. Sunt legat de ea ca un servitor care deși nu-i prea place stăpânul, dar nu-l părăsește, de teamă să nu dea peste altul mai rău.

Sunt sigur de altfel că Nineta nu m'a ales din întâmplare, căci știu că n'o multumesc destul la dans, ci m'a preferat din cauză că sunt politicos, discret, corect și fără sentimen-

te de gelozie. Recunosc că nu știu să vorbesc femeilor măritate, dar știu cum să mă port cu fetele tinere, adică nu mă amestec în discuțiile lor idioate, nu depășesc limita unei libertăți convenabile și nu pozez în moralist, care caută la orice pas corectarea defectelor lor. Sunt cum s'ar zice, un băiat de zahăr. Această reputație îmi dă o valoare incontestabilă și știu că multe din prietenele Ninetei ar primi bucură să le fiu cavalier. Căci în realitate, aci se limitează rolul meu. Ofer familiei garanția unei responsabilități nelimitate, căci toate prostiile Ninetei se resfrâng numai asupra mea.

Rolul de dansator e mai ușor iarna: vara însă corvoada se dublează. Părinții Ninetei i-au făcut cadou un automobil. Când i l-au cumpărat, au contat în prima linie pe mine, să veghez să nu i se întâmple nici un rău. Din dansatorul domnișoarei, m'am transformat pe timpul verii în ajutorul său de șofer.

Noi plecăm mâine la Sinaia, mi-a zis tatăl Ninetei. Dacă vrei, vino și d-ta cu noi. Scutești astfel hotelul și restaurantul. Și apoi ști, Nineta nu poate face un nas fără d-ta. Deși știe să conducă la perfec-

ție cei cinci cai ai automobilului, dar singură pe drum, e lucru riscant și mi-e teamă să nu-și strice mașina.

Mititica m'a privit cu ochi rugători, plini de farmec, ceea ce m'a făcut să cedez pe loc.

Mașina nu era chiar mică, dar nici prea mare. Sub capotă ascundea cinci cai năvălași, pe care trebuia să știi să-i înfrânezi.

Nineta, care obținuse brevetul de șofer, apăsă cu piciorul pe accelerator, dă drumul cailor de sub capotă și sboară ca vântul, mâncând câte 10 km în cinci minute, ceea ce reprezintă ceva mai mult decât un galop de vânătoare. Conduce exact ca un șofer de taximetru, adică consideră frâna stăpâna tuturor mecanismelor. Vrem să vedem Busestii, Azuga sau Poiana-Tapului? mașina sboară ca vântul. Un sat? frâna. Un vîraj? — frâne. Un obstacol, ambele frâne. Din timp în timp câte o oprire bruscă.

— Ce s'a întâmplat?

— Vezi roata din 'napoi.

Atunci desfac trusa, demontez și remontez, iar dacă-mi strivesc vr'un deget, Nineta râde cu poftă și mă face neîndemânatic.

Adeseori ne opream în dreptul depozitelor cu benzină.

Ia 20 de litri comandă Nineta. Eu mă scarpin în buzunar; mașinile sote și supapele sfârâie.

Într-o zi la Predeal i s'a spart

Înimă bună

— Acuma fiindcă sunt sătul, dac'o mai trece cineva pe aci, pot să fac pe mărinosul.

După Lachendes Jaluhundert

Ultima probă

(I indecă se și epuizează tirajul de 30,000 exemplare)

După ce s'a făcut proba în sărbători că n'a putut fi Crăcun sau Anul nou fără nea Niță Pitpalac — o ultimă încercare se face acum, după zilele de surmenaj a stomacului. Volumul

Niță Pitpalac și familia în Evropa

va fi ca o consolare pentru punga cheltuită pe de-ale mănărei cât și o revelare a spiritului cufundat până acum în tot felul de sosuri.

două anvelope. A trebuit să cumpăr altele. Nu trebuie să fac pe omul prost crescut, care se plimbă gratis cu automobilul. Dar cheltuelile de dansator mai mergeau, cele de ajutor de șofer însă mă decavau. În două rânduri am scris acasă să-mi trimeată parale.

De multe ori stam ca prostul și mă gândeam: Dacă mă simt forte să suport cheltuelile de întreținere ale mașinei. Ninetei, de ce n'ași cumpăra eu una să fie a mea, s'o conduc eu și care să meargă mai încet, care să vireze mai puțin brusc, fără să patineze zeci de metri și pe care s'o înfrânez după ce i-am micșorat viteza, ca astfel să uzeze mai puțin cauciucurile și să consume numai porția de șase litri de benzină la 100 km.

Intr-o zi Nineta a dat peste o vacă. O vacă mare de Transilvania, care și-a dat sufletul ei de vacă pe marginea drumului. Văcarul pretindea plata, dar plata imediată, fără păsuire, agi-tând deasupra capetelor noastre un ciomac noduros.

Nineta îmi strică dela volan:

— Ce mai aspenți? Dă brutei ce pretinde să ne lase în pace.

Dar vezi că bruta cerea douăzeci de mii de lei, care mă puse în mare încurcătură, deoarece n'aveam la mine suma completă. Mă făcusem roșu de rușine.

— Mi se pare că-mi lipsește două mii de lei, îngânai eu confuz.

Nineta mă privi îmbufnată.

— Dă-i pentru rest o poliță, ce mai ești? Zău dacă am văzut în vata mea vr'un bou mai prost ca tine...

Am regulat cu văcarul. Speram că seara, la întoarcere tatăl fetei să mă despăgubească. Acum nu mai era vorba de nici cheltueli de întreținerea mașinei.

— Asta să te'nvețe minte ca pe viitor să n' mai lași să măie nebușnește, îmi spuse el, când îi po-

menii de suma ce-o dădusem țaranului.

A doua zi altă deziluzie. Garajul din Sinaia îmi trimise nota pentru micile reparațiuni ale mașinei.

— Un nimica toată, îmi spuse Nineta, numai 7000 lei. Scrie acasă să-ți trimeată parale. Eu n'ă angajez să conving garajul să mai amâne plata.

Am șters-o din Sinaia englezește într-o noapte am luat trenul și-am spălat putina. Vai, reputația mea e deracum pe veci pierdută. Nu voi mai fi dansatorul unei domnișoare bine crescută și nici șoferul ei. Mă mângâi numai la gândul că la 23 de ani, voi găsi poate vr'o fetiță mai puțin bine crescută ca Nineta, dar care poate o să mă coste mai puțin (și care poate o să-mi dea mai mult).

Virg.

Un plasament bun

Un negustor avea cinci fete de măritat. Era însă lucru destul de greu, bietele domnișoare neavând nimic de plăcut afară de zestrea lor pe care tatăl o tipa la toate răspântiile.

— Cinci sute de mii dau fetelor mele!

Se prezintă un pretendent. Fu agreiat. Merse ră la tribunal să facă actele. Judecătorul citește cifra în zestrărei. Logoditului parcă i-a dat cu măciuca în cap. Fusesse vorba de cinci sute de mii de lei și acum... o sută deabea! Să dialogăm scena pentru a o dramatiza:

Logodnicul către socru, cu glas strâns de gât dar respectos: Să am iertare tată socrule, dar d. judecător a greșit, probabil. Era vorba de cinci sute de mii de lei.

Socrul. Da, da... da, da. Am spus: dau cinci sute de mii fetelor mele.

Logodnicul. Sigur!

Socrul. Și cum am cinci fete, în-telegi cât vine pentru fiecare.

Logodnicul (disperat). Oh!

Socrul (generos). Dar o să stați la mine, o să mâncați la mine.

Logodnicul (consolat). Ești prea bun.

Socrul (continuând). Și chiria voastră și cu pensiunea o să v'o re-țin din zestre... pe care o țiu în păstrare la mine.

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA
„VESELIA”
In țară pe an 200 lei
In străinătate pe an 440 lei

Crème Simon

Nici uscată

Nici unsuroasă

ci perfect de aderentă, calitate absolut trebuincioasă pentru a pătrunde într-a devăr în porii pielii.

La Crème Simon

Nu ascunde numai imperfecțiunile obrazului și mâinilor, ci le face să dispară cu totul.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IASI

Cum răspund ele

El. — Mă iubești ?

Ea. — Cum crezi că aş sta să măucid de plictiseală aci cu tine, dacă nu te iubi ?

VESELIA

Sport de iarnă

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IASI

CALAUZA. — Dacă cucoana nuse supără... eu aici obișnuiesc, de douăzeci de ani, să cer bacșișul...

CRONICA SAPTĂMĂNEI

Sărbătorile Nașterii Domnului au trecut, Sf. Ion a trecut și dumnealui, numai Vicleimul nostru politic nu s'a isprăvit. Ba, din potrivă, acum e mai în toi ca ori când. Până la un punct scuzabil, acest vicleim al Renașterii Neamului Românesc, după ce a trecut cei șapte ani de nenorocire, ca în comediile de cinematograf, intră într'al doilea septenar. Subiectul e același dela 1919 încoace: variațiuni pe tema: „a pertracta“ și se joacă cu un succes de ilaritate crescut. Comperul a tratat și-a pertractat cu toată lumea, a fuzionat cu toată lumea și s'a despărțit de toată lumea. Cu o excepție: cu liberali.

Acolo fuziunea e înghițire totală și adio prilej de noi pertractări și fuzionări. D'ăia d. Julius Maniu se teme ca de foc de liberali.

Ca să se unească cu țărăniștii, parțidul d-lui Maniu s'a stricat cu ai lui: cu tachistii și iorghistii. Din moment ce fuziunea s'a făcut, trebuie desfăcută: au pornit pertractări cu guvernul, pertractări condamnate în public de d. Mihalache dar recomandate de d. Filipescu. Să admitem că și de astă dată firul pertractărilor va fi favorabil cetei d-lui Maniu. Pe urmă? Cine mai fuzionează: cu găgăuții Dobrogei sau cu partidul minoritar german?

Zile grele se vestesc: se epuizează posibilitățile de pertractare. Numai dacă nu cumva geinul politic al d-lui Maniu nu va rezolva altfel chestiunea: s'o ia din nou dela început: conservatori, iorghisti, țărăniști, averescani. Dar chiar și pentru aceasta e nevoie de o hotărâre. Și cel pe care poezia populară l-a cântat astfel, va fi greu să se decidă.

*Câte care-s cu povară
Toate suie și coboară
Numai carul Maniului
Stă în vârful dealului
Nici nu sue, nici coboară
Bale boii, mi-i omoară!..*

Ceeace nu-i împiedică pe „boii“ ormorțiți, tăiați, făcuți antricoate și „mâncăți fripți“ de evenimente să strige sus și tare geniului politic al d-lui Julius Maniu.

În acest an nou 1927, Țara mai are un ministru. E d-l general Rășcanu, numit „comisar“ în Basarabia și Bucovina.

Dacă a fost nevoie de numirea unui

„comisar“ aceasta înseamnă că acolo se petrec lucruri de puscărie... Din Basarabia nu s'a emoționat nimeni. Pe acolo intervenția siguranței este destul de obișnuită. Oamenii sunt încântați că au un apărător în plus împotriva primejdiei bolșevice.

Dar în Bucovina lucrurile se schimbă. Acolo e lume civilizată, centru european. Profesorii regăteni pot fi bătuți... ca la ei acasă. La un fleac de întrunire de protestare ies 10.000 de jalnici cu pălăriile pe cap, ca din nimic. Se citesc rugăciuni contra pogromurilor. Mă rog... e altceva. În asemenea condiții se înțelege că numirea d-lui gen. Rășcanu a fost de natură să sgudue puțin... conștiințele. Ba d-l ministru al Bucovinei Dorimondont Popovici a convocat și o întrunire de protestare dar și de încredere în sentimentul de dreptate al primului ministru.

Mai ales partea a doua a fost necesară. Fiindcă dacă s'a socotit de nevoie un comisar al Bucovinei, s'ar putea să se socotească de prisos și un ministru al Bucovinei.

Ministerul de instrucție a luat o hotărâre originală. Copiii din clasele primare vor învăța și un capitol despre „Liga Națiunilor“ dacă nu pentru a afla unde suntem reclamați când se dă minoritarul la rumân, dar așa ca să se știe!.. Nu e rău. Nici prea de folos! Dar însășișit!..

Vorba e la care materie se va intercala acest capitol.

La istorie? Nu! Mai ales nu alături de isprăvile de vitejie ale lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul care n'aveau nevoie de asemenea societăți de ajutor mutual, cu pensii pentru invaliditate.

La geografie? Copilul o să priceapă greu o autoritate dintr'un orașel care guvernează un emisfer. La științe, la gramatică, la aritmetică?

Nu! Cel mai bine ar fi să se intercaleze între basme. E și mai puțin periculos de a fi luat în serios și mai aproape de adevăr!..

Tr. U. Badurui

Legea numelui

D. Itic Feldman a făcut cerere acestui minister ca pe viitor să se numească Jean Câmpineanu. Ministerul aduce aceasta la cunoștința publicului.

p. Ministrul Justiției Indiscifrabil

Ar trebui, înaintea de a vorbi despre legea numelui, să vorbesc despre negustori, cari, de când cu legea contra speculei, au câte trei rânduri de facturi: una, exactă, pentru știința lor; alta, scăzută pe jumătate, pentru vamă; și a treia, încărcată cu 200 %, pentru clientul care ar avea naivitatea să ceară factură ca să le controleze prețul.

Ar trebui, dar operația de statistică cere vreme, și nu prea am; de aceea să dau alta, făcută gata — de și în altă ordine de idei.

D. Maxim, cel mai vechiu judecător de instrucție pe vremuri, acum pensionar, a adresat, anii trecuți, ministrului de Justiție, un memoriu, din care extragem următorul crâmpie pe înțelesul tuturor:

Herșcu Pascal, originar din Bârlad, vine în București sub numele de Herman Helinbrandt, și, deja la 1884, începe operația de comision, în calitate de reprezentant a diferite fabrici din străinătate. În toamna anului 1890, văzând că vine scadența unor polițe își schimbă numele și firma, punând, pur și simplu, d'asupra ușei biuroului, o tablă cu un nume nou: R. Pascal Sohn. Cu chipul acesta, lucra, în același timp, cu două firme comerciale ca să abuzeze mai bine de buna credință a tertilor și la nevoie, seria fabricantilor să ceară referințe, asupra casei Helinbrandt, dela casa Pascal Sohn și viceversa, trimițând polițe semnate de una din firmele sale ca să plătească datoria, celeilalte.

În urma reclamației avocatului Radu Orghidan, căruia i se trimisese din străinătate o poliță falsificată de exocroc poliță purtând semnătura unui comerciant din București care n'avea cunoștință de ea, chemând pe Herșcu Pascal la cabinetul de instrucție, pungașul și-a schimbat, pentru a patra oară numele, pretinzând că-l chiamă Gherșin Helinbrandt și afirmând că frațele său, Herșcu Helinbrandt, care, zicea el, falsificase polița, e plecat la Constantinopol. Inexactitatea acestei alegațiuni și identitatea lui n'au putut fi constatate decât după o perchiție și mai multe confruntări la care l-am supus. Am găsit, la ușa comptoarului lui, o tablă cu două fețe, cu cele două nume ale lui: întorcea tabla după cum îi convenea și depe musafirul pe care-l aștepta. Avea doi contabili, câte unul pentru fiecare nume pe care l purta, și,

în timpul percheiziției, sosind în comp-
toar mai mulți clienți. Il numiau:
unii, d. Pascal Sohn; alții, d. Helin-
brandt...

N'am reprodus această fotografie
ca să învederăm că marele comerț
are, uneori, puncte comune cu Als-
cek, căci ar fi să cărăm apă la
gârlă; ci am cinematografiat pe He-
linbrandt, în activitatea lui de negus-
tor ca să arătăm la ce poate să ducă
concepția naivă a monstruoasei legi
pe temeiul căreia, cu o taxă neînsem-
nată la *Monitorul Oficial*, Herșcu
Pascal devine, de pe cum e conjonc-
tura, când Pascal Sohn, când Helin-
brandt, când, la ananghie mare, a-
mândouă de odată — ceea ce nu'l îm-
piedică să sfârșească prin a face cu-
noscut că, de acum încolo, întru cât
a plătit taxa la *Monitor*, se va numi
Trancred Șulemzon, Jean Cămpinear-
nu ori chiar Costică Popescu.

Atât. Incolo, nu ne amestecăm în
comerțul național ca să nu fim învi-
nuiți că obijduim pe minoritari.

Archibald

Five o'clock

— Doamnă, v'ați gândit vreodată
la numărul incalculabil de ființe pe
care le omorâți cu inima veselă când
fierbeți un litru de apă?

Astfel vorbi cu glas gros și mus-
trător Alcibiade Apostolescu. Și ma-
dam Geomia, încântătoarea amfi-
trioană care în acel moment supra-
veghea samovarul fumegând și se
pregătea să servească ea însăși cea-
iul, fără ceremonie, amicilor intimi
adunați în salonul ei, madam Geo-
mia se întoarse mirată...

Urmă o tăcere rece.

Alcibiade urmă, ridicând un deget
sententios.

— Cu cât un oraș are mai mulți

— Mă Ioane, dar tu stai zina de
geaba.

— Ghinionul meu, conică, să mă
surprindeti tocmai când mă odih-
nesc!

(Desen de G. Nick)

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IASI

Doamna. — Totdeauna când e vre mea rea îți lași umbrela acasă. Dacă
ți-o luai nu ploua.

Domnul. — Nu ne-ar fi slujit la nimic. Prin urmare bine am făcut că
am lăsat-o.

locuitori, cu atât e mai nesănătos și
mai corupt; cu cât o apă conține
mai multe bacterii, cu atât e mai pe-
riculoasă... Dar aceasta nu e o rați-
ne pentru a o asvârlă fără mulă car-
năjuu și exterminării. Permiteți-mi
așa dar, doamnă, ca în calitatea
mea de membru al Societății pentru
protecția animalelor, să protestez
aici pentru principiu, căci cele infi-
nit de mici, deși nu le putem deosebi
cu ochiul liber nu sunt mai puțin a-
nimale, ca mine și ca dumneavoastră.
Dacă cel puțin v'ați mulțumi să
fierbeți apă minerală luată dela is-
vor, crima ar fi mai ușoară, căci a-
ceastă apă nu conține în medie decât
numai trei microbi pe centimetrul
cub; și când n'ai să-ți reproșezi
decât moartea a trei microbi
pe metru nu e cine știe
ce lucru mare...! Dar bă-
gați de seamă: luată din sghiab, a-
celași apă conține 15 microbi, la ca-
pătul sghiabului sunt 100 și în sticle
între 500 și 1000... Cât despre apa
ordinară așa zisă „potabilă“ ea con-
ține aproape 300.000 într'un singur
centimetru cub. Vă las să vă închi-
puți cât de îndesați trebuie să se gă-
sească ei acolo.

— Mai rău ca în tramvai! obser-
vă cu neglijență un invitat.

— Ei bine! continuă d. Alcibiade
fără să catadixască a lua în con-
siderație această întrerupere ironică,
ei bine, doamnă, totul e relativ în
lumea asta și totul se proporționează
după talia indivizilor. În ochii nos-
tri, o picătură de apă nu e nimic;
dar cine știe dacă în această pică-
tură de apă, nu e o lume mai civi-
lizată decât a noastră care trăiește,
se agită și moare?... Cine știe dacă
nu sunt și acolo filosofi, poeți, ora-
tori și oameni politici, genii mari și
criminali mari, arte, literatură și in-

dustrii minunate, pasiuni violente și
războaie ucigătoare, tramvae elec-
trice și magazine de noutăți?

Și e de ajuns să aveți poftă de o
cească cu ceai pentru ca, grozăvie!...
toată lumea aceasta să sfârșească.
Omorând un miliard de ființe și
cu zâmbetul pe buze, beți cadavre...

Alcibiade se scutură scârbit și după
el cucoanele făcură la fel. După care
Alcibiade luă loc.

— Va să zică, întrebă d-na Geo-
mia, nu luați niciodată ceai.

— Ba da, dar... să aibe foarte
mult zahăr.

— De ce așa mult?

— Fiindcă dacă mă resemnez să
jertfesc o lume, vreau cel puțin că
atât cât îmi stă în putere să-i îndul-
cesc ultimile momente!

Și îngrămădind în ceașca cu ceai
iul fierbinte șeșe—șapte bucățele de
zahăr, domnul Alcibiade o dete pe
gât plesnind din limbă.

După Robert Francheville

— Câți ani ai tinere?

— Exact nu știu, domnule. Când
sunt acasă am șeșe și șeșe luni;
în tren am numai trei ani și o lună
(Desen înedit de Dolly)

Tristan Bernard

Regretul meu

Sărbătorile

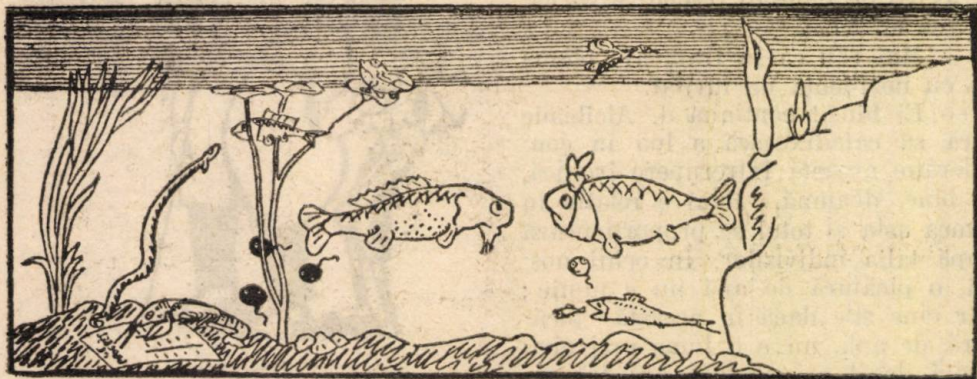
Citiseam într'un ziar povestea tradițională și totdeauna surprinzătoare a bătrânului cerșetor, care lasă după moartea sa un pachet important de bilete de o mie în salteaua pe care dormea...

— Asta, ne spuse Tonnelet, îmi aduce aminte de pățania lui moș Flașnetă...

Fusese poreclit astfel de oameni cu puțină imaginație, numai fiindcă cânta din flașnetă, de mulți ani, în acelaș gang din mahalua mea. Putea să aibă ca la opt zeci de ani, dar în urma licitației animate duse de Fructieră, comisionar și măturător, sfârșiseră prin a-i adjudeca o sută și cinci ani.

Își pierduse un picior într'un accident oarecare sub al doilea imperiu. Multă vreme trecu drept un mutilat din 1870. Pentru ca să dea nenorocirii sale un aer de actualitate deveni în 1918 victimă a aeroplanelor Gotha.

Principalul său client era vărul meu tânărul Henri Picton, funcționar în administrație, căsătorit de curând. Henri nu trecea niciodată prin fața sediului social al lui moș Flașnetă fără să efectueze un vărsământ de trei sau patru gologani în mâinile sale, nu atât din milă cât din fetișism.

- Iar aveți dureri de măsele madam Crap?
- Da, iar, domnule Plătică.
- Sigur că ați stat în umezeală!

S'au dus. Păcat! Mă învălasem, zău.
Să-mi iau nevasta și fetița: hai!
Și o porneam — dar nu ca altă dată —
Pe stradă-așa „aurea în tramvai”

Am fost și la Vasile 'n Colentina,
Am fost și la Oprescu 'n Cătrocenii;
La Ionescu, pe Fântârmă
Și la o rudă lângă „Treii co cerii”

Pe unde am fost: mâncare, băutură;
Carne de porc, șorică și cozonac;
Afin' te burtă și muncește gură,
Căci fiecare vrea să-ți dea de hac!

Și-am dus-o așa o jumăta' de lună,
Ba că-i Crăciun, ba că-i Revelion;
Sfântul Vasile (ziua lui Bo dumu),
Iordan și după dânsul sfânt' Ion.

Vivat!.. Noroc!.. Să fie și să facă..!
Ziua de azi..! — am z.s de mîi de ori;
Și'n două săptămîni, câte-va zile
Au fost, când n'am venit acasă 'n zorî.

S'au terminat, locmai când mă 'nvălasem
Și pîn' să vie iar d.n nou, taman
Uit obiceiul. Ce păcat că nu sunt
Măcar vre-o șapte, opt, Crăciuni pe an!

Din poet

Intr'o seară când luam masa la Picton, comentam încă o dată faptul divers recent și periodic al unui alt bătrân cerșetor mort subit și într'a cărui cocioabă s'a găsit o avere. Se vorbește, cu acest prilej, de moș Flașnetă și se arată părerea că și el trebuie să fie unul dintre acești cerșetori cu surprize.

Mi se păru, — mi se păru cu adevărat sau îmi vine în minte o amintire fabricată fără voie? — mi se păru că servitoarea Pictonilor, o fată cu ochii sgâiți ne asculta cu interes...

Fapt este că ea a luat informații, și peste câteva zile raportă verișoarei

mele Picton date destul de complete.

Moș Flașnetă locuia de mulți ani într'o odăiță sus de tot într'o casă din Clignancourt. Și-o mobilase el însuși cu o saltea, un bufet și trei scaune neșemănătoare, totul provenind dela un negustor sub cerul liber, dela hala de vechituri vecină cu fortificațiile.

După câte spunea Octavia, invalidul fusese foarte atins de caritatea punctulă a lui Henri Picton. Ea mai spusese că moș Flașnetă era flăcău, că n'avea copii și că avea dreptul de a dispune de toată averea lui, neavând descendenți și probabil nici ascendenți în viață.

Intr'o zi Octavia aduse, stăpânilor săi o coală de hârtie timbrată acoperită de scrierea tremurată a lui moș Flașnetă și semnată cu adevăratul lui nume. Prin acest testament olograf el lăsă soților Picton toată averea sa mobilă.

— El n'a vrut să-i spună lui domnu, conia, și i-am făgăduit c'am să aștept să moară pentru ca să arăt această hârtie. Dar mi-a fost teamă să n'o pierd și astfel am vrut să scap de ea...

Testamentul fu strâns și băgat în dulapul verișoarei. Soții Picton nu erau prea creduli... Dar nu se știe ce se poate întâmpla... De la această dată înainte, Henri mări simțitor

Desen de Dépaquit

dania față de moș Flașnetă. Li dădură haine abia învechite.

Se exageră din când în când cumpărătura de carne, pentru a-i face și moșului o parte. Aceste grațiozități erau făcute cu minimum de gând ascuns, mai mult dintr'o frumoașă recunoștință de cât dintr'un instinct de lăcomie... De altfel invalidul părea de o solidaritate gata pentru toate încercările.

Pasionat de meseria lui, nu lipsea în fiecare zi de lucru și chiar Dumineca de a se instala în gang. Disprețuia ploaia, zăpada, grindina, vântul, cicloanele și celelalte comedi atmosferice. Traversa străzile cu o îndemânare și cu o prudență perfectă. Trebui într'adevăr ca un autobuz, îndreptat de Destin, să se urce pe trotuar, în disprețul oricărei convențiuni, pentru a da gata printr'un atac bruscat pe neclintibilul bătrân.

Acest fapt divers se produse la câteva săptămâni după remiterea testamentului soților Picton. Vărul meu își arată drepturile și duse la el acasă mobila lui moș Flașnetă.

Salteaua fu spintecată în prezența câtorva prieteni între care eram și eu, și a răutăcioasei Octavia. Și înăuntru ce credeți că găsiră?...

— Nimic.

— Două sute de hârtii de câte o mie...

Fonnelet tăcu. O răceală manifestă domnea în auditoriu.

— Și ce ai găsit nostim în povestea ta?

— Sigur că vi s'ar fi părut mai nostimă dacă ați fi putut vedea, ca mine, nutra speriată a servitoarei. Era absolut „tâmpită“ și dacă ar fi fost de față și moș Flașnetă tot tâmpit ar fi rămas și el.

...Iar aventura iată cum se termină.

Se pare că Octavia și cu moș Flașnetă se înțeleseseră ca să-i tragă pe sfoară pe Pictoni, spre a le scoate ceva gologani. Dar sacul cu lână pe care invalidul îl cumpărase dela vechituri și pe care năciodată nu-l desfacuse pesemne aparținuse vreunui avar, mort subit fără să poată să arate unde era ascunzătoarea banilor. Astfel că moș Flașnetă își târâse ani întregi viața mizerabilă, culcându-se în fiecare seară pe o saltea cu două sute de mii de franci!

„Hapurile Nufăr“

— sau „Cum se lansează un medicament“ —

Domnul Nufăr, singurul farmacist din Speteni, locuia împreună cu socrul și cu soacra sa — așa fusese învoiala când se'nsurase. Badea Sterea socru era gospodarul cel mai chiabur din Speteni și nu-i acordase mâna ficei sale, împreună cu cei opt sute de mii de lei, ceconținea sus zisa mână, decât cu condiția să locuiască împreună.

Badea Sterea era un țăran simplu care tot timpul dusesese o viață rustică și liniștită, așa că se simți foarte intimidat și jenat în frumoasa casă a ginerelei sale. Pe de altă parte și Nufăr se simțea foarte jenat de prezența acestor doi bătrâni, care nu-i cam făceau plăcere. Nu-i așa? Nufăr era „un cineva“, frecvența numai lumea bună a Spetenilor și cu tot spiritul său democratic, se simțea destul de umilit, fiind nevoit să se afișeze cu așa socrii de proastă origină.

Totuși nu putea să-i dea pe ușe afară, fiind obligat să-i ție în speranța că în curând vr'o boală salutară îl va scăpa de ei.

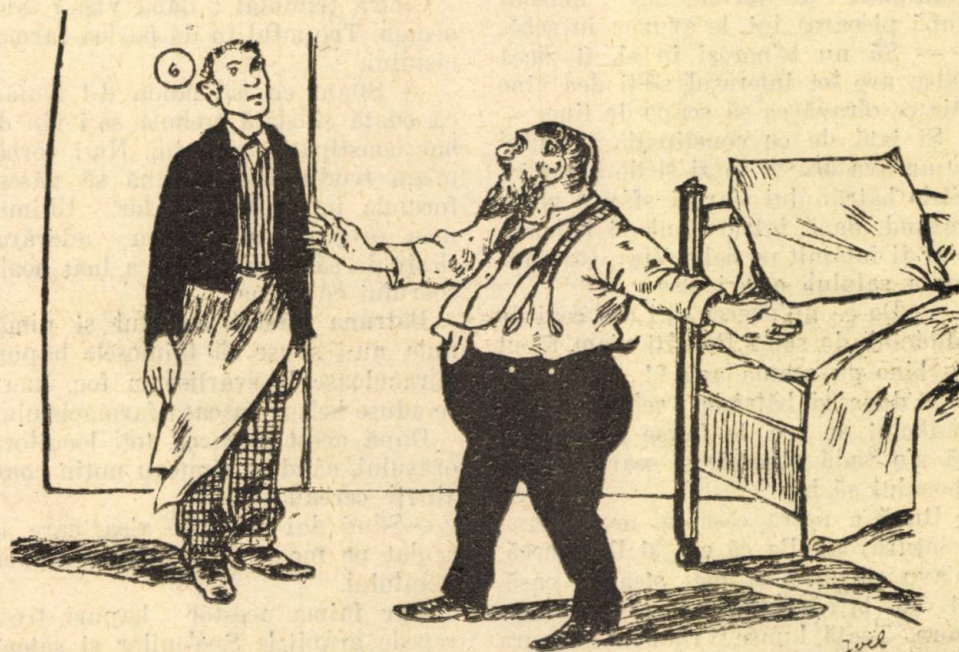
Intr'adevăr, de câțiva timp moș Sterea se simțea indispus și singurul medic al Spetenilor, domnul Gargară chemat în grabă, prevestise o constipație îndrăcită care o să-i facă felul dacă nu va lua măsuri grabnice. De-a pune ordine în aparatul digestiv al bătrânului.

Natural că Nufăr ar fi lăsat bucuros ca boala moșului să-și urmeze cursul ei normal; dar pe deoparte d-rul Gargară se afla acolo și nu era nimic de făcut când trebuia să n-grijească de bolnavii lui, iar pe de altă parte, se temea de gura lumii, care i-ar fi scos ponosul că a lăsat pe socru-su să moară cu zile, în scopul de a se debarasa cât mai curând de el.

De aceea Nufăr executa întocmai ordonanțele medicului și, să fim drepti nu din cauza lui, boala moșului se agrava din zi în zi.

Cum era de așteptat, într'un orășel ca Speteni, unde cel mai mic eveniment devine fapt important, constipația socrului lui Nufăr fu în curând obiectul tuturor șvonurilor și șoptelor. Părerile se împărțiseră. Unii asigurau că d-l Nufăr era destul de savant ca să-și vindece socru; dar alții șopteau că ginerele avea tot interesul să lase pe moș să crape. Aceste șvonuri ajunseră și la urechea farmacistului, ceea ce-l făcu să înțeleagă că în această afacere era angajată însuși onoarea și reputația lui.

Pentru a salva aparențele, se decise ca prin toate mijloacele să vindece pe bătrân, din care cauză se puse serios pe treabă. Se trudea să inventeze fel de fel de medicamente, care ar putea vindeca pe bătrân.

Garsonul dela etaj.—Vreți să schimbați camera? Nu sunteți mulțumit de aceasta?

Călătorul. Nu e vorba de cameră, care chiar îmi place. Dar ploșnițele astea aș vrea să le schimb.

MODERN

— Allo! mamă! am pus puilul la foc. Când să-l iau, că nu știu!

— Foarte simplu, draga mea: când vei auzi la radiofon cântând ară Toreadorului din Carmen.

(Desen de Raymond Pallier)

Zile întregi îl vedeai în laboratorul său, amestecând fel de fel de substanțe chimice, fierbând fel de fel de burueni, fabricând astfel tot soiul de pilule și hapuri.

Dar soacră-sa n'avea încredere în aceste preparate. Ea auzise șoaptele răutăcioase ale vecinilor și se temea că nu care cumva ginerele să nuri dea cine știe ce droguri care să-i trimeată moșul cu o oră mai de vreme pe lumea cealaltă. Așa că oridecâteori d. Nufăr îi aducea noi medicamente, preparate cu multă trudă, soacră-sa îi mulțumea de formă, dar imediat după plecarea lui, le arunca în sobă.

— Să nu te'ncrezi în el, îi zicea baba, are tot interesul să-ți dea cine știe ce otravă ca să scape de tine.

Și iată de ce constipația moșului se agrava din zi în zi și de sigur că zilele bătrânului s'ar fi sfârșit poate curând, dacă într-o bună zi bătrâna n'ar fi întâlnit pe baba Vișa, cărtură-reasa satului, carei zise:

— De ce nu'ncrezi să-i dai ceai de rădăcină de soc? Pe câți n'am făcut eu bine cu zeama asta?!

A doua zi bătrâna scoase câteva rădăcini de soc, le fierse în ascuns, să n'o vadă ginerele și seara îi dete moșului să bea.

Dună a patra ceșcută, moș Sterea se'nstrăveni. Ba că era și Duminecă, n'au răbdare să mai stea în casă, ci veni la cârciumă, unde se'ncinsese hora. Toată lumea rămase cu gura căscată văzându-l bun teafăr. Minunea se lăți pretutindeni și toți se grămădeau să vadă pe bătrânul, de a cărui vindecare se îndolau mai mult de 90 la sută.

Scrisori schimbate între contribuabili amânați

Din care reese că putem desființa Primăria Municipiului

S'au dublat impozitele comunale.

(Ziarele).

Măi vere, ce-o mai fi cu noi?
Și unde dracu-o să sfârșească,
Această viață de nevoi,
Ce ne-a uscat ca și pe-o iască?

Măi erî având ceva parale,
M'am dus grăbit la perceptor,
Ca să-mi plătesc din angarale
C'asa rumânu dă într'una,
Și-o viață n'reagă-i tot dator.

M'am dus cu bani peșin la plată,
La fel ca ștanul expirat.
Dar n'am plătit decât o rată,
C'agentu-mi spuse că de-acuma,
Impozitul ni s'a dublat

Nu zău măi vere, ce-i cu noi?
Câștig eu dublu ca să-mi ceară,
Că'n loc d'un leu să le dau doi?
Doar pofta de mâncare numai,
Mi s'a dublat de astă vară.

— Gunoii! perceptoru-mi strigă.
Și zău dac'am văzut vr'un bou
De gunoer cu vr'o coligă,
Ba, să nu mint, văzuî vr'o șapte,
Strângând bacșitul de Anul nou.

Prestații, metri de lungime,
Fațade, câini, trăsuri și cai
Și alte biruri, o multime,
Și nu te'ncrebi de ce adică?
C'înghiți în sec, sughiți și dai

Cine-a triumfat? Baba Vișa? Nici decum. Triumful fu de partea farmacistului.

— Știam eu, să lăuda d-l Nufăr, că odată și-odată trebuia să-i vin de hac constipației moșului. Nuri vorbă, m'am trudit destul, până să găsesc formula hapului salvator. Ultimul meu preparat a fost un adevărat elixir de sănătate, care i-a luat boala socrului cu mâna.

Bătrâna păstră secretul și nimănuia nu-i spuse că faimosele hapuri miraculoase le svârlise la foc, lucru ce aduse belșug în casa farmacistului.

După acest miracol, toți locuitorii orașului, când se simțeau puțin constipați cereau:

— Sămi dai hapurile alea, care au sculat pe moș de pe marginea mormântului.

Dar faima acestor hapuri trecu repede granițele Spetenilor și sătenii din comunele învecinate nu consumau decât aceste hapuri, pe care farmacistul le servea acum în cutiute colorate, cu eticheta „hapurile Nufăr”. După șase luni faima hapurilor

De ce te superi măi fătăle
Și n'o iei lentu, măi încel?
O să-ți explic că n'ai dreptate,
Că'n loc de un primar c'alt dată,
Vr'o cinci sug astăzi din buget.

La ce să-ți mai vorbesc măi vere,
Că dacă ești la minte copt
Dai fără vorbă cât îți cere,
Că'n loc de cinci percepții, astăzi
Avem vr'o două zeci și opt.

Și-or cât ai crede tu de mare,
Că-î azi bugetul Comunal,
Dar nu-i destul și nu-i în stare
Să sature alăta gloadă.
Ce-î azi înfiptă'n cașcaval

Lumina-î azi concesionată,
Tramvaiul idem, apa iar.
Ce mai rămâne de-o camdată
Azi primăriei București
De cât gunoiul din trotuar?

De ce alăta vorbărie?
Gunoiul să-l concesionăm
Și-atunci adio primărie!
Putem ca s'o desființăm.

Tache Carebeatutun

Nufăr trecu și mai departe. Ziarele din Capitală îi consacrară articole elogioase. Hapurile Nufăr se răspândiră în toată România Mare.

D-l Nufăr făcu avere și deveni cetățeanul cel mai stimat din tot orașul Numai Baba Vișa, azi aproape centenară, mai protestează.

— Hapurile Nufăr? Bune de dat pe gârlă. Numai ceaiul de rădăcină de soc a vindecat pe moș Sterea.

Dar cine se mai uită azi în gura unei căzături ca baba Vișa?

Purice

- Ai putut să plătești totul? Cu **ce**?
— M'am împrumutat cu două mii de lei, cincisprezece mii i-am luat pe polițe și restul i-am dat dela mine.
— Cât a fost restul?
— Trei lei și cincizeci!

(Desen de Bouchet)

Zece găște pentru-o vulpe

Titu Martac a trebuit să ia tramvaiul No. 16 între ora 12 jum. — 1, ca să se convingă că Teiul și Oborul e suprapopulat.

Strivit, stălcit, Titu Martac de-abea și trăgea sufletul. Dela genunchi și până la umeri, simțea o presune așa de violentă încât se aștepta ca dintr'un moment în altul, să-i sară ochii din cap.

O presiune și mai mare, provocată de pasagerii urcați la stația „Carpați“, îi fixă brațele în poziția în care îl prinse adică lipite de piept, cu care comprima fără îndoială bătăile inimii, amplificate de presiunea neobișnuită. Cel puțin bine că în asemenea caz, putea păzi portofelul de orice tentativă de evaporare.

Dar mâinile lui Titu Martac nu păreau numai portofelul din buzunarul hainei, ci și pieptul unei necunoscute, piept voalat ușor de țesutura fină a unei rochii de vară. Spatele și gâtul necunoscutei erau garantate contra intemperțiilor de o blană de vulpe argintie, prinsă în jurul gâtului.

O mică mișcare a degetelor, făcu pe Titu Martac să se convingă că persoana din față era o femeie tânără, ceea ce-l cam zăpăci puțin. Nici odată în viața lui nu părea să fi întâlnit alți sâni mai apetisanti înțelese imediat că numai întâmplarea, acest meșter mare, îi pusese chipul în mână, ceea ce-l făcu să se decidă să nu-i scape de loc.

Ca s'o vadă la față, îi era imposibil, din cauză că vecina în chestiune era ceva mai mărunță decât el și deci nu-i putea zări decât fundul pălăriei, ale căror boruri îi gădilau bărbia.

Ca să poată vedea ce chip ascundea acea pălărie, i-ar fi trebuit ca să se plece puțin în jos, sau să se dea cu un pas înapoi, lucru imposibil, din cauza presiunii colective.

Tot ceea ce putea să creadă era că necunoscuta era o femeie elegantă, de oarece purta o blană de vulpe (fie ea chiar argintie) în toiul verii.

În ce privește chipul de sub pălărie, Titu Martac ar fi dorit să fie cât mai plăcut, iar cât despre faptul că poartă o fi blondă, șatenă, sau brunetă, sau că o fi având ochi caprui, negri sau albaștri, asta-l interesa mai puțin. Ar fi fost destul de multumit s'o știe frumoasă; în schimb corpul și-l imagina adorabil.

Ancheta digitală odată terminată și rezultatul părându-i destul de satisfăcător, Titu Martac simți deodată o iubeste, dar la stația Romană-Viitor o mișcare se făcu în înghesuială. Câțiva pasageri reușiră să cumpunând un interval între el și necunoscută. Fiind atent ca să nu-i str

vească cineva bățătura, Titu Martac se găsi la un moment dat că pipăie burta unui domn gras. Necunoscuta dispăruse. Probabil că și ea coborârăse, fără ca Titu Martac să bage de seamă.

Ce rău îi părea! Dar imediat simți o mare bucurie. Un corp păros îi mângâia obrazul. Vulpea necunoscută rămăsese agățată de umărul lui.

— Evrica! își zise el în gând, această întâmplare mă va pune în curând în fața adorabilei necunoscute.

A doua zi toate gazetele publicară acest anunț, pus la loc vizibil:

„S'a găsit eri la dejun, în tramvaiul Nr. 16, între Carpați și Romană-Viitor, o blană de vulpe albastră. Cine a pierdut-o să se adreseze „d-lui Titu Martac, Str. Timbrului No. 71“.

Ziua următoare, dis-de-dimineață, adică la ora 10, (totul e relativ în lumea asta) Titu Martac sună servitoarea.

— Marișo, nu cumva m'a căutat vr'o cucoană?

Mișcarea religioasă care a marcat un curent atât de accentuat în lumea noastră de după război, are răsunet și în foaia noastră. Prăznuirile diferitelor sfînți sunt prilej de reflexiuni, nu totdeauna prea cucernice; în măsură în care nu ating nobilul rost al acestei reînvieri a credinței, le vom face loc treptat aci, cu subtitlul

Răsfoind calendarul

La 18 Ianuarie, ortodoxii prăznesc pe Sfinții Atanasie și Chiril, Patriarhii Alexandriei.

Prea cinstite Atanasie
Astăzi când te prăznuim
Nu 'naltă înmăsur' și-aghioase
Ci eu unul vin umil
C'un buchet de flori... de stil
Cuvioase
Atanasie!
Fie, zău! c'ai n'ște fini!
Par de este „fin“ vreunul
Că Românul
Când ti-a zis
„Nu mai face pe Tănase“
Să știi că te-a și descris!
Cuvioase
Atanasie

— Domnule, răspunse credincioasa servitoare, nu v'a căutat numai una, ci zece.

— Zece?

— Da, și toate vă așteaptă în antreu.

Titu Martac se scărpină după ureche.

— Zece găște pentru o vulpe? Cam multe.

Era chiar purul adevăr. Zece femei așteptau în antreu și toate prețindeau că blana de vulpe e a lor. Toate erau de statură potrivită, toate purtau pălării de fetru maro, dar nici una nu era pe placul lui.

Ce era de făcut? Să svârle vulpea „pe păr“, cum fac copiii la școală și cine-o apucaro să fie a ei? Ar fi provocat o imbulzeală groaznică.

Titu Martac după o oarecare ezitare găsi singurul mijloc capabil de a-l scoate din încurcătură și, ca un băiat bine crescut ce era, dădu blana numai uneia din ele, trimițând pe celelalte nouă la blănar să-și cumpere câte una la fel.

Mox.

Dintre cei ce prăznesc
Și beau azi de se turtesc
Și întind un chef la toartă
Unul singur vrednic poartă
Numele-ți duhovnicesc
S'ăla-i Constantin Tănase
Care fiindcă tare 'n nas e
N'a cerut la minister
Sa i-l schimbe'n Tă-Năsescu
Nume nobil, mai de soi
Or' în simplu Tă-Năsoi
Și mai este unul sfinte
Cuvioase
Atanasie.
Are nume papistar
Și el Romei este f'ul
Ti l'oi spune mintenas:
Domnul Iuliu Maniu!
Asta sfinte
Poat'să ningă,
Poat'să plouă,
Zina noaptea s'o învingă,
Papistea să stea sub rouă,
Mândrul soare să anună,
Să răsară dulcea lună,
Florile să se deschidă,
Să dea grindină, om'dă
El nu mîscă, nu dă semn!
El să-ți fie fin e demr
Fiindcă este tot Tănase
Dar de lemn!
Fără ăstia doi Tănase
Ceilalți nu fac n'ci un ban
Știu că n'ai de ce fi mândru
Deși-ai doar o zi pe an!
S' 'mî închîpui că deaceia
S'o suportî ușor, abil
Ai făcut-o pe din două
Cu părintele Chiril!

Turandot

- Am fost la premiera dela Național.
- Plină de idei ?
- Da. O rochie „betrav“ de crep solei, un feutru topé, pantofi boaderozi...

A. Z. Poste-Restante

Cotolan era mecanic. Avea nevastă și pe deasupra și un prieten intim.

Luni 14 Februarie, spre seară, nu se știe prin ce întâmplare, Cotolan descoperi că soția sa promisese prietenului o primă întâlnire peste 4 zile, adică Vineri 18 Februarie.

Toată seara, plus a doua zi toată dimineața, Cotolan nu înceta de a se vâita de soarta lui cea tristă.

Marti seara, venind dela lucru și trecând prin fața Poștei, pentru a face pe d-na Cotolan să renunțe la întâlnirea proiectată, soțului îi veni o idee. Intră în sala Poștei și schimonosindu-și puțin scrisul, trimise soției următoarele rânduri:

Doamnă,

Știu că Vineri 18 Februarie, în loc să te duci la mama, ca'n fiecare Vineri, ai de gând să mergi în altă parte. Te sfătuiesc să-ți vezi de treabă. În caz contrariu voi anunța imediat pe socrul d-tale și cred că atunci n-o să fie bine.

Apoi, pentru a da o mai mare tărie acestei amenințări, crezu de cuviință că nu trebuia s'o trimeată ca orice scrisoare anonimă și semnă amenințarea cu inițialele: A. Z. Poste-Restante.

Singura corespondență a d-nei Cotolan era numai o scrisoare pe an, primită dela o soră a sa, măritată la țară, prin care o felicita de ziua ei. Așa că fu foarte surprinsă, când Miercuri 16 Februarie, în timp ce se ducea în piață după târgușel, factorul îi aduse scrisoarea cu pricina.

LA MARE

— Da, sunt în călătorie de nuntă.

— Cred c'o să-mi prezinți pe nevastă-ta.

— Regret, dar nu e aici. Prăvălia nu poate să rămână singură. Întâi am plecat eu. Pe urmă, dac'o mai fi timp, vine și ea.

Natural că citirea ei o întristă foarte mult. Tot timpul își bătu capul să ghicească cine o fi acel A. Z.?

— O fi lăptarul pe care l-am ocărât acum o lună, că mi-a adus laptele amestecat cu apă? O fi olteanul pe care l-am făcut pungaș, că-mi da lipsă la cântar? O fi măcelarul că ruia i-am adus carnea înapoi?

În fine, că o fi lăptarul, olteanul sau măcelarul, puțin îi păsa d-nei Cotolan, principalul era cum să-și asigure tăcerea lui?

În fața poștei se opri gânditoare.

— Și de ce nu? Își zise ea. De ce n'ași încerca?

D-na Cotolan avea puse deoparte câteva economii, strânse picătură cu picătură, fără știrea soțului.

Intră în sala poștei, luă un plic, vâri înăuntru o hârtie de o sută și o expedie pe adresa d-lui A. Z. Poste-Restante, adăogând pe un petic de hârtie: „Din partea d-nei Cotolan“.

D-l Cotolan, trecând a doua zi pe la poștă, primi scrisoarea cu cei 100 lei.

Așa dar Vineri 18 Februarie, în timp ce d-na Cotolan se ducea la „mama“, d-l Cotolan, la rândul său, se ducea la „tata“.

La întoarcere d-na Cotolan constată cu multă satisfacție că în loc să-și găsească soțul acasă; pândindu-i întoarcerea, ca orice soț ultragiat, cu făcălețul în mână, găsi prins în ușa un mic bilețel, prin care soțul anunța că s'a dus și el la „tata“.

Pe la unu noaptea, Cotolan se 'ntoarse și el vesel și bine dispus.

— Vezi, se gândi satisfăcută d-na Cotolan, deși m'ă costat un sutar, dar cel puțin mi-am asigurat discreția d-lui A. Z. Deci Vinerea viitoare, pot să mă duc din nou, fără grijă, la „mama“.

Dar vai, Marti 22 Februarie, tocmai când se felicita că numai cu un sutar își asigurase complicitatea d-lui A. Z., primi din partea acestuia o nouă scrisoare.

A. Z. îi scria:

Doamnă,

Știu unde-ai fost Vinerea trecută, dar din cauza sutarului ce mi-ai trimis, am tăcut. Știu însă că și Vineri 25 Februarie iar ai de gând să te duci acolo. Dar de data asta nu mai pot să tac și te previu că sunt decis să 'nștiințez soțul.

Trimittând și a doua oară o hârtie de o sută d-lui A. Z., d-na Cotolan creiașe un precedent deplorabil.

Așa că Marti 1 Martie, 8 Martie, 15 Martie și 22 Martie, factorul îi aduse regulat corespondența prin care d-l A. Z. îi scria: „Mă muștră conștiința când mă gândesc că sunt silit să tac și să nu anunț pe d-l Coto-

lan de purtarea d-tale. Dar sunt om de onoare și știu să-mi păstrez secretul. Deci și la 2 Martie și la 9 și la 16 și la 23 Martie, d-na Cotolan trimise tăinuitorului câte 100 lei.

Intr'adevăr, d-l A. Z. continua să fie discret în schimbul sutarului săptămânal.

În acest timp, Vineri 25 Februarie, 4, 11, 18 și 25 Martie, când d-na Cotolan se 'ntorcea veselă dela „mama“, cu o oră, sau două înaintea soțului, constată că și acesta la întoarcere nu arăta a fi posomorât sau neîncrezător. Din contră, părea foarte vesel și bine dispus; ba atât de fericit, încât d-na Cotolan intrase chiar la bănuială, îndoindu-se că soțul și-ar petrec ziua la „tata“.

Dacă d-na Cotolan ar fi fost o femeie bogată, o viață întreagă ar fi trimis tăinuitorului suta complice, dar vai, Marti 29 Martie, constată cu multă mâhnire că economiile ei erau pe isprăvite. Fu deci nevoită de a lua următoarea, deciziune penibilă. Scrise tăinuitorului:

Domnule A. Z.,

Pentru că nu sunt femei prea bogată și pentru că nu vroi să mai măd coste câte 400 lei pe lună, sunt nevoită să încetez de a mai măduce acolo unde mă duceam până acum. Află dar că de aci 'nainte, Vinerile viitoare le voi petrece în mod real la mama.

D-l Cotolan se obișnuise ca în fiecare Joi să treacă pela poștă și să-și încaseze sutarul. Dar astăzi, Joi 31 Martie, când primi scrisoarea prin care soția-l anunța de hotărârea luată, simți o mare decepție, de oarece gratie acestui sutar, putea petrece și el minunat în fiecare Vineri la „tata“.

Sovăi puțin, apoi se 'ntoarse la biroul poștei și scrisoarea următoarelor rânduri:

Doamnă,

Am dovedit că sunt om de onoare, ne spunând nimic soțului d-tale, în schimbul sutarului săptămânal ce-mi trimiteai. De data aceasta vroi să-ți dovedesc că sunt și om de inimă. De ce să renunți la prietenul d-tale, care poate te adoră?

Iată, să nu zici că sunt om rău. Hai să tăem sutarul 'n două. Aștept răspuns urgent. A. Z. Poste-Restante. Virg.

Sfântul Sisoe

ULTIMA EXTERMITATE

Fifi sări din pat și deschise fereastră. Un aer cald primăvăratice îi izbi fața.

— Ce zici Toto? E așa de frumos afară! N'aj fi de părere să facem o mică plimbare la țară?

Toto se întoarse pe partea cealaltă, bombănind. Dar Fifi nu se lăsă învinsă, ci dintr-o smucitură asvârli plapuma cât colo.

— M'ai auzit ceram zis?

Bietul Toto fu nevoit să se scoale.

Victor Ionaș, zis și Toto, student la drept și viitor magistrat, ca toți semenii săi, căpătase o educație serioasă din partea părinților. Nu se știe însă prin ce împrejurare se încurcase cu Fifi, cu care ducea un menaj pseudo conjugal.

— Fie, zise el, mi-au mai rămas câteva sutare din suma primită acum o săptămână dela severul meu tată. Hai să le cheltuim și p'astea.

Într-un sfert de oră fură gata. Peste o oră erau deja în tren.

Nu mult după plecarea tinerilor, o trăsură se opri în fața locuinței lor, și un bărbat respectabil cobori din ea.

— Aci stă d-l Victor Ionaș? întrebă el pe proprietăreașă.

— Aci domnule, dar nui acasă.

— Drace! făcu domnul cel respectabil, trebuia să-i telegrafiez din vreme că sosesc astăzi, ca să știe băiatul să m'astepte. Eu sunt unchiul său, unchiul Socrate, membru corespondent al societății de Hagiologie. Nu știți, o să se întoarcă în curând?

Proprietăreașă dădu din umeri: „știu eu?!“.

— Aveți dreptate, făcu unchiul Socrate. Totuși, cu voia d-voastră,

îmi permiteți să-mi las bagajul la el?

Proprietăreașă nu se opuse:

— Zic, să nui las să ia ceva, se gândi ea, dar din moment ce necunoscutul aduce ceva, la ce bun să mă opun?

Unchiul Socrate cobori din trăsură o ladă enormă, de lemn vopsit în alb și o introduse în locuința lui Toto.

Într-adevăr unchiul Socrate era membru corespondent al societății de Hagiologie (știința sfinților). Pe deasupra mai era și un arheolog renumit, fără rival în toată țara.

Numai afurisita de Hagiologie îl adusesese pe unchiul Socrate la București. În urma unor săpături făcute în împrejurimile muntelui Găunosu din Bacău, descoperise un sarcofag, care după părerea lui aparținea sfântului Sisoe, sfânt român, martirizat pe pământul țării noastre, nu se știe de către cine și la o epocă foarte nedefinită. Secole de-arândul, Sfintele soboare au negat existența acestui sfânt, ajungând cu persecuția până acolo încât fusese scos definitiv din calendar.

Iată dar că unchiul Socrate, după îndelungate cercetări, descoperise sarcofagul sfântului, pe care se vedea clar incrustată toată viața lui, dela nașterea și până la martirizarea lui.

Fără sgomot, fără reclamă, unchiul Socrate ambalase sarcofagul în acea ladă, pentru a-l prezenta societății de Hagiologie și neavând pe nimeni în București, trase direct la nepotul Toto.

— Vei spune nepotului că l-am căutat, îi zise el proprietăresei, apoi se duse direct la sediul societății Hagiologice, spre a expune membrilor descoperirea făcută.

Nu e vina proprietăresei că Fifi și Toto se întoarseră acasă pela miezul nopții și n'a putut să-i anunțe sosirea unchiului Socrate. Tinerii petrecuseră de minune la țară, iar la întoarcere rămăseseră surprinși când găsiră în apartamentul lor lada sfântului Sisoe.

— Un cadou, exclamă Fifi.

— Nu cred, trebuie să fie altceva, își dete Toto cu părerea.

Curioși deschiseră lada.

— Uite un cap de bufet, exclamă Fifi, ale cărei cunoștințe arheologice și hagiologice erau absolut inexistente.

— Glumești?

Fiind prea obosiți, lăsară pentru a doua zi deslegarea enigmei și amândoi se culcară, adormind buștean.

Nu era nici ora 7, când Fifi și Toto fură deșteptați din somn, de bătaii violente în ușe.

— Doctore nevastă-mea e bolnavă.

— Suferă mult?

— Enorm; nu mai poate vorbi!

(Desen inedit de S. M. Berter)

— Deschide Toto, sunt eu, unchiul Socrate, ai repede, deschide.

— Dumnezeule! gemu Toto, ce ne facem? Dacă m'ar prinde unchiul cu tine, nu numai că m'ar desmoșteni, dar ar anunța și pe tata. Ascunde-te Fifi, că-i lată rău!

— Unde? întrebă Fifi.

— Vără-te colo 'n lada ceea! Ascultătoare, Fifi dădu la o parte rămășițele moaștelor sfântului Sisoe și de bine de rău, se ghemui în sarcofagul sfântului.

Toto deschise ușa.

— Dragă unchiule, bine-ai venit! ce plăcere! Cu ce ocazie?

Dar unchiul era grăbit:

— Lasă c'am să-ți spui eu altădată. Deocamdată mă grăbesc. Sunt așteptat la societate. La dejun o să aflî totul, c'o să luăm masa împreună; apoi adresându-se celor patru hamali cu care venise:

— Haide, luați lada și veniți cu mine.

Înainte ca bietul Toto să poată scoate o singură vorbă, cei patru hamali înfășcară lada și eșiră cu ea afară, în timp ce unchiul Socrate le striga:

— Incet, incet, băgați de seamă. E lucru de valoare. Habar n'aveți voi ce-i înăuntru.

Înștiințați de importanța descoperirii unchiului Socrate, membrii societății de Hagiologie îl așteptau în dimineața aceea la sediul societății, foarte nerăbdători.

Unchiul Socrate, după ce pusă lada în fața membrilor societății, înainte de-a o deschide, găsi le cuviință să le ție și un mic logos:

— Nu mai încape nici o îndoială domnilor că sfântul Sisoe a existat în carne și'n oase. Actualmente, cercetând cu atenție conținutul acestei lăzi, o să vă dați perfect de bine seama că cele ce v'am comunicat nu sunt palavre, ci numai purul adevăr.

Toți se apropiară de ladă. Dar înainte de-a o deschide, capacul sări

— Niculae, vezi să nu mănânci prea multă dulceată.

— Mămico, n'am să pot ști dac'am mâncat prea multă decât după aceea. (Desen de Henry Morin)

singur în sus și din interior apăru l'fi în costum sumar.

Toți cei de față scoaseră strigăte de groază. Unchiul Socrate fu tratat drept om nebun și trebui să se 'ntoarcă rușinat acasă. Natural că n'a mai dat cu ochii de Toto pe care l-a acuzat că intenționat i-a jucat urăta farsă.

Epilogul acelei afaceri a fost că și astăzi membrii societății de Hagiologie se 'ndoesc de existența sfântului Sisoe.

Mard.

Amor... sentimental

Cum îți simt aprins, iubito,
trupul tău rotund și moale, —
mai cu seamă când mă aflu
supărat afar' d'n cale, —
mă calmează numai gândul
că te am întreagă-a mea
și nu-ți mai culeg doar... mukul
din vre-un colț de dușumea.

Mlădioasă și subțire,
prin înel par'c'ai fi trasă, —
(și nici altora, de sigur,
nu le placî când ești prea grasă),
tu de focul meu te mistui
pân'la capăt, și te stingi,
fără să 'ncezezi o clipă
buzele să mi le atingi.

Ce de visuri și speranțe,
câte doruri și iluzii
mă îmbată când sărutu-ți
lung mă ard'n sfîrcul buzei!
Mă vrăjește-adînc parfumul,
ce-l exală din belșug
alba ta făptură, scump-o,
când cu patimă te sug!

Te cunosc de mull; povestea-ți
e de tot nefericită:
Unui „domn“ de la Regie
fostu-rai înfăi, iubită;
dela el te-a luat, apoi, un...
invalid! (Ce soartă rea!)
Și la dănsul eu, de tine,
m'am amoretat... lulea...

Tram făcut cadou — ții mînte —
un amnar și-o tabacheră, —
tot ce-aveam! — și-am dus, de-otaltă,
viața asta efemeră,
de cu zori și pînă'n noapte,
hăt, tîrziu, nedespărțiti.
Nici Virginia și Paul,
n'au fost mai îndrăgostiți.

Vai! dar, ce? (m'am luat cu vorba)
te sfîrșești?... Și tocma 'n clipa
când albastra inelare
își filă mai des risipa!...
Iată-acum ce mai rămase
dîntr'atât de-aprins amor:
Scrumul jos, în aer fumul,
iar în gură un... color!

Puf Ulescu

Agencia Viteleanu

Infundat într-o mică cafenea din cartierul Grivița, Alexandru Piseanu frunzărea distrat jurnalele pe care chehnărul i-le făcuse grămadă pe masă.

După ce citi și reciti drama din ajun: o biată femeie care se lăsase să moară de foame în pavilionul Industriei Alimentare dela Expoziția din Parcul Carol, Piseanu se uita la mica publicitate.

Un anunț dela rubrica ofertelor de serviciu îi atrase atenția.

Se caută bărbat de 21—40 ani distinși și cu înfățișare marțială. Nu se cer nici aptitudini speciale nici referințe. Câștig imediat. A se prezenta înaintea de amiază la agenția Viteleanu, str. Prânzului No. 181.

Acest anunț îl puse pe gânduri pe Piseanu. Instinctiv se privi în oglindă. Avea înfățișare marțială? Figura nu prea era dintre cele mai alese dar lumflând pieptul, dând umerii înapoi și întinzând genunchii, realiza încă destul de bine silueta energică a unui profesor de box.

A doua zi dimineată Alexandru Piseanu suna la ușa birourilor Agenției Viteleanu. Fu introdus în cabinetul directorului, d. Viteleanu, care-l măsură prin ochelari și-i zise:

— Domnule, sunteți al șaptezeci și doilea postulant pe care-l primesc astăzi. Incepe să mă obosească această procesiune de oameni distinși și marțiali și vă iau în serviciul meu, nu fiindcă îmi păreți mai bun, ci fiindcă nu-mi păreți mai prost decât concurenții dumneavoastră.

Însărvind această încurajatoare în traducere d. Viteleanu pofti pe Alexandru Piseanu să ia loc în fața lui și urmă:

— Înainte de a vă explica în ce va consta slujba dumneavoastră,

— Ce te tot uiți la mine? Doar nu m'am schimbat de ieri până azi?

— Nu, Frusinico. Ai mereu acelaș zâmbet al tău dela douăzeci de ani!

vreau să vă spun câteva cuvinte despre agenția Viteleanu. Agenția Viteleanu are specialitatea de a organiza și de a aranja ceremonialul nunților. Persoanele care doresc să-și evite orice preocupare, mi-se adresează mie și mă însărcinez să le prepar, să le combin și să le ordonez nunțile dela trimiterea scrisorilor de invitație până la banchetul ce încheie nunta. În schimbul a diverse suplimente, eu închiriez etalaje de cadouri de nuntă pe care prind în ace cărțile de vizită cu cele mai mari nume din țară, rediez panegiricul rudelor tinerilor căsătoriți până la a șaptea spiță trimet din oraș telegrame de binecuvântare semnate M. Cristea ca să creadă că sunt trimise de Patriarhul Miron Cristea și prepar itinerariul călătoriei de nuntă, dela care mai scot ceva profit din aranjamentele cu hotelierii... Dar ajung la ultima mea inovație. Ați observat că la toate ceremoniile ceva mai elegante sunt și militari în uniformă?

Știți dumneata câți părinți au regretat, aci în fața mea, lipsa dela ceremoniile lor a unui văr sau prieten în uniformă? Aceasta mira dat ideea de a furniza militari familiilor care nu-i au. Chiar am întocmit următorul tarif de care te rog să îmi cunoști, Alexandru Piseanu citi, stupefiat, pe foaia de hârtie.

— Așa că înțelegi, îmi spuse Viteleanu, îmi trebuie un bărbat tânăr care să poarte uniforma până la gradul de căpitan; pentru colonel și general am un fost revizor de vardiști, de ale cărui aptitudini am fost foarte mulțumit până acum. Vrei să intri în serviciul meu? Îți dau leafa 3500 lei pe lună dar ai și hrana de vreme ce îei parte la toate mesele. Uniforma ți-o procur eu. Primești?

Alexandru Piseanu nu șovăi nici o secundă, fiindcă visul lui era să-și câștige pâinea vărsând minimum de sudoare posibil. Cum asemenea chipir era rar, primi cu grabă.

— Bine, zise d. Viteleanu. Ai să începi serviciul mâine. Am o nuntă de clasa IV-a la Sfinții Voivozi la care mi s'a cerut un comisar de poliție. (o idee a soarelui care a fost și el ne vremuri colaboratorul lui Radu Mihailescu). Ca să nu te înseli întrebi dacă e acolo nunta d-lui Spiridon și când vor sosi la biserică, te bați între neamuri. Soarul o să te prezinte ca fiul unui vechiu prieten al lui și-ai să petreci cu ei. Știi la oamenii acestia mai de jos, se mănâncă mai bine. Îmi nare rău că deșteptezi cu o nuntă modestă, dar ai să folosești pentru a te familiariza cu noile duminale funcțiuni.

Ceremonia avea loc la orele șase precis, fusese fixată mai de vreme pentru ca să rămână pe urmă mai mult timp de petrecut. Piseanu socotise că avea tot timpul să tragă un pui de somn după masă pentru ca să se prezinte la „serviciu” bine dispus și în formă.

Dar îl fură somnul și când se deșteptă era taman cinci și jumătate. Într-o clipă fu în picioare, îmbracă uniforma de comisar și se asvârli în tramvai. Deabia când fu pe bancă se desmeteci. Unde mergea? La Sf. Spiridon. Numele de Spiridon îi juca în cap.

Și într'adevăr la Sf. Spiridon era o nuntă. Lume afară, lume înăuntru. Piseanu dădu busna. Ceremonia se sfârșea în acel moment și o lume mult mai bine și mai îmbrăcată decât se aștepta să găsească el se îmbulzea să felicite pe tineri și pe socri.

Fără măcar să-i treacă prin minte că „prieteni” lui îl așteptau la Sf. Voivozi, Piseanu își făcu loc în rândul întâi, cu toată autoritatea pe care i-o da uniforma și legăturile cu socrul.

Tânăra căsătorită văzând pe acest reprezentat al autorității înaintând vertiginos, tipă leșinând în brațele soțului ei.

— Ah! Poliția... maman!

Socru-său se repezi să o sustină. Piseanu bănuind că bătrânul acesta venerabil e fostul ofițer de poliție care îl invitase, îl lovi amical pe urmă. Gestul fu surprins de mama miresei care strigă și mai tare ca ficăsa:

— Doamne!... Il arestează pe socrul tău... o, bietul meu copil nenorocit!

Și închizând ochii ca să nu mai vadă rușinea, plânse fără de sfârșit. În biserică isbucni un scandal de nedescris. Lumea se cățăra pe strane ca să vadă mai bine. Domnișoarele de onoare șopăiau:

— De ce-l arestează?

— A iscălit polițe false.

— Bravo! Să ia pe fiul unui escroc.

— Se zice c'a spart o casă de bani.

— Nu mă mir.

Tumultul creștea mereu. Biserica hănuia de glasuri. Deodată se auzi:

— Un doctor, repede un doctor!

Mireasa leșinată era transportată pe brațe afară la aer. Tatăl ginerelui, roșu ca o creastă de curcan, cu gulerul deranjat, urla gesticulând:

— E odios!... Să mă aresteze pe mine, om bătrân, fără pată! E o infamie! E un complot! E o cursă politică! Crimele regimului!

— Oricum e mai înlim... și apoi suntem protejați contra ametelei în fîntului.

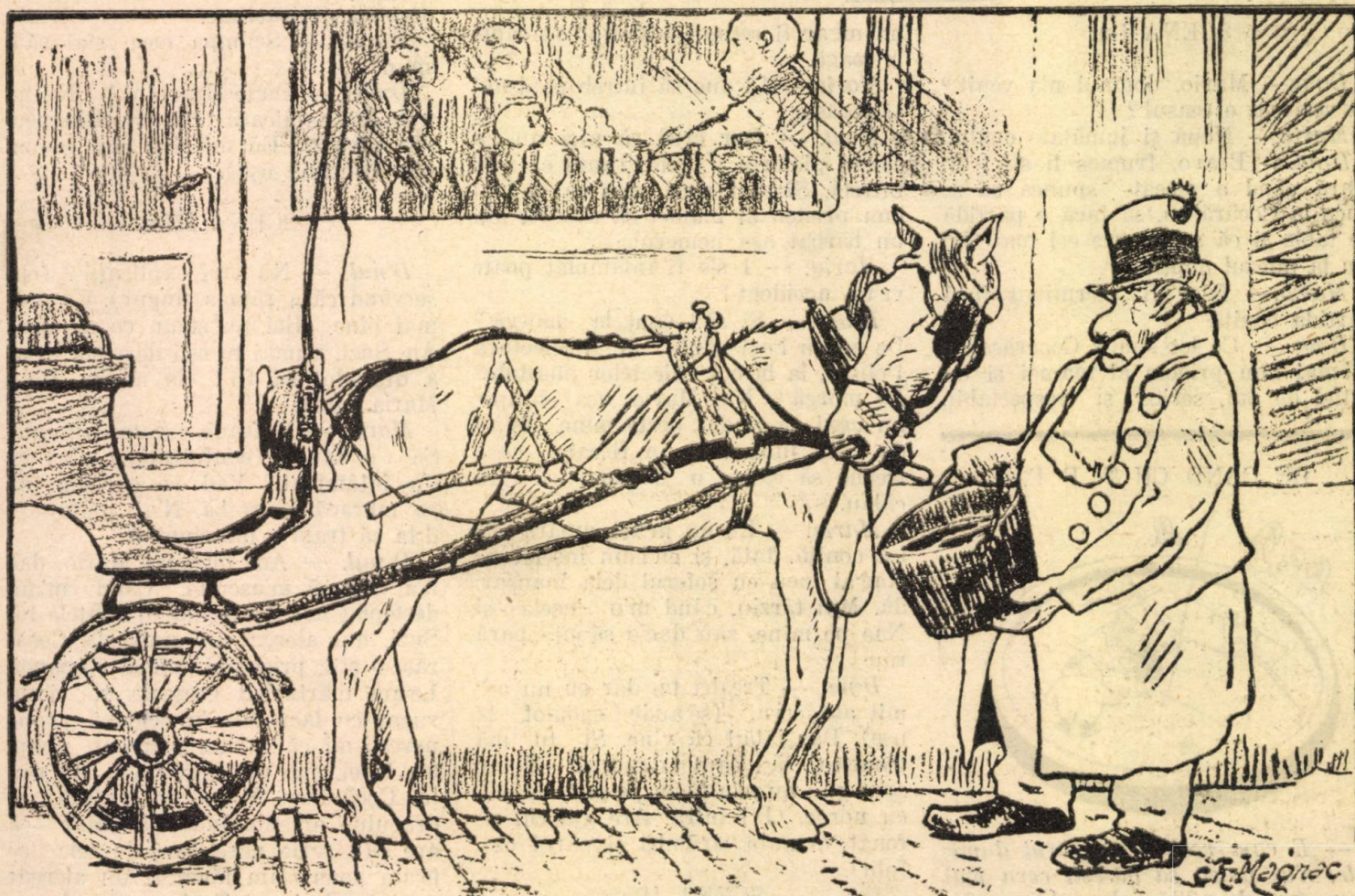
Desen de H. Avelot

La care un glas, unul singur strigă timid:

— Jos guvernul!

Invitații, invitatele, popii și dascălii se uită unii la alții mirați. Comisarul dispăruse.

După M. Decobra

— Știu, fata talei, că nu-ți place apa. Dar ce, mie îmi place?...

PREFATA

(Pentru cazul când mă voi decide să-mi adun versurile în volum).

Aci, — și 'n alte părți — de ani,
Scriu anecdote, glume și satire;
Făcând pe mulți să prindă a zâmbi,
Cu toate că sunt cam posac din fire.

Pe masă, teancuri stau în jurul meu
Revistele, ce din păcate 'n ele
Mai mult sau mai puțin, dar totuși au,
Câte ceva din „operile mele“.

Sunt teancuri prăfuite, — le desfac
Și recitesc, sub semnături diverse.
Bucăți, ce cam de mult din mintea mea,
Observ că sunt de guma vr mi, șterse.

Imaginații și aiurări,
Alături de săgeți usturătoare;
Minciuni și complimente la femei;
— Dictionar dat prin strec urătoare —

Volume chiar, — și totuși un moment.
(Aci vă spun un lucru adevărat).
Mă rușinez, când văd în viața mea,
Câtă... hârtie bună am stricat!

Ciupac

O dramă conjugală

SCENA I-a

D-na. — Mario, domnul n'a venit?
Ia vezi cât e ceasul?

Maria. — Nouă și jumătate conită.

D-na. — Bravo, frumos îi stă! Aseară când a plecat, spunea că se duce la Cocărăscu, să facă o partidă de table și că se întoarce cel mai târziu la miezul nopții.

Maria. — N'or fi terminat încă partida conită.

D-na. — Ce tot spui? Cocărăscu e cel mai bun prieten al mamei și un astfel de om, serios și respectabil,

nu mi-ar fi reținut bărbatul o noapte întreagă.

Maria. — Mă duc să întreb pe d-nul Cocărăscu.

D-na. — Dar cred că nici nu i-a călcat piciorul p'acolo. Inutil să mai întrebi. Și apoi n'ași vrea ca al mai bun prieten al mamei să afle că am un bărbat așa nemernic.

Maria. — I s'o fi întâmplat poate vr'un accident!

D-na. — Și să-l caut la morgă? De ce nu l'ași căuta la Prefectura Poliției, la biroul obiectelor pierdute? La morgă? Nu, Mario, așa chilipir nu cred să fi dat peste mine. Asta-i de când lumea, că în fiecare casă trebuie să existe o victimă și un călău.

Maria. — Eu nu m'ași supăra de loc conită. Iată, și eu l'am înșelat pe Naeral meu cu șoferul dela mansardă. Mai târziu, când m'o 'nșela și Nae pe mine, zău dac'o să-mi pară rău.

D-na. — Treaba ta, dar eu nu admit așa ceva, (se aude sgomot la ușă). Dar iată-l că vine. Și tu mă trimiteai să-l caut la morgă. Ți-am spus eu: nu m'a făcut pe mine mama cu noroc. (D-l intră. Are gulerul și fonat cravata strâmbă și părul ciufulit).

SCENA II-a

(D-na s'a așezat pe canapea și și curăță nervoasă unghiile).

MAMA (FETITEI CARE A MIN-
TIT)

— Ce are să zică papa, când am să-i spun ce ai făcut.

— O să zică: lasă că toate sunteți la fel!

(Life, New-York)

D-nul. — Bonjur scumpa mea!

D-na. — Cerei zis?

D-nul. — Nimic. E adevărat. Am cam întârziat puțin, dar..

D-na. — De unde-mi vii? Unde ți-ai petrecut noaptea?

D-nul. — Nu fi răutăcioasă dragă. La ce mă iei așa? Ori poate-ți închipui că..

D-na. — Inutil. Păstrează-ți minciuna pentru tine. Cine ți-a făcut nodul dela cravată așa anapoda? Nu te apropia!.. Ptiu!.. Puți a beție, a orgie, a stricăciune.

D-nul. — Scumpa mea, stai să-ți spun...

D-na. — Durte dracului! Nu-mi trebuie explicații. Păstrează-le pentru avocat. Eu mă duc la mama (ese trântind ușa).

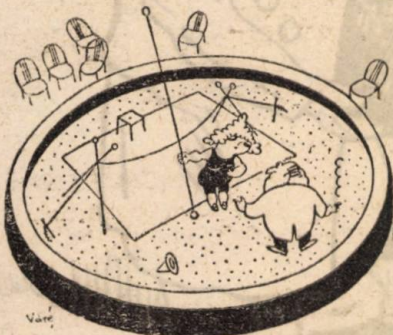
SCENA III-a

D-nul. — Nu vrei explicații? (observând că a rămas singur). Cu atât mai bine. Nici nu știam ce să spui. Ah, Suzi, numai tu ești de vină, fir' ai a dracului să fii! (în acest timp Maria intră).

Maria. — Cafeaua e gata domnule. Să v'o aduc? (confidențial). Dar ce s'a întâmplat? Văd pe cucoana că se 'mbracă în grabă. N'ai putut și d-ta să tragi o minciună?

D-nul. — Am încercat Mario, dar n'a vrut să m'asculte. Când m'am deșteptat azi dimineață în brațele lui Suzi, am alergat în grabă la Cocărăscu, știți, prietenul mamei cocoanei. Le-am mărturisit greșala și i-am rugat cu lacrimile 'n ochi să spue nevesti-mi că mi-am petrecut noaptea la ei, sub pretext că i-a fost rău lui Cocărăscu. M'an dat afară ai dracului, amenințându-mă chiar că are să-i scrie nevesti-mi de cele ce le-am spus c'am făcut. Am alergat apoi la Traian, Traian Săculescu, prietenul meu, deputatul de Ilfov. L'am rugat și p'asta să vie să spue

DE CAND CU T F F.

— E cam vechiu, numărul duminicilor, n'ai putea să găsești ceva mai nou... așa de pildă... dansul pe sârma... fără fir!..

(Desen inedit de Varé)

„Nu vă ngrămădiți, că nu mai vând“!
Este strigătul negustorului copleșit de potopul de clienți.

Acest strigăt este o realitate pentru editura „UNIVERSULUI“ care a tipărit volumul:

Niță Pitpalac și familia în Evropa

Câteva zile, — și marele tiraj de 30.000 exemplare (așa cum nici o carte n'a putut să aibă până acum) se epuizează.

Ce se va întâmpla în urmă, Dumnezeu știe, fiindcă sunt oameni cari au renunțat chiar la lemne, dar cartea tot au cumpărat-o.

nevestimi că mi-am petrecut noaptea cu el la Cameră.

Al darcului! M'a luat și ăsta la goană. În acest timp d-na intră îmbrăcată).

SCENA IV-a

D-na. — Și-acum d-le, adio! Mă duc la mama. Vei da socoteală de faptele d-tale în fața tribunalului. (Se aude sunând. Servitoarea d-lui Cocărăscu aduce o scrisoare).

Mar.a. — O scrisoare pentru doamna. Mi-a spus că n'asteaptă răspuns.

D-nul (îngălbenind). — Dă-o 'n coace.

D-na (i-o smulge din mână). — E adresată mie, (desface plicul și citește).

Scumpa mea,

Înainte ca soțul tău să-ți fi povestit totul te anunț că în noaptea arceasta Cocărăscu fiind apucat de un acces subit de ficat am fost nevoită să rog pe soțul tău să vegheze la căpătâiul bolnavului. Sper că pot veni azi în persoană să te rog să mă scuzi de neliniștea ce cu siguranță că ți-am provocat-o.

A la Eliza Cocărăscu

D-na (fericită). — Puicule, scumpule, de ce nu mi-ai spus undera! fost? Iartă-mă și hai să ne împăcăm.

D-nul. — Dacă nu m'ai lăsat să vorbesc! Și-apoi nici nu m'ai fi crezut.

D-na. — Eu? Se poate, dar Cocărăștii sunt oameni de ispravă, cei mai buni prieteni ai mamei. Imi pare bine că te-ai sacrificat pentru ei.

D-nul (a parte). — Al dracului Cocărăscu! Nu trebuia să mă ia la goană. Bine că pufin că și-a revenit, să mă scape de bocluc. (Se aude sornăria. Traian Săculescu, deputatul de Ilfov, intră).

SCENA V-a

D-na. — A.. iată pe d-l Traian, deputatul nostru; poftiți vă rog.

CRITICUL

— Cum spui dumneata că tabloul e prost? Ai pictat dumneata vreodată?

— Uite că știu când e un ou prost ori stricat și totuși n'am avut niciodată!

Traian. — Scuzați vizita mea prea matinală, scumpă doamnă, dar am venit să vă liniștesc.

D-na. — Dar sunt perfect liniștită. Soțul meu mi-a spus totul.

Traian. — Atunci vizita mea e inutilă.

D-na. — Deci știi și d-ta?

Traian. — Cum să nu știu! Ce noapte grozavă, ce noapte obositoare!

D-na. — Știu d-le Săculescu, ce sedință!

Traian. — Mie mi spui? (aparte) i-o fi spus probabil de sedința de noapte a Camerii.

D-na. — Situația probabil era gravă. Aproape că nu mai avea voce.

Traian. — Cine? Ministrul? Da, doamnă, era gata gata să ne părăsească.

D-na. — Un atac?

Traian. — Da, doamnă, toată stânga...

D-na. — Atunci ai fost și d-ta de față în cameră.

Traian. — Poate vreți să spuneți la Cameră. Natural c'am fost.

D-na. — Ai stat chiar la căpătâiul lui?

Traian. — La care căpătâi?

D-na. — N'ai spus c'ai fost și d-ta în cameră?

Traian. — Adică la Cameră. Da, doamnă, am fost. Soțul d-tale a stat tot timpul liniștit în tribuna diplomaților. Nu v'a spus?

D-na. — Unde? Când? Nu 'nteleg.

Traian. — La ședința de noapte a Camerii. A fost o sedință furtunoasă. Stânga ne-a atacat vehement. Guvernul era gata gata să se ducă. Ministrul amuțise. În fine, am scăpat. La seapte am fost cu soțul d-tale sub hală, unde-am luat o tuzlama și o ciorbă de burtă.

(Cortina cade).

Cristaș

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA
„VESELIA“
In țară pe an 200 lei
In străinătate pe an 440 lei

Crème Simon

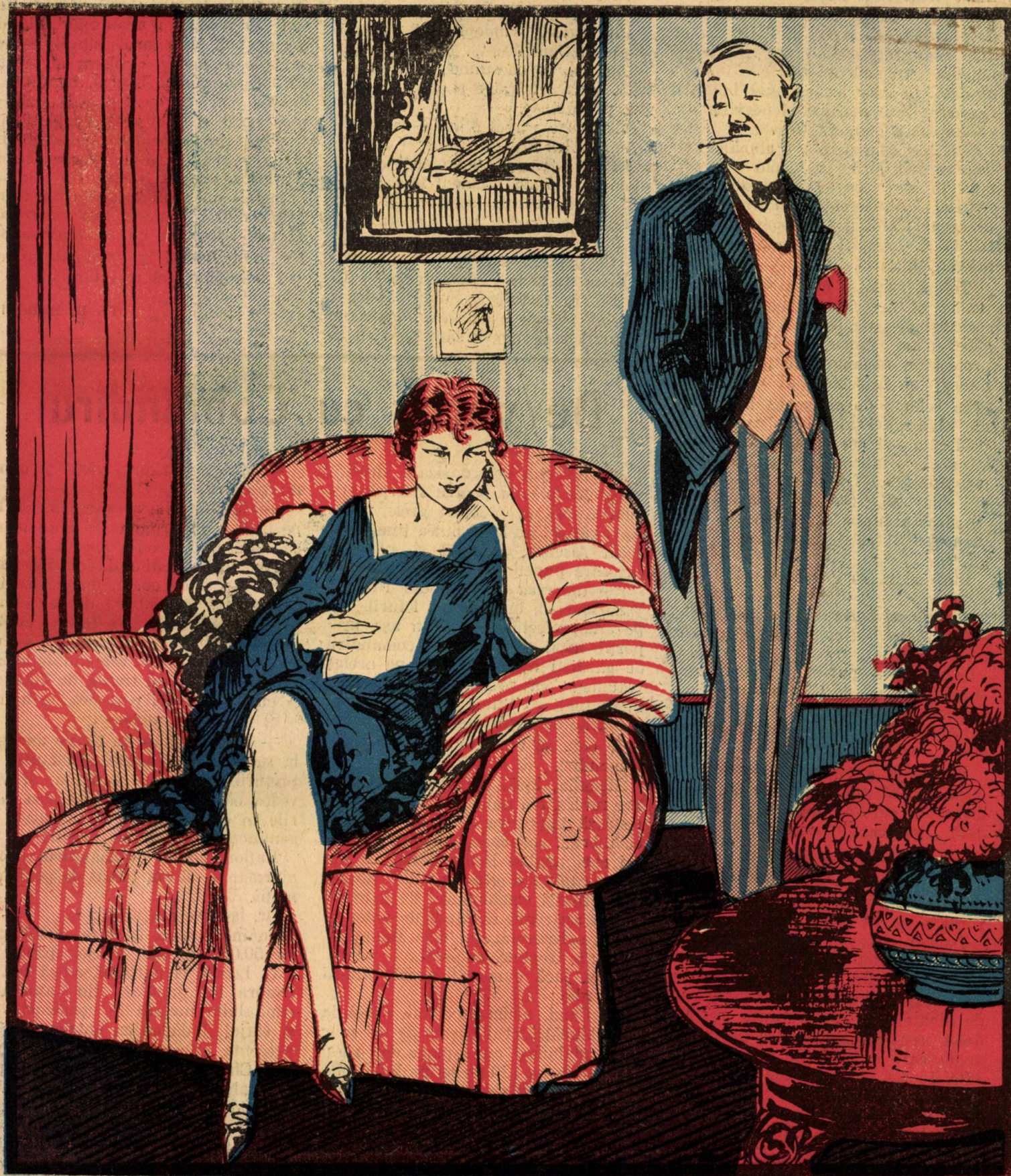
Nici uscată
Nici unsuroasă
ci perfect de aderentă, calitate absolut
trebuincioasă pentru a pătrunde într-a-
devăr în porii pielii,
La Crème Simon
Nu ascunde numai imperfec-
țiunile obrazului și mâinilor,
ci le face să dispară
cu totul.

O părere cu succes asigurat

Nu merge, domnule ministru, a înghețat.
 GEN. VALEANU. — Nu v'am spus eu să punei cojoace peste
 mașini în fie-care noapte?...

VESELIA

SORA. — Doctorul mă cunoaște așa de puțin și îmi cere mâna.
FRATELE. — Păi, tocmai pentru asta....

CRONICA SAPTĂMĂNEI

Lunguiată figură trebuie să fi făcut democrații noștri înșeriși prin diferitele „Ligi pentru apărarea drepturilor omului” și prin cazierile Siguranței, când au citit săptămâna trecută în gazete, marea noutate: în America s'a luat hotărârea de a li-se permite și negrilor să călătorească în vagoanele de cale ferată ale companiei Pullman! Și doar negrii formează acolo o populație în mare parte modestă, nițel redusă ca inteligență (ah! inteligența prea slăvită a „democrațiilor noastre”!) Și muncitoare (vezi expresia negri... literari).

Totuși negrii nu aveau voie să umble în vagoanele unei anumite societăți de cale ferată! Și cu toate astea n'am pomenit întruniri de protestare, reclamații la „Liga Națională” și inspectori ai umanității.

În schimb de asemenea binefaceri ale civilizației am avut parte noi, oridecâte ori un jupân din Sada-gura era îndemnat să și schimbe pieptănătura... frizetelor, sau de câte ori salariații Statului român din

Ardeal refuzau să vorbească „ru-munește” și să jure credință Regelui.

Încă odată se dovedește că:

*Peștele cel mare înghite pe cel mic.
Unii beau din cană, alții din ibric.*

„Cana e a puritanilor americani care s'au lăsat de băutura ...pe față. Ibricul în schimb, e doza de venin, servită nouă pe rețeta zilnică de marii doctori, ai umanității.

Și fiindcă e vorba de articole ...comestibile, să amintim și de „lingura mare” cu care au înghițit și de astă dată „democrații” noștri!...

Mai bună ca alți ani ori mai rea, vorba e că tot iarnă avem.

Dacă nu ninge, plouă și-ceace este esențial — tot reușim să avem noroi. Pornit din patria bolșevismului și-a regretaților șoșoni „Triunghi” de dinainte de război (care te ținea două ierni spre deosebire de cei de acum care cere să fie schimbați de câte două ori pe iarnă) câte un vânt înghețat se propteste în gearmurile și ușile noastre, hătânându-le.

Nu zic că nu e plăcut pe o vreme ca asta să stai lângă sobă plină cu lemne și să citești deschis la gât de căldură, într-o companie veselă și plăcută.

Dar legea contrastelor îți evocă țărâmul înșorit al Mediteranei, valu-

rile calde și albastre, portocalii și smochinii, carnavalul și băștile de flori și... ruleta!

Iar pentru îndeplinirea acestui vis nu trebuie decât... bani.

Dacă îi ai cheștiunea este rezolvată. Dacă nuri ai e și mai simplu: îți procuri.

Unul care a avut o astfel de vedere frumoasă a fost „domnul” Copernic Seferian care a șters-o dela Galați unde a tranșat un faliment monstru și și-a mutat sediul... social la Nissa.

Filosofia acestui nou Copernic ar fi fost desăvârșită, dacă reușea să nu fie prins.

Reîntoarcerea „domniei sale” în Patrie, în tovărășia unui delegat special pentru asemenea persoane simandicoase, ne va lămurii dacă și

stimabilul Alseck are aceleași poetice apucături.

E posibil însă ca armeanul din Galați (d. Copernic) să nu fi fost în relațiuni cordiale cu Alseck, pe motive și acte naționaliste (să nu fi putut vedea în ochi pe hoțul de... spaniol!) În acest caz vom fi nevoiți să așteptăm amănunte dela d. Weinrauch, directorul băncii ieșene, care de asemenea a plecat incognito cu tot portofoliul băncii asupra sa, pentru mai mare siguranță. Dar se prea poate ca aici acest domn să nu fi plecat în străinătate să se plimbe cu treabă ca să informeze ziarele europene asupra exceselor antisemite dela noi și în special asupra progromurilor. În acest caz va trebui să mai așteptăm un alt ambasador. Nu mult: vedeți în gazeta de mâine sau poimâine, cel mai târziu.

Tr. U. Badural

De vorbă cu Comandirul

Anteproiectul de salarizare alcătuit de d. Manoiilescu pentru funcționarii publici anunță vremuri grele, vremuri cărora n-ai putea ține piept decât Alseck, Kampus și până la oarecare punct Ronanovici, când va sfârși afacerea cu deruncții Rosch.

Se măresc, într-adevăr, lefurile, de pe anteproiectul acesta în așa proporții încât, între altele, comandirii de gardiști ajung la aproape același tratament ca profesorii secundari, intelectuali cu titluri universitare, cu examene de capacitate și cu concurs.

E, cum se vede, un ideal pentru... comandiri.

Medalia, însă, ca toate medaliile are revers. Nu numai că dascălii protestează împotriva acestei măsuri de echilibru... economic, măsură pe care cei cari predau limba latină o numesc *capitis diminutio*; dar protestează însăși comandanții de gardiști, cei în aparență răsfățați de anteproiectul subsecretarului dela finanțe.

Și au dreptate, oamenii.

Căci, iacă cum raționează ofițerii de vardié:

— Când, acum zece ani, epocă la care binefăcătorul nostru de azi purta pantalonasi cu supapă de siguranță, aveam 120 de lei pe lună, plăteam cu ei chiria, întreținerea familiei, ba puneam și câte cevașilea de o parte.

Și comandirul exemplifică:

— Chiria era 300 de lei pe an; carnea, 80 de bani kilogramul; hainele, pentru toată cimotoia, nu treceau de 500 — și lemnele se vindeau cu 70 de lei stânjenu.

Și adaugă păzitorul vieții și onoarei noastre:

— Cu prețurile acestea, 120 de lei pe lună, minus reținerile, erau bănet cacălău. Dar a venit sporul — sporul prunculeșii alui care-i-a născocit! — și de odată, dom'le, ne-am pomenitără cu 50.000 de lei chirie pentru două odăi și o tindă; cu 36 de lei kilul de carne; cu 150 ocaua de șalău; cu 15.000 vagonul de lemne cântărit ca să nu treacă de 7000 — și cu 8000 de lei perechea de haine.

Și vardiianul încheie:

— Puneți acum, în tirizie adausul la salariu, de o parte, și adausul la prețuri, în partea cealaltă, și veți vedea că, pentru a face să stea talele în echilibru, va să proptești cu genunchiul pe cel cu prețuri.

Raționamentul comandirului m'a alarmat — și am plecat de pe informații.

Or, iacă ce am aflat:

Înainte vreme, își făcea omul casă cu 50.000 de lei: subsol, parter și etaj. Locuia el parterul, adică lua ar asupra lui jumătate din anuitatea capitalului investit în construcție — și etajul îl dădea cu chirie care reprezenta anuitatea celeilalte jumătăți. Chiria nu trecea de 10% asupra capitalului, ceea ce făcea, pentru 25.000, exact 2500 de lei pe an. Asta, pentru casele mari, case pe care, ca proprietari ori ca chiriași, le locuiau chiburii. Cele cu 3-4 camere, clădite, de către oameni săracuți pe maidanuri părintești, nu costau, ca paianțe mai mult de șapte-opt mii, deci n'aveau dreptul decât la chiria,

cu 10 %, asupra capitalului acestuia.

Azi, cu valuta curentă, trebuie să cheltuești 2.000.000 ca să construiești o bina care costa altă dată 50.000 — și, socotind 10 % pentru jumătatea pusă la bătaie, trebuie, musai, să iei 100.000 pe an.

De ce așa acum și altfel, altă dată?

Pentru că atunci nu exista globalul; birul era infim; monopol asupra varului și cimentului nu se înființase — iar drumul de fier nu și însutise tariful pentru transporturi. Acuma, însă, când, ca să te duci la Ploiești, plătești câte-va pițule peste prețul de dus și întors până la Paris alt' dată; când metrul de scânduri e de peste 1200 de lei iar vagonul de ciment trece de 30.000; acuma numai cei cari au făcut *afaceri* din război mai pot construi — și construcția realizată în condițiile acestea reclamă chiria exorbitantă de care se plâng toată lumea.

Cu cei cari le-au luat de zestre sau le au moștenit făcute gata din vremea de belșug, e, firește altă căciulă.

Acum, o altă latură a problemei.

În timpurile preistorice, se vindea mălaiul cu 15 bani kilogramul — și cu doi pumni de mălaiu, țăranul minția foamea copiilor pe o zi întreagă. De aceea se vindea găina cu 70 de bani iar ouăle: 3 de un ban. Cu o găină, care va să zică, și cu ouăle dintr'o săptămână locuitorul de la sat își cumpăra opinci — și dacă vindea o curcă, își lua și cojoc.

Funcționarul, apoi, și, în general, omul de stare mijlocie, dădea 4 lei în piață și se aprovizionă cu carne, cu pește, cu pâine, cu zarzavat, cu brânză și cu mășline — belșug în casă pentru 2—3 zile.

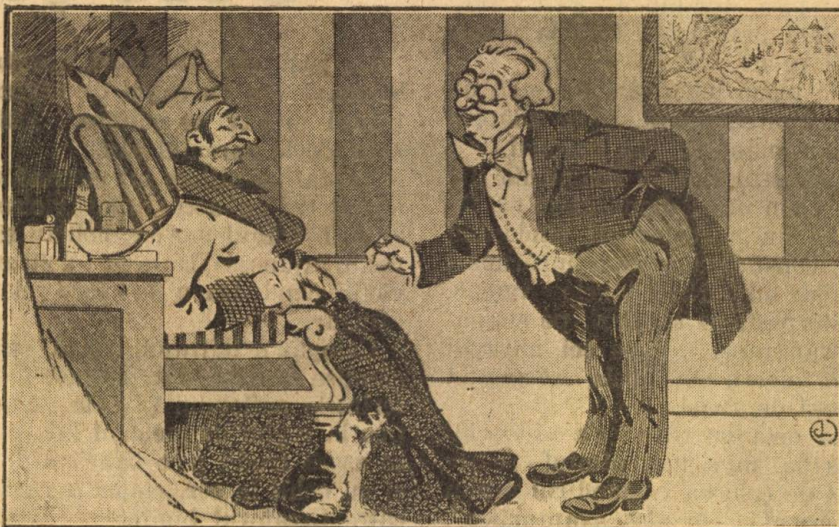
Azi: opincile costă 120 de lei perechea — și fiindcă țăranul le cumpără tot cu unicu-i produs din bătaie, cere și el 100 de lei pe găină și 3 lei pe ou.

Natural.

Funcționarul, pe urmă, și în general omul cu mijloace restrânse, plătește, din venitu-i mărit cu 30 %, carnea, cu 36; brânza, cu 84; mășlinele, cu 80 și untdelemnul, cu 120 — adică de peste șai-zeci de ori prețul de altă dată. E, prin urmare, nu se poate mai firește ca lumea să protesteze iar parchetele să nu mai prîdidească cu cercetarea gestiunii celor cari purced să și corecteze norocul...

Și situația asta, deplorabilă, a fost până acum. De aci încolo, văzând piratii că funcționarii au adaus de leafă, o să calculeze plusul, cum au făcut și până acuma, și o să adauge la prețuri cel puțin îndoitul acestui plus — ca să poată, după aceea, cere moratoriu...

— Foarte bine, mă întâmpină ofițerul de gardiști. Foarte bine dar leacul?

— Am simțit la auscultare, la dreapta inimii o ușoară umflătură. Va fi nevoie să facem o mică puncție.

— S'o facem doctore, dar cât mai mică, fiindcă e portofelul meu.
(Desen de La Jarrige)

— Leac ar fi, măre domnule, dar se opune presa democratică.

— Ce are a face!

— Uit' te așa.

— Cum se poate, domnule!

— Simplu de tot.

— Parexemplu.

— Iaca: să se acorde generalului Nicoleanu un concediu nelimitat ori să i se dea, onorific, însărcinarea de șef al pompierilor dela Palat.

— Și?

— Și pe urmă să se încredințeze slujba de prefect al poliției lui căpitan Costache.

— De ce?

— Ca să se ducă în Lipsani.

— În plimbare?

— Nu. Să întrebe pe minoritar: ce ceri pe stofa asta, domnule? Ala o să răspundă: 3000 de lei metrul. De ce? să iscodească căpitanul. Pentru că e englezească. Foarte bine, să zică prefectul. Ad' factura. Că: hâr, că: mâr, o s'o scoată minoritarul. Atunci s'ar vedea că stofa englezească vine dela Azuga și că a costat 700 de lei metrul. La constatarea aceasta, căpitanul să'l ia pe negustor de ceafă și să măture prăvălia cu el.

— Și pe urmă?

— Pe urmă să-i dresese proces de speculă, dar să-l judec eu și dumneata — nu Strajan.

— Ei, aici vine vorba dumitale: se opune presa minoritară, că, se chieamă, s'ar călca drepturile omului.

— Vezi? Dar ar mai fi un mijloc.

— Taaaci!

— Pe onoarea mea!

— Anume.

— Să se posteze căpitan Costache în ușa unei prăvălii de mode și să pândească până iese o cucoană cu târgueli. Cum o vedea-o, s'o înhațe: Ce cumpărași, madam? O blană. Cât

dedeși pe ea? Trei zeci de mii. Cum îți zice dumitale? Ce, nu mă cunoști? Sunt soția lui Călmățui, șef de birou la finanțe. Ai avut zestre? Nu. M'a luat din sentiment. Bărbatul dumitale are avere părintească? Ași! E orfan de război — dar are șase mii de lei pe lună, plus avanturi.

La auzul aventurilor, căpitanul să se repeadă la minister, să înhațe pe îmbrobodit și să umple beciul poliției cu el.

— Asta nu se poate, nene, că sare în sus democrația.

Dar, mai departe.

— Iaca: să calce un club.

— Ei, și?

— Și are să găsească acolo pe Scăfărlie, cu purcoiul de bani pe masă. Ce ești dumneata, domnule? să-l întrebe. Rentier. Din ce rentă trăiești? Din subvenția pe care mi o servește papa până 'mi oiu sfârși studiile. Cine e tatăl dumitale? Niță Scăfărlie, subcomisar la inspectoratul de Verde. Ia-l, atunci, și dă-l cu capul de pereți până o veni ipistatul să justifice... subvenția.

— Păi, așa știu și eu!

— Așa, vezi bine. Dar cum crezi dumneata? Țștia, ăi cu automobile, și ăi cu dancin'urile, și alea cu blănuri scumpe — ăștia și cu Statul scumpesc viața.

Stârpește-i pe ăștia și nu mai e nevoie de adaus la salarii.

— Care? Să ne întoarcem la 120 de lei pe lună?

— Păi dacă perechea de haine se întoarce la 70 de lei, carnea la 80 de bani și lemnele la 3 poli stânjenul Șerban Vodă...

— Ce, ești copil dom'le? Să dau din mână patru mii ca să iau zece galbeni! Mai vezi de altul!

— Bine, omule, cu patru mii de lei

nu cumperi nici o puțină de brânză.

— Ia lasă, domnule! Patru mii sunt odată patru mii. Una la mână.

— Și pe urmă?

— Pe urmă ne învățăm — că nu suntem ciungi, doară. Și a adăogat amabil, comandirul de gardiști:

— Îmi pare rău de fixonomia dumitale. Cum crezi dumneata că făcând pe un negustor ori vindecând miopia consimțită a unui încornorat sau chiar micșorând taxele vamale ai să stârpești pe samsari, pe slujbași prevaricatori și pe cei nărași cari, în guvern sau pela răspântii, fac operă de apași!

Vorba asta cu care s'a încheiat conversația, mi-a luat piuitul. Se vedea cât de colo că comandirul e plin de experiență... în ale „avanturilor“.

Archibald

Explicație

Ascultă Ghilă, îi zice Nae.

Poți tu cunoaște imediat

Sexul de pește, când e 'n apă,

Care-i femeie, care-i bărbat?

— „De'l prind în mână, răspunde Ghilă,

Îți spun îndată.

— „Fără, monșer,

Numai privindul, să-mi spui ce este,
De ești capabil, eu asta cer!

— „Tu aști capabil? întreabă Ghilă.

— „Eu, zice Nae, ori când poșteș.

Ți-arăt femeia dela d'stanta,

De-ar fi într'o sulă de mii de pești!

— „Ba nu, zău, spune-mi pe ce a
nume

O, poți cunoaște?

— „Dragă, eu pot

Să-i ghicesc sexul, cu siguranță,

Numai și numai după înot.

— „Și cum?

— „Ascultă: bărbatu'noală

Cu o înfeulă ce nu gândește:

Îute, amice, dar știi ce îute.

Țre imposibil să-l urmărești.

— Atunci femeia, e mai domolă?

— „Aș! dar de unde, dă-mi ascultare.

Dacă bărbatul e tare 'n fugă,

Apăi femeia e... și mai tare!

Dinpoet

Cele șapte păcate

Cu pași mici, șovăitori, sprijinit în bastonul său cu capul de argint, bătrânul moșier se plimba gânditor prin aleile parcului său.

Trădat de ultima lui metresă și suferind de un acces mai violent de gută, bătrânul moșier, bolnav și prăpădit, ajunsese la acea cotitură a vieții, când dracu se face bucurios călugăr.

Călugăr? Bătrânul încă nu se gândise la asta, dar desgustat de suferințele sufletului și ale trupului, pus la regim de medicul lui curant, se așază trudit pe o bancă din parc și cu ochii la cer, ridică o rugăciune către Creatorul lumii.

Rugăciunea lui fu primită, deoarece Dumnezeu întotdeauna se bucură de pocăința celor păcătoși și pentru a-l întoarce pe calea izbăvirii, îi trimise un înger, deghizat în tânăr cavalier, să-l învețe să apuce calea pocăinței.

Primit cu mare cinste, ambasadorul ceresc nu refuză invitația la masă a gazdei. Bucatele erau apetisante și vinul admirabil.

Moșierul nici un atinsese mâncările înșirate pe masă (fiind pus la regim). Dar îngerul, care în cer nu 'ntâlnește astfel de chilipiruri, mănecă cu poftă

și goli dintr'o răsuflare o sticlă întreagă de Drăgășani.

— Dragul meu, vorbi după un timp îngerul. Sunt trimis de Creatorul lumii ca să fac ceva pentru tine, spre a-ți asigura fericirea vieții viitoare.

— Sunt încântat, răspunde moșierul, căci afacerile pământești văd de-acum că nu-mi mai merg. Sufletul îmi este bolnav, trupul istovit. Doctorul meu e la fel cu ceilalți și deci ar fi timpul să mă gândesc și la mântuirea sufletului.

— Ceeace-ți cer, continuă îngerul, e să renunți de-acum la toate plăcerile omenesti.

— Fie, răspunde pocăitul.

— Urmează-mi sfatul și renunță la cele șapte păcate de moarte, care aduc omului pieirea lui. Numai atunci Diavolul nu va mai avea nici o pretenție și nici o înrăurire asupra sufletului tău.

Îngerul tuși, își dresă vocea, apoi continuă.

— Lenea, care este mama tuturor viciilor și care până astăzi a fost păcatul tău inițial ei bine, alung-o de-acum. Rușinat de viața ta inutilă, vei încerca de-acum înainte să te scoli dis de dimineată, să-ți cultivi singur

Primele încercări ale unui tânăr inginer

— Nu e îndeajuns, în scopul de a ajunge la borcanul cu dulceață, să construiești poduri. Ele trebuie să aibe și soliditate.

Bereș de Jek